Rebîu'l-Ahir 1434

tevhid

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | MART 2012 | YIL: 1 | SAYI: 2 | FİYATI: 5 ₺

BAŞYAZI'10

KÜRTLER ve SORUMLULUKLARIMIZ

TEVHİDDERSLERİ.COM

www.tevhiddersleri.com

"And olsun ki biz her ümmete: 'Allah'a ibadet edin ve tağuta kulluktan kaçının' diye bir elçi gönderdik."

Ey İman Edenler Allah'a Ensar Olun - 1

Kürtler ve Sorumluluklarımız

REBÎU'L-AHİR 1433
MART '12 SAYI: 2

بسم الله الرحمن الرحيم

Bizlere, bu çalışmayı neşretmeyi nasip eden Allah'a hamd olsun. Salat ve selam O'nun Rasûlü'ne, ailesine, ashabına ve onlara ihsan üzere tabi olanların üzerine olsun.

Bu sayımızda, Ebu Hanzala Hoca'mızın *'Ey İman Edenler Allah'a Ensar Olun'* başlıklı yazısından istifade edeceğinizi umarız. Aynı şekilde, TC'nin Uludere'de yapmış olduğu katliam sonrasında dikkatleri iyice üzerine toplayan, yüzyıllardır sömürülen bir halk olan Kürtler ile ilgili tarihsel bir analizi de ele aldık.

'Cemaatin İç Mekanizması… Nasihat', 'Çalışma Kamplarından Zihin Kamplarına: Okul Esareti' yazıları da konu itibariyle önemli meselelere değinmektedir.

Dergi de yeni olarak görebileceğiniz; Hamd bin Abdullah El-Humeydî'nin *'Dua Silahınızdır Ey Cihad Ehli'* ve Şeyh Makdisi'ye verilen hapis cezasını konu alan Ebu Basir Tartusî'nin yazısının çevirileri olacaktır.

Ayrıca, gazetelerde dikkat çekip de istifade edileceğine inandığımız makaleleri de iktibas ettik.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere okuduklarımızı idrak edip, amel etmeyi nasip etsin. Tüm Müslümanların sa'yini meşkur kılsın…

Gayret bizden başarı Allah'tandır…

Bir sonraki sayımızda görüşmek duası ile…

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Rebîu'l-Ahir 1433
Mart 2012
Sayı: 2
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com

Adres:: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21A
34210 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları

Bursa: İkra Kitapevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/Bursa 0 (532) 138 02 42
Konya: Meva Kitap, Sahibi Ata Mh. Dursun Fakih Sk. No:4/A Meram/Konya 0 (332) 350 63 62

EBU HANZALA

Ey İman Edenler Allah'a Ensar Olun -2-

Bugün ensar olmaya aday olan insana onların yolunu takip etmekten başka çare yoktur. Hayata ve ölüme, eşyaya ve hakikate nasıl bakılması gerektiğini vahiy belirlemelidir. Bu konuda eğitim ve tefekkür programlarına önem verilmelidir.

Müminlere ensar olma şerefini bahşeden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd olsun. Salat ve selam ensarlığı en güzel şekilde yerine getiren Allah Rasûl'üne, al'ine, ashabına ve etbaının üzerine olsun.

Ensar Olmaya Aday Olanların Dikkat Etmesi Gerekenler

1. Düşünce ve tasavvur dünyalarını vahiy inşa etmelidir

Ensarullah'tan olmak ağır bir sorumluluktur. İnsanın tabiatında varolan tembellik, rahata meyil ve gaflete rağmen Ensarullah'tan olması zor bir durumdur, iki yönlü çaba ister. Altyapı niteliğinde olan eğitim ve onun gereklerini yerine getirmek için azim ve irade...

İnsan kendi menfaatine düşkün yaratılmıştır. Olayları ve kurumları rahatına hizmet edecek şekilde anlamayı ister. Bu problemin çözümü; kavramları tasavvur ederken vahyin istediği algıyı yakalamaktır. Bunun adı da faydalı ilimdir. Kitap ve Sünnet'i Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü'nün anlaşılmasının istediği şekilde anlamaktır. Bu da seviyeli, samimi ve azimle yapılacak bir eğitimin ürünüdür.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dininin yaygın olmadığı toplumlarda, yöneticiler insanların algısını kendilerine kölelik edecek şekilde belirlemiştir. Kitabın olduğu toplumlarda ise din adamları, onu tahrif ederek insanları köleleştirmiştir. Allah *subhanehu ve teâlâ*, İslam ümmetini bu iki hastalıktan korumuştur. Kitap kıyamete kadar kalacaktır. Tahrifin olması mümkün değildir. Allah *subhanehu ve teâlâ*, onu tahriften korumuştur lakin; insî ve cinnî şeytanlar insanları vahiyden uzaklaştırıp cahil kalmalarını sağlamışlardır. Kitap ve sünneti anlaşılmaz veya İslam tarihinde ancak 4-5 insanın anlayacağı bir konuma yerleştirip, ulaşılmaz kılmışlardır. Cahil insan da tasavvur edip inanması gerekenleri kitaba göre değil kendi mizacına göre algılamaya başlamıştır.

Ensarullah olmaya aday Müslümanlar, asırlardan beri tevarüs ettiğimiz bu hastalıktan kurtulmalıdırlar. Temel kavramları vahyin inşa etmesi için, vahye dayalı bir eğitim sürecini öncelemelidirler. Çünkü salih amel, ancak faydalı ilmin sonucudur. Bu noktada; Allah, din, dünya ve ahiret kavramları en önemli olanlarıdır. Bunlar salih bir anlayışla oluşturulduklarında sahibinin dine ensar olması kaçınılmazdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* yaratan, rızık veren, mülkün sahibi olan, dostlarını seven, onları sevdi-

ren, onlara korku ve hüzün yaşatmayan, yerde ve gökte olan herşeyin sahibi, herşeyin kendini tesbih ettiği, eksiklikten münezzeh, ilmi herşeyi kuşatan, insana şah damarından daha yakın, merhameti sonsuz, lütuf ve kerem sahibi, dostlarına düşmanlık edenleri helak edip yerin dibine geçiren, dostlarını en olmadık yerlerde mutlak kudretiyle aziz kılan…

Dünya: Oyun ve eğlenceden ibaret, yalan ve süs yeri, lezzetleri kendi gibi geçici, Allah *subhanehu ve teâlâ* katında sivrisinek kadar değeri olmayan, yorgunluğu anlamsız, uğruna çalışmak; kibir, kin ve düşmanlık getiren, kardeşleri dahi birbirine düşüren, kıyamet günü tüm lezzetleri unutulacak olan ve geriye ancak sorumlulukları kalacak olan, ne zaman insanın elinden kaçacağı belli olmayan, belirsiz bir ecelin korkusu altında yaşanan bir yer…

Din: İzzet ve şeref kaynağı, kullara kulluktan insanları kurtaran, insana insan olduğunu hatırlatıp, onu hayvanlardan ayıran, kalp ve gönül huzuru getiren, insanı gayesiz ve hedefsiz bir yaşamdan hedefi ve amacı olan kutsal bir hayata kavuşturan…

Ahiret: Ebedi olan, tüm sıkıntıların bittiği, Rahman'a ve rızasına, Rasûlü ve ashabına kavuşma yeri, bir anı dahi dünyada çekilen tüm sıkıntıları unutturacak ve onları temettü edilen anılara çevirecek olan, elden kaybetme korkusu olmayan sonsuz nimetler…

Bu saydıklarımız çok kısa sürede öğrenilip, özümsenebilecek şeylerdir. Bunlar insanın tasavvur ve algısını değiştirdiği gibi, eylem ve amellerini de değiştirecektir. Buna pratik örnek verecek olursak; Allah Rasûlü kendinden sonra gelecek olanların yani bizlerin durmunu anlatırken:

" 'Neredeyse parçalayıcı hayvanların avına üşüştüğü gibi, kavimler de sizin üzerinize üşüşecekler', 'O gün az olduğumuzdan mı Ey Allah'ın Rasûlü', Rasûl: 'Hayır, o gün siz çok olacaksınız lakin suyun üzerindeki çerçöp gibi olacaksınız (sayıca çok, etkisi yok). Allah düşmanlarınızın kalbinden korkuyu alacak ve sizin kalplerinize vehen yerleştirecek', ashab: 'Vehen nedir? Ey Allah'ın Rasûlü', dediler. 'Dünya sevgisi ve ölüm korkusu.' buyurdular." [1]

Evet bugün Müslümanların dine yardımcı olamamalarının en büyük nedeni budur, Vehen *'Dünya sevgisi, ölüm korkusu'.* Ensar olmak fedakarlık demektir, dünyadan uzaklaşıp ahireti arzulamak, onunla yaşamaktır. Vahyin oluşturduğu dünya tasavvuru da böyledir. Yukarıda dünya ile ilgili yazdığımız satırları bir daha okuyun, bakış açısı böyle olan bir insan dünyayı sevebilir mi?

Ahireti de okuyun, o günü böyle tasavvur eden bir insan ölümden korkar mı?

Korkmaz, bilakis onu elde etmeyi arzular.

Ashab, kendilerini vahye teslim etmişlerdi. Onun öğretileriyle, sunduğu bakış açısıyla kavramlara bakıyorlardı. Bu da onları en ulvî makamlara ulaştırmıştı.

Ashab, kendilerini vahye teslim etmişlerdi. Onun öğretileriyle, sunduğu bakış açısıyla kavramlara bakıyorlardı. Bu da onları en ulvî makamlara ulaştırmıştı.

Allah Rasûlü'ne bir koyun kesilmişti. Kendisi ondan bir parça istedi. *'Birşey kalmadı ey Allah Rasûlü dediler (Hepsini sadaka olarak dağıtmışlardı). Allah Rasûlu de: 'Bilakis hepsi bize kaldı.'* buyurdu.

Arkadaşları, Selman'ı *radıyallahu anh* ölüm döşeğinde ziyaret ettiler, ağladığını görünce sordular: '*Hayırdır, neden ağlıyorsun?*', Rasûlullah: '*Dünyada nasibiniz bir yolcunun azığı kadar olsun.*' buyurdu. *Vasiyetine uyamadık, ona ağlıyorum,*' dedi.

İbni Ömer *radıyallahu anh: "Allah Rasûlü: 'Dünyada yoldan geçen bir adam gibi ol.' buyurdu"*, demiştir.

Onlar dünyaya ve nimetlerine böyle bakmışlardı. Dünya ile olan ilişkilerini yolculuk ve yolcu azığı gibi kavramlar oluşturuyordu. O

1. *Ebu Davud, Ahmed*

dünya, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* borç verilmesi gereken bir sermaye olmalı, satılıp karşılığında cennet alınmalıydı… Asıl olamazdı. Sadece *'Asıl olana'* ulaşmak için bir araçtı.

Dünya algısı bu olanın dünyayı sevmesi beklenebilir mi?

Ahiret amaç olmalıydı, o genişliği yer ve gök kadar olan cennetleri barındırıyordu.

Orada Allah *subhanehu ve teâlâ* ve O'nun rızası, Allah *subhanehu ve teâlâ* ve O'nun cemalini nazar etmek vardır. Buna ulaşmalın yolu ise Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda, O'nun uğrunda ölümdü. Hali bu olan ölümden korkar mı, bilakis dünya ehlinin hayata aşık olduğu gibi ölüme aşık olur.

Bi'ri Ma'une günü Cabbar b. Sulme, sahabeden Amr b. Fuheyre'ye yetişmiş ve bir darbe indirmişti. Amr'dan duyduğu şey '*Kabe'nin Rabbine yemin olsun ki kazandım*' cümlesi olmuştu. Cabbar bu sahneden etkilenip Müslüman olmuştu.

Bedir günü Heyseme ve oğlu Sa'd kura çektiler. Kura oğluna çıktı, Heyseme oğluna: '*Oğlum, bu defa kendini bana tercih etsen.*' diye ricada bulundu. O da: '*Ey babacığım. Söz konusu cennet olmasa yapardım.*' diyerek bu teklifi reddetmişti.

Ölümden korkmak bir yana ölüme yarışıyorlar, kura çekiyorlardı. Onu bulana dek rahat yüzü görmeyen insanlar, ölüm anında kurtulduklarına dair yemin ediyorlardı. İslam ümmetinin içinde olduğu buhranın sebebi olan *'Dünya sevgisi ve ölüm korkusunu'* bu bakış açısıyla aşmışlardı.

Bugün ensar olmaya aday olan insana onların yolunu takip etmekten başka çare yoktur. Hayata ve ölüme, eşyaya ve hakikate nasıl bakılması gerektiğini vahiy belirlemelidir. Bu konuda eğitim ve tefekkür programlarına önem verilmelidir. Eğitim programlarının âdete dönüşmesine, muhabbet meclislerine çevrilmesine engel olunmalıdır. Bilinç ve şuurunu diri tutmalıdır. Sohbetleri, kitap ve dergi okumayı, meal çalışmalarını; ekmek, su hatta nefes gibi görmelidir. Kâinat boşluk kabul etmediği gibi fıtratda boşluk kabul etmez. Hayatımızın parçası olan bu kavramları vahyin inşa etmesine

müsaade etmezsek nefis, şehvetler ve şeytanlar inşa edecektir.

Ensarullah olmanın ilk adımı faydalı ilim, o ilmin tefekkür edilmesi ve hayata aktarılması için azimdir.

2. Nefis terbiyesi ve Allah'a bağlılık

Allah'sız Allah'a kulluk, takvasız dine hizmet, dertsiz koşturmaca, sevgisiz muhabbet, aksiyonsuz hareket, asrımızın garabetlerindendir…

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine ensar olacak insanın Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* kopuk olması düşünülemez. Bu ancak riyakarların ensarlığı olabilir. Kişinin ensarlığı Allah'a *subhanehu ve teâlâ* olan bağlılığı, muhabbeti, ihtiyacı oranındadır.

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* bağlılık ensar olmak için gerekli olduğu gibi, onu devam ettirmek, o yolda sebat etmek için de şarttır.

Ensarlık ağır bir yükün altına girmektir. Emaneti sahiplenmek, *'Ben de varım'* demektir. Bu sözler tabiatı gereği zor sözlerdir. Dağlar, yer ve gök bu emaneti kabulden imtina etmişken, insan gibi aciz bir varlık ne yapmalıdır?

"İnsan zayıf yaratıldı." [2]

"Muhakkak o zalim ve cahildir." [3]

"İnsan neden çok cedelcidir."

"Ve unuttu..."

Bunlar insanın Kur'an'da zikredilen bazı vasıflarındandır. Ensarlığa aday Müslüman, önce

2. 4/Nisa, 28
3. 33/Ahzab, 72

kendi nefsiyle mücadele etmek zorundadır. Fıtrî özellikleri olan: *'Unutma, gaflet, bencillik, tartışmacılık'* ensarlığın tabiatı olan; teyakkuz, canlılık, tevazu ve fedakarlıkla uyuşmaz, taban tabana zıttır. İşte bu mücadelenin adı tezkiye, terbiye ve tasfiyedir. İnsanın secdeler, dua, gece namazı, Allah'ı zikir, O'nun ayetlerini tefekkür ile nefsini ıslah edip, şehvetlerine gem vurmasıdır. Ensarlık yolunu tıkayan olumsuzlukları salih amellerle def edip, Rabbi'nin rahmetiyle kendine yönelmesine yol açmaktır. Satırlarda, cümlelerde kolay ve alımlı duran bu durum pratikte hiç de öyle değildir. Kolay ancak Allah'ın kolay kıldığıdır, O dilerse en zor olanı dahi kolay kılacak olandır.

Ensarlığın yolunu açtıktan sonra büyük tehlike onu bekleyen engeller, yoldan alıkoyuculardır. Bu da sebatı etkiler. İnsanı bu yolda dökülenler sınıfına dahil eder. Yolun uzunluğu ve meşakkati, yoldaşların azlığı, insanların teveccühsüzlüğü, yolda dökülenler, bu yolda karşılaşılan eziyetler, uğranılan hakaretler buna örnektir.

Allah Rasûlü'nü dağ başlarına çıkaran, sıkıntıdan boğulacak seviyeye getiren bunlardan başkası değildir.

Ensar olmaya adım atmak ve o yol üzere sebat…

Bu zor yükün olmazsa olmazı, nefis terbiyesi ve tezkiyesidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* için olan her şey Allah *subhanehu ve teâlâ* ile olmalıdır, O'ndan kopuk olmamalıdır. Aksi halde ya niyette problem vardır ya da bilgide. İnsanın elde etmek istediği şey Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızası ise, bu Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* razı edecek amellerden kopuk olabilir mi?

Her birimizin sorması gereken soru şudur:

- Yürekten Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* seviyor muyum?
- O'nu ve O'nun rızasını ne kadar dert ediyorum?
- Günde kaç saatimi sadece O'na ayırıyor, O'na ihtiyacımı, sevgimi, dertlerimi dua ve zikirle arz ediyor muyum?
- O'nun için olup da yapamadığımda özlem duyduğum, gözlerimin aradığı, yüreğimde hasrete dönüşen amellerim var mı?
- Dünya ehlinin boş sözde, şarkıda, gıybet meclislerinde hissettiği lezzetleri, O'nun kelamında ve zikrinde hissediyor muyum?
- Gözler beni görmediğinde, nefsin isteklerine, Allah'a olan saygım ve korkum nedeniyle gem vuruyor muyum?

Bu sorular hayati sorulardır. Bunların cevabı bizim ensarlığa liyakatimizi ve de o yolda ne kadar sebat edeceğimizi gösterir. Bu sorulara olumlu cevaplar verebilecek olanlara müjdeler olsun, cevapları olumsuz olanlarımız ise Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* yardım istemeli, O'na yönelmeli, hemen yola koyulmalıdır. İlk adımı samimiyetle atana Allah *subhanehu ve teâlâ* muhakkak adım atacak Rahmetiyle kurtaracaktır.

Bir çelişki yok mudur? Yaptıkları amel ve fedakarlıkları ciltlere sığmayan insanların bu korkusu ve endişesi; yapamadıkları ciltlere sığan bir neslin, bu emniyeti ve kendilerine olan güveni…

"Nefsi ve onu yaratana and olsun, ona fücuru ve takvayı ilham etti. Şüphesiz onu arındıran kurtuluşa ermiştir, ona gömülen (yani arındırmayıp kendi haline bırakan) hüsrana uğramıştır." [4]

"Muhakkak arınan ve Rabbini zikredip, namaz kılan kurtuluşa ermiştir." [5]

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* duaları da bu hakikatı içeriyordu. Günlük yaptığı ve çokça tekrar edip, vird haline getirdiği dualar bunların göstergesiydi.

"Allah'ım nefsime takvasını ver, onu temizle, onu temizleyeceklerin en hayırlısı sensin." [6]

"Ey Hayy ve Kayyum olan Allah'ım, rahmetinle senden yardım istiyorum; her işimi ıslah eyle,

4. *91/Şems, 7-10*
5. *96/A'la, 15*
6. *Müslim*

beni gözet, beni göz açıp kapayıncaya kadar nefsimle baş başa bırakma." [7]

"Ey kalpleri çeviren Rabbim, kalbimi dinin üzerine sabit kıl." [8]

"Allah'ım bana, seni zikretme, sana şükretme ve güzel ibadet hususunda yardımcı ol." [9]

Gerek sabah-akşam zikirleri, gerekse Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* dilinde sürekliliği olan dualar incelendiğinde bu hakikat anlaşılacaktır. İlk olarak bu sorumluluğu alan ve bunun üzerine sebat eden nesli, nefsi terbiye ve tezkiye noktasında ve Allah'a olan ihtiyaç ve bağlılık hususunda çok titizlerdi. Korkuyorlardı, çünkü samimiydiler. Arıyorlardı, çünkü dertliydiler. Bu yük onları bazen eziyordu, çünkü neyi taşıdıklarının bilincindeydiler.

Düşün ensarlık davası güdüp de Allah'a dua dahi edemeyenleri; Allah'ın tuzağından, nefsin oyunundan emin olanları; şeytanın desise ve hilelerine karşı, gecelere ve secdelere sığınmayanları…

Bir çelişki yok mudur? Yaptıkları amel ve fedakarlıkları ciltlere sığmayan insanların bu korkusu ve endişesi; yapamadıkları ciltlere sığan bir neslin, bu emniyeti ve kendilerine olan güveni… Biliyorum sen de benimle aynı fikirdesin, ciddi bir çelişki var.

İşte bu çelişkiler giderilmeden, ensarlık davası içi boş bir davadır. Sadece sahibine zarar verecek olan, ispata muhtaç bir iddiadır. Bilgi noktasında eksiklik giderilmeli, Allah'a yol bulunup O'na inabet edilmeli ve O'na olan ihtiyaç ve acziyet dillendirilmelidir. Kolay ancak Allah'ın kolay kıldığıdır.

3. Salih bir çevrede bulunmak

'İnsan yaratılışı gereği medenidir.'

Bu ilk sosyologlardan İbni Haldun'un naklettiği tartışmasız gerçeklerdendir. İnsan sosyal olduğu için kendi gibi insanların içinde yaşayabilir. Toplumsal yaşam, insanın zaruri ihtiyaçlarındandır. Her insan ancak kendisiyle aynı amaca sahip eylem beraberliği olan insanların içinde mutlu olabilir. Bunun İslamî adı, cemaat içerisinde olmaktır. Ensarûddin olmaya aday bir toplulukla beraber hareket etmektir.

"Ey Hayy ve Kayyum olan Allah'ım, rahmetinle senden yardım istiyorum; her işimi ıslah eyle, beni gözet, beni göz açıp kapayıncaya kadar nefsimle baş başa bırakma."

Müslüman bu konuda titiz davranmalıdır. Verdiği eylem ve fedakarlığın İslam nezdinde ancak zaruri durumlarda mümkün olduğunu bilmelidir. Asıl olan cemaatsel harekettir, ancak bunun mümkün olmadığı yerlerde ferdî hareket caiz olur.

Konumuza temel olan ayetlere bir daha bakıldığında, Müslümanlara teklif edilen, bu dine ensar olma çağrısı, ferdî değil toplu bir çağrıdır.

"Ey iman edenler Allah'a ensar olunuz. İsa'nın havarilerine: 'Allah'a giden yolda benim yardımcılarım kimdir?' deyip, onların: 'Biz Allah'ın yardımcılarıyız.' " [10] dediği gibi.

Ayette müminlere ensarlık toplu olarak (cem sigasıyla) emredilmiştir. Buna verilen örnekte de, havarilerin 'Biz' lafzıyla, topluca bu davete icabet ettiği vurgulanmıştır, Müslümanlardan istenen de budur.

Allah ve Rasûlü, ferdi olarak bu yükün taşınmayacağını bildiği için, cemaate ve beraberliğe özel vurgu yapmıştır.

"Hep birlikte Allah'ın ipine (İslâm'a) sımsıkı yapışın; parçalanmayın…" [11]

"Ben size Allah'ın bana emrettiği beş şeyi emrediyorum; cemaat, dinlemek, itaat etmek, hicret ve cihad." [12]

7. *Hakim*
8. *Tirmizi*
9. *Hakim*
10. *61/Saf, 14*
11. *3/Ali İmran, 103*
12. *İmam Ahmed*

"Size cemaat gereklidir, fırkalaşmaktan sakının, çünkü şeytan bir kişi ile beraberdir, topluluktan ise uzaktır. Kim cenneti istiyorsa cemaatle beraberliği sürdürsün." [13]

"Allah'ın eli cemaatle beraberdir." [14]

Bu konu hususi nasslarla vurgulandığı gibi İslam'ın genel ruhunda da mevcuttur. Duaları *'Biz'* ile başlayanın, istekleri *'Bizi'* diye sunulan bir ümmetin mensuplarıyız.

Namazı bireysel kılmamıza rağmen, namazın özü olan Fatiha'da: "*Biz sadece sana ibadet eder, sadece senden yardım dileriz."* diyoruz, "*Bizi doğru yola hidayet et."* diye devam ediyoruz. Bunlar ferdî olan duada dahi Müslümanın *'Biz'* şuuru ile hareket etmesi gerektiğini gösterir.

Yüzlerce insanın bulunduğu bir topluluk ehil insanları heyecanladırmaz ama tek bir samimi Müslüman, ensarlığa gönül vermiş bir genç, heyecan kaynağıdır.

Müslüman birey, ensar olma yolunda salih bir çevre seçmeli ve bu konuda kararlı olmalıdır. İnsanın Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ensar olmasını kolaylaştıran en büyük unsur salih bir cemaattir.

Cemaat, inanç ve eylemde bir olan insanların, sahih bir menhec etrafında toplandığı topluluktur.

Müslümanlar bu konuda dikkatli olmalıdır. Cemaatleşme veya cemaat seçimi ensarlık vazifesinin icrası için bir nimet olduğu gibi, bunu engelleyen bir unsur olma potansiyeline de sahiptir. Aceleyle oluşturulmuş birliktelikler vahim problemlerin habercisidir. Bu adım çok dikkatli atılmalıdır. Özellikle akide ve menhec yani inanç ve amel metodunda, ittifak olmalıdır. Teoride yapılan ittifak, pratikte sınanmalı, taraflar birbirini tanımalıdır.

Bu nokta gözetilmediğinde oluşacak ihtilaflar ve çekişmeler insanı ensarlıktan alıkoyduğu gibi yapabileceği en basit hizmetlere dahi mani olacaktır.

13. *Tirmizi, Abdullah b. Ömer*

14. *Tirmizi, İbni Abbas*

Ensarlık için kabul ettiğimiz bir adım olan cemaatleşme, Ömer'e *radıyallahu anh* nispet edilen şu sözde anlam bulmuştur:

"İslam islam değildir cemaat olmayınca, cemaat cemaat değildir emir olmayınca, emir emir değildir itaat olmayınca..."

Ensarullah yetiştirilecek yapılarda emir ve itaat hususu önemlidir. Şöyle ki ensarlık zor bir görevdir. İnsanın ona başlaması zor olduğu gibi onu devam ettirirken karşılaşacağı engeller de zorludur. Bunun için insan yandaş ve kardeşe muhtaçtır. Tökezlediğinde ona Allah'ı hatırlatacak ve yola devam etmesini sağlayacak. Fakat insanın tabiatı gereği ihtilaf kaçınılmazdır. Ana esaslarda birlik sağlansa dahi; fer'î ve tâli meselelerde ihtilaf olacaktır. İslam'ın cemaat ve emirlik sisteminin üzerinde bu denli sıkı durmasının nedeni de burada yatar. Herkesin farklı fikirleri öneri boyutunda kaldığında bu hareket için zenginliktir. Fakat tarihte çokça şahit olduğumuz niza'lar ve ihtilaflar hareketlerin gücünü zayıflatan unsurlardır. Şeytan bu açığı iyi bilmiş ve kullanmıştır, öyle ki asr-ı saadet insanı bile bu tuzağa düşmüştür. İşte bu durumda tek yerden çıkacak ses, bu ihtilafları sonlandıracak; yapılacak amel, insanların önüne konacaktır. Birbirine en kuvvetli bağlarla bağlı olan aile efradı bile basit meselelerde ihtilafa düşüp kavga ve kırgınlıklar yaşayabiliyorlar. Bu insan tabiatının gereğidir. İslam bu sorunu ailede baba ve koca fıkhı ile çözdüğü gibi, toplumda da emir ve cemaat formülü ile çözmüştür.

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ensar olmaya aday olanlar bunun için salih ortam aramalıdırlar. Bu ortamları iyice tanıyıp beraberlik oluşturmalı, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* tevekkül ederek işe başlamalıdırlar. "*Allah'a isyanda kimseye itaat yoktur."* kaidesini düstur edinmelidirler. Bunun dışında göreceli olan meselelerde tam bir teslimiyetle yapıya teslim olmalı, vazifelerini en güzel şekilde yerine getirmelidirler.

İslam'ın inanç ve menhec konularında, helal ve haram sınırlarında titiz oldukları gibi, ma'rufta ve göreceli meselelerde de itaatte ve fedakarlıkta titiz olmalıdırlar.

Cemaat yapısı, itaat ve teslimiyet olduğundan kişiyi dine ensar kılmada en ciddi yardım-

cıdır. Bu iki kayıt ihlal edildiğinde ise, suyun üzerinde çerçöp olmaktan öteye geçemeyen bir yük olur.

Evet Kardeşim,

Bu satırlarla bir hakikatin özetini seninle paylaşmış oldum. İstedim ki sende bu şerefli çağrıya muhatap olduğunu bilesin ve kendini kontrol edip, düşünesin...

'Acaba ben bu çağrının neresindeyim?' Allah *subhanehu ve teâlâ* sonsuz lütfuyla hiçbir ihtiyacı olmamasına rağmen *'Bana olan merhametinden, beni göreve çağırıyor, acaba ben ne kadar icabet ediyorum, meseleyi ne kadar dert ediniyorum?', 'İyi bir iş, güzel bir kıyafet, lezzetli bir sofra, bir arkadaş sohbeti kadar kıymet verdim mi? Bunları dert edindiğim kadar bu çağrıya ne denli icabet ettiğimi dert edindim mi?'*

Bu satırları bunları düşünmene ve adım atmana vesile olmak için yazdım.

Bu çağrı, gönlü Allah *subhanehu ve teâlâ* sevgisi ile coşmayan, gayret ve himmeti dünyaya bağlı insanların anlamasının mümkün olmadığı bir çağrıdır. Çünkü o fedakarlıktır, kendini unutup Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hudutları, dinin şi'arı için yaşamayı kabul etmektir.

Dünya ehli buna delilik der, çünkü onlar anlık olandan mutlu olurlar. Gönül huzurunun, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rahmetiyle ferahlamanın ne demek olduğunu bilmezler.

Adım atmakta gecikme, herşeyinle ensar olmaya çalış. Amellerinle dinin yücelmesine, sözlerinle dinin taraftar bulmasına, duruşunla emir sahiplerine güven kaynağı olmaya çalış. Yüzlerce insanın bulunduğu bir topluluk ehil insanları heyecanladırmaz ama tek bir samimi Müslüman, ensarlığa gönül vermiş bir genç, heyecan kaynağıdır. Unutma ki şahsi meseleleri olan insanlar davaya hizmet edemezler. Nefsini ayaklar altına almayanlar, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ve dinine ensar olamazlar.

Yazık değil mi?

Bir ömür insanların ne dediği, ne düşündüğü ile geçiyor. Kendisiyle cennet hurilerini elde edebileceğin sermayen, şahsî ve nefsî problemlerini düşünmekle tükeniyor. Oysa ihlas ve azminle bu zamanı cennetin bedeli yapmak senin elindedir.

Hizmet ehli ve ensar olmak zordur. Fakat başladıktan sonra elde edeceğin lezzet tarif edilemez ancak yaşanılarak anlaşılır.

Üzücüdür;

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dini her yerden saldırıya uğramışken senin kîl-u kal-i (dediler, denildi) ile uğraşman, bunları taşıman, bu meclislerde lezzet alman üzücüdür.

Ensar olanlar daha dünyadayken cennet bahçelerini yaşarlar, gönülleri rahattır, onlar razı edilmesi gerekeni razı ediyor olmanın huzuru içindedirler. Çünkü onların razı etmeyi hedef edindikleri Allah'tır. O'nu razı etmenin yolu ve sınırı bellidir. Dünyada sebep olduğu lezzet ve ahirette getireceği ebedi nimet de onların göz aydınlığıdır.

Sen ise öyle birşeyi memnun etmenin peşindesin ki; ne onu razı etmek mümkündür ne de bunun bir sınırı vardır. Nefsi ve insanları razı etmek mümkün değildir. Razı oluyor gibi görünseler de, daha fazlasını istemek suzretiyle sana dünyada yorgunluk ve stres, ahirette de hüzün ve hüsran kaynağıdırlar.

Bir ayet ve hatırlatmayla yazıyı sonlandıracağım.

"Biz insana yolu gösterdik. Dilerse küfrederek, dilerse şükrederek tamamlar." [15]

İki yolda tüm çizgileriyle belirlenmiştir. Bize düşen tercih etmek ve yola koyulmaktır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri tercihlerini doğru yolda kullanıp amel, edenlerden eylesin.

Sözümün sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

15. 76/İnsan, 3

Kürtler ve Sorumluluklarımız

Kürtler... Cumhuriyet tarihince yönetimin gündeminde olan, son otuz yıldır tüm kamuoyunun olumlu veya olumsuz gündemini meşgul eden halk...

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla…

Hamd, iman ve takva dışındaki hiçbir sebebi üstünlük alameti saymayan Allah'ındır *subhanehu ve teâlâ*. Salat ve Selam, ırkçılık olmak üzere cahiliyeyi ayaklar altına alan Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem* olsun.

Kürtler… Cumhuriyet tarihince yönetimin gündeminde olan, son otuz yıldır tüm kamuoyunun olumlu veya olumsuz gündemini meşgul eden halk…

Uludere katliamı ile beraber bir daha gündemin ilk sırasına oturan, ümmetin yetim uzvu, mazlum halk… Bu sayımızda bir halkın kısa tarihi, gündemde oluş nedenleri ve Müslümanların bu halka karşı sorumluluklarını işleyeceğiz.

Kürtlerin Kısa Tarihi

Bugün yaşadıkları bölge olan Mezopotamya'nın en eski halklarındandır. İslam ile şereflenmeden en yaygın dinleri Mecusilik ve Hristiyanlıktır. Yaşadıkları bölge kısmen Farsların kısmen de Bizanslıların elindedir. Uzun dönem bu iki gücün arasında kalan Kürtler, toplu olarak taraf seçmemiştir. İleride değinileceği gibi Kürtlerde köklü olan *'Aşiret Geleneği'* toplu hareket etmelerine engel olmuştur. İslam ile erken dönemde tanışmaları; Ömer *radıyallahu anh* döneminde bugünkü İran'a yapılan fetih hareketleri esnasında gerçekleşmiştir. Sa'd Bin Ebi Vakkas *radıyallahu anh* komutasında bölgede ilerleyen sahabe, kavim olarak Kürtlerden ciddi bir direnççle karşılaşmadı. Ancak Bizans ve Sasanilere bağlı yerlerde bu ordular içinde Kürtler vardı. Kadisiye savaşı diye bilinen bu fetih, Kürtlerin sahabe aracılığıyla İslam ile şereflenmesine sebep oldu. İlk etapta tedrici şekilde İslam'a giren Kürtler özellikle İyaz b. Ğanem'in *radıyallahu anh* Diyarbakır'ı (Amed) fethetmesiyle fevc fevc İslam'a dâhil oldular.

Fetih hareketlerinin uzun sürmesi sahabenin bölgede uzun süre kalmasına sebep olmuştu. Bu, Kürtlerin İslam'ı ilk nesilden öğrenmesini sağladı. Gerek Sasani (İrani) gerekse Bizans'ın toplumda bıraktıkları cahiliye etkileri kısa sürede atıldı (637-645).

O günden sonra iki vasıflarıyla İslam ümmetinde öne çıktıklar; cihad ve ilim. Tüm halifeler döneminde cephelerde aranan mücahidler oldular. Yaşadıkları hayat, çocukluktan başlayan askeri eğitim niteliğindeydi. Bulundukları bölge ilim havzasıydı. Günümüze kadar devam eden medrese kültürünün bu denli köklü olması bundandır.

Tarihte varlıklarını beylikler üzerinden devam ettirdiler. İslam topraklarını farklı yerlerin-

de birçok beylik kurdular. Hezbaniler, Mervaniler, Hasnaviler, Şeddadiler ve Eyyubiler…

İslam âlemi onları Eyyubiler döneminde hakkıyla tanıdı. Selahaddin Eyyubi'nin Kudüs'ü haçlılardan, Mısır'ı Fatimiler'den temizlemesi, Haçlılar karşısında yenilgi psikolojisine kapılan Müslümanlara hayat olmuştu. Bu dönem Müslümanlar tarafından dikkatle okunmalıdır. Müslümanlar iki koldan kuşatılmıştır, kutsal yerler Haçlıların elindedir. İçerden Hurufi, Batıni ve Tasavvufi akımlar Müslümanları uyuşturmuş, saptırmıştır. Mısır günümüzde olduğu gibi ümmetin hareket merkezidir. Fatimi Şiilerin elindedir, inanç ve amel yönünden sapkın oldukları gibi, bölgeyi Haçlılara bırakmışlardır.

Selahaddin Eyyubi az asker, maddi imkansızlık, uzun bir süreç sonrasında zafere muvaffak olmuştur. İslamî hareketin, tarihin bu döneminden dersler çıkarması zorunludur.

Osmanlı'ya Geçiş

Eyyubiler'den sonra birçok beylik kuruldu. Kürtler bu dönemde (1200-1500 yılları), cihad yönünde zayıflamış olsalar da ilmi yönlerini korudular. Kürdistan bölgesi, dünyanın birçok yerinden öğrenci ağırladı. İslam ümmetinin önemli merkezlerinde Kürt âlimler kadı oldular.

Kürtlerin yoğun yaşadığı bölgeler 14. yüzyılda Farslılar ile Osmanlı arasında sorunlu bölgedir. Sıcak ya da soğuk her daim savaş halinde olan bu iki ülkenin arasında Kürtler vardır. Farslılar şiiliğin, Osmanlı sünniliğin hamiliğini yapıyordu. Kürtler bir dönem Safevilerle (Fars) anlaştı, ancak bu uzun sürmedi. Gerek yapılan Şii propaganda gerek atanan yöneticilerin, Kürt bölgesine müdahale etmesi Kürtleri rahatsız etti.

Yüzyıllar içerisinde oluşan ilmi havza onları şii propagandalarına direnç göstermesine sebep oldu. Kürtler, toplum olarak içişlerine karışılmasından hoşlanmazlardı. Yabancı yöneticilerin bunu bilmemesi, Beyleri rahatsız etmişti. Âlimler ve Beylerin bu rahatsızlığı halka da yansıdı.

Rahatsızlıklarını dillendirmek için Şah İsmail'e gitseler de, sonuç alamadıkları gibi elçiler de zindana atıldı.

Kürt Âlim ve Beyler'i çözümü Osmanlı'ya iltica etmekte buldular. Dönemin meşhur Kürt âlimlerinden Bitlîsî sarayda resmi görevdeydi. Bu iltica kabul gördü. 1515 yılında Kürtler Osmanlı tebası olur, içişlerinde kendi beylerince yönetilecek Kürtler, dışişlerinde Osmanlı'ya bağımlıdır. Osmanlı'ya vergi ve savaşlarda asker verecektir.

Osmanlı için Kürtler ve bölgeleri önemlidir. Onlarla düşmanlar arasında kalkan görevi görürler. Onlara iyi davranılır, âlimlerin ve beylerin halk üzerindeki etkisi bilindiğinden, onlara güzellikle muamele edilir, ümmet içerisinde önemli mevkilere getirilirler.

Bu ilişki yüz yıl kadar devam eder. Bu dönemde yaşanan iki olay Osmanlı ile Kürtlerin arasını açar.

1. 1639 Kasr-ı Şirin anlaşması: Bu anlaşmayla Osmanlı'nın Kürtler'e ihtiyacı kalmamıştı. Düşmanla antlaşma yapınca Kürtler'e karşı tutumu sertleşti. Eski ilgiyi görmeyen Kürtler Osmanlı'ya olan güvenlerini kaybetmeye başladılar.

2. Osmanlı da başlayan batılılaşma hareketi: 1700'lü yıllar Osmanlı'nın batı hayranlığının başladığı yıllardır. Avrupa'yı gezenler orada gördüklerini anlatıyor, hayranlık oluşmasına sebep oluyorlardı. Önce saraya avrupaî eğlence hayatı girmiş, bunu taklit takip etmişti. Osmanlı ilerlemiyordu, ekonomik ve askeri anlamda geriliyordu. Ancak özüne dönmek yerine yönünü batıya çevirmesi felaketi olmuştu. Özellikle eğitimin batılılaşması, Osmanlı'nın çöküş sürecini hızlandırdı. Artık batılı hocalar, batılı dadılar yöneticileri yetiştiriyordu. Her gelen bir öncekinden daha avrupaî yaşamaya gayret ediyordu. Bu durum İslami yaşama önem veren,

şer'i hayatı önceleyen Kürtler için olumsuzdu. Osmanlı'ya siyasi anlamda zedelenen güvenleri, dini anlamda da zedelenmeye başladı.

1800'lü yıllarda Osmanlı'nın ismi kalmış, kendi bitmişti. Yeni Osmanlılar denilen grup çoğalmıştı. Batıda okuyan, her şeyiyle batıya uymanın gerekli olduğunu savunan bu zümre saray çevresini kuşatmıştı. Osmanlı padişahları batıya borçlanmıştı. Sefih eğlenceler, saray masrafları Avrupa'dan alınan borçlarla yapılıyordu. Bu borçlar Avrupa'nın Osmanlı'nın içişlerine karışması için iyi bir nedendi.

İlk olarak azınlıklar meselesi gündem edildi. Hristiyanlar Osmanlı'da zımmî statüsündeydiler, devlete cizye veriyor, Müslümanların üstünlüğünü kabul ederek yaşıyorlardı. Bunların birçoğu Kürtler'in yaşadığı bölgedeydiler. 1539 Tanzimat ve 1856 Islahat fermanları, İslam'ın *'Zımmi Hukuku'*nu lağvetmiş, onları eşit vatandaş kabul edilmişti.

Kürt Beyleri, Hristiyanlardan vergi isteyince, alamamaya başladılar, yeni kanunları bahane edip cizyeleri ödemiyorlardı.

Osmanlı, azınlıklardan alamadığı vergileri Kürt Beylerine yüklüyordu. Ödenmesi mümkün olmayan bu vergiler Kürtleri zora sokmuştu. Kürtler azınlıklara baskı yaptıkça, Avrupa'ya şikâyet ediliyor, Avrupa bugünkü Osmanlı'yı uyarıyordu. Uyarı alan Osmanlı Kürtler'e karşı iyice sertleşiyordu.

Osmanlı'nın sınır güvencesi olan Kürt bölgesi, İslam bölgesine dönmüştü. Bu dönem birçok ayaklanma ve isyana sahne oldu. Bunlardan kimi siyasi olsa da İslamî kıyam mahiyetinde üç büyük hareket oldu. Üç hareketin ortak yanı şeriatın hayattan yavaş yavaş çıkarılması ve batılı hayat tarzına itirazdı.

Bu ayaklanma ve kıyamların tafsilatı ilgili kaynaklardan okunmalıdır. Bunlardan ikisinin günümüz kürt siyasetinde etki bırakması nedeniyle inceleyeceğiz.

1. Molla Selim'in başlattığı Bitlis Kıyamı (1913-1914)

İttihatçıların batılı politikalarına karşı başlatılan ve geniş katılımı olan bir cihad hareketiydi. İttihatçılar henüz gerçek amaçlarını açıklamamıştı. Hürriyet ve özgürlük adı altında padişahın bazı uygulamalarına karşı çıkıyorlardı. İlginç olan dönemin ilim adamları da bunlara destek veriyordu. Said Nursi de bunlardandı. Hatta Molla Selim'i hürriyeti anlamamakla eleştirmiş ve itham etmişti. Ne var ki zaman Molla Selimler'i haklı çıkarmıştı. İttihatçıların hürriyet dedikleri padişah üzerinden İslam'a saldırmak, can çekişen İslamî değerleri sonlandırmak ve tam batılılaşmayı sağlamaktı.

Kıyam şiddetle bastırılmış, o güne kadar hiç görülmemiş uygulamalar yapılmıştı. Âlimler atların kuyruğuna bağlanıp halkın arasında gezdirilmiş, idam edilmişti.

Onlara destek olan ilim adamları *'Bunların şahsiyeti bizi ilgilendirmez, savundukları İslam'a uygundur. Zulmün kalkması insan hak ve hürriyetlerinin iadesidir'* diyorlardı. İlginçtir, aynı şahısların etbâi konumunda olan cemaatler aynı mantıkla aynı insanların yanında yer alıyorlardı. O dönemde şeriat savunucusu Molla Selimler şehit edilirken (inşallah) bu dönemde de aynı davayı sürdürenler mağdur ve mazlum ediliyordu. Bundan daha ironik olanı; 10-15 yıllık süreçte önünü göremeyenler asrın müceddid ve müçtehidi olarak takdim ediliyordu. İnsan şunu düşünmeden edemiyor; acaba yoksul muhalefeti kontrol altına almak için *'Sol'* üreten TC., İslamî muhalefeti Molla Selimler'in, Şeyh Saidler'in çizgisinden kaydırmak için mi bazı zevatı öne çıkarıyor, kerameti kendinde menkul kıssalarla ulvi makamlara eriştiriyordu.

Kıyam şiddetle bastırılmış, o güne kadar hiç görülmemiş uygulamalar yapılmıştı. Âlimler atların kuyruğuna bağlanıp halkın arasında gezdirilmiş, idam edilmişti. Bu uygulamalar dahi ittihatçıların amacının anlaşılması için ye-

terliydi. Ne var ki hürriyet sevdası birilerini kör etmişti.

Bu dönem güzel okunmalıdır. Günümüzle olan benzerliği göz önünde bulundurulup dersler çıkarılmalıdır. Özellikle belli zihniyetlerin sadece bu dönemi değil, o dönemde küfrün önderlerinin yanında aynı gerekçelerle yer almaları iyi anlaşılmalıdır.

Kıyam istenilen neticeye ulaşamamıştı, fakat başarılı olmuştu. Özellikle Şeyh Said kıyamına zemin hazırlaması, ittihatçıların İslam düşmanlığının açığa çıkması, bu başarılardandır.

2. Şeyh Said Kıyamı (1925)

Cumhuriyet kurulmuş, İslam anayasası yürürlükten kaldırılmıştır. İttihat ve terakki mensupları yönetimi tam anlamı ile ele geçirmişti.

İslam düşmanlığı her geçen gün artıyor, Müslümanlar baskı görüyordu. Doğuya gelen haberler Şeyh Said'i düşündürüyordu. Toplum münkere teslim olmuştu, düzen tağutlaşmıştı. Gazeteler de İslamî değerlere açıktan saldırılıyordu. Şeyh bu mesuliyet duygusuyla bölge âlimlerini ve kanaat önderlerini ziyaret etmeye başladı. Bu hale teslim olmamalı, çözüm geliştirmeliydiler. Şeyh organize bir cihad hareketinden yanaydı ama bu tek başına karar verilebilecek bir durum değildi. Şeyh, bölgeyi gezerken destek görmüş ve âlimlerin birçoğundan onay almıştı.

Ancak kıyam, hazırlık aşamasında başlamak durumunda kaldı. Şeyh bir düğüne davetliyken asker baskın düzenlemişti. Asker kaçağı birkaç kişiyi almak istiyordu, Şeyh veremeyeceklerini söyleyince silahlar patlamış, kıyam başlamıştı. Bu hasbel kader gelişen bir olay mıydı? Ya da sistemin, kıyam hazırlığını tamamlamadan başlatma gayreti miydi? Allah *subhanehu ve teâlâ* daha iyi bilir…

Şeyh komutanları atamış, çevre illere haber etmiş, kendisi Diyarbakır komutanlığını üstlenmişti. Birçok yer mücahidlerin eline geçmişti. Ancak Diyarbakır kuşatması uzamış, erzak ve cephane tükeniyor sistem sürekli asker sevkiyatı yaparak üstünlüğü ele geçiriyordu.

Dünya tek vücut olmuştu kıyama karşı. Fransa kendi kontrolünde olan demiryolunu TC.'ye açmıştı. Batı onlarca uçak satmıştı. İçerdeki aşiret ağalarına yüksek vaatlerde bulunulmuş, destekleri engellenmişti.

Demiryolu aracılığı ile ciddi sayıda asker ve mühimmat nakledildi bölgeye. Bu hem cihadın yayılmasını önlemiş hem de bir anlamda mücahidlerin kuşatılmasını sağlamıştı. Uçaklarla bomba yağdırılmış halk sindirilmişti. TC. askeri mücahidlerin kıyafeti ile halka ait yerleri yağmalamış, kara bir propaganda başlamıştı.

Şeyh'in bacanağı Binbaşı Kasım haindi. Şeyh'in kaçarken yakalanmasını sağlamış, kıyam sona ermişti.

Şeyh ve arkadaşları istiklal mahkemelerinde yargılanmış idam edilmek suretiyle şehid edilmişlerdi (inşallah).

Cumhuriyet Dönemi Kürt Politikaları

1900-2000 yılları arası Kürtler için zulüm ve yok sayılma yıllarıdır. Onlara karşı izlenen tutum; intikam ve yok sayma politikasıdır. Bunun temel nedeni şer'i kıyamlar ve batılı hayat tarzına karşı olmalarıdır.

1. Kürtleri millet olarak yok sayma

Cumhuriyet Osmanlı'dan farklı etnik kimlikleri miras almıştı. Osmanlı kimliğiyle Osmanlı'da sorunsuz yaşayan birçok millet sıkıntı yaşamaya başlamıştı. Yeni düzen Türkiyelilik kimliğini üst kimlik kabul etmiyor, Türklük kimliğini üst kimlik olarak beliriyordu. Bu diğer ırkları yok saymanın başlangıcıydı. Türkiyelilik

üst kimlik olsa; etnik gruplar Türkiyeli Türk, Türkiyeli Kürt, Laz veya Ermeni şeklinde yaşayabilirdi. Ancak Türk-Kürt, Türk-Ermeni olamayacağından sorunlar başlamıştı. *'Ne mutlu Türk'üm diyene', 'Ya sev ya terk et'* bu mantığın sloganlaşmış halidir.

Bu yok saymadan en büyük payı Kürtler aldı. Irkları, dilleri ve kültürleri yok sayıldı. Kürt diye bir kavmin olmadığı, bunların dağlı Türkler olduğu tezi işlendi. Tüm etnik kimlikler aynı muameleye az çok tabi olsa da Kürtler baskı, işkence eşliğinde bu politikaya tabi tutuldular. Bu siyaset Kürtler'in düşmanlığını körüklemiş *'Beni yok sayanı ben de tanımam'* haleti ruhaniyesini yerleştirmiştir. Yok sayılan bu millete yatırım yapılmamış, yoksulluk had safhaya ulaşmıştır.

Kürtler asimile edilmek için batıya sürgün edilmiş, göçe zorlanmıştır. Kimi zaman köyleri yakılmış, kimi zaman baskı kurularak göçe zorlanmışlardır. Göç edilen yerlerde iş sorunu, ırkçılık, yeni sorunlara sebep olmuştur. Bölgede kalanlar yoksulluk, işsizlikle mücadele ederken; göç edenler ırkçılık, aşağılanma, yoksulluk gibi birden fazla sorunla karşılaştılar.

Kürtlerin hem devlete hem millete olan güvensizliğinin altında bunun etkisi vardır. Sorunun hassas ve kırılgan oluşu Kürtler'in çözümü devlet dışında arayışında bu süreç çok etkilidir.

Sistemin bu anlamda Kürtlere yaptıkları kendiliğinden gelişen olaylar değildir. Dönemin doğu raporları okunduğunda belli bir plan çevresinde bunların yapıldığı görülecektir ki bu raporlar Dersim katliamının yolunu hazırlamıştır. Atatürk bölgeyi hem kendi gezmiş hem de İnönü'yü yollayıp rapor hazırlatmıştır.

Bu raporlar bugün birçok çalışmaya konu olmuştur. İlgililerin okuması, Kürt siyasetinin anlaşılmasına katkı sağlayacaktır.

2. İslami aidiyetlerinden soyutlama

Sistemin Kürtler ile en büyük problemi şeriat talebinde bulunan kıyamlara destek vermeleriydi. 1960'lara kadar denediği yöntemler tutmamıştı, İslami aidiyet gelenek düzeyinde de olsa devam ediyordu.

60 darbesi sonrasında TİP (Türkiye İşçi Partisi) kuruldu. Bu hareket Türkiye doğu illerine yöneldi ve DDKD (Devrimci Doğu Kültür Dernekleri) bünyesinde halka ulaştı. Kürtler'in haklarının gasp edildiği, kimliklerinin tanınması, ana dillerinin hayatın her alanında serbest olması gerektiğini savunuyorlardı. Bu şekilde de birçok insanın desteğini kazandılar. Ancak çözüm konuşulmaya başlandığında amaçları anlaşılmış oldu.

'Bu haklar neden kayboldu?' ve *'Nasıl alınır?'* soruları gündeme oturdu.

Birincisi; atalarımızın din adına, Osmanlı'ya uyup, Hristiyanlara zulmetmesi nedeniyle Avrupa bizden nefret etti, yeni dünya düzeninde bizleri tanımadı. Öyleyse temelinde din olan her şeyi bırakmalıyız. Kaybettiklerimiz din sebebiyle kayboldu.

İkincisi; ancak bu haklar sosyalizm çatısı altında elde edilir. Halkların kardeşliğini ve özgürlüğünü, sosyalizm vaadediyor. Sosyalizm okunmaya başlanınca, dinin afyon olduğu, milletleri Araplar'a köleleştirdiği anlatılıyordu.

Yeni sorunun kaynağı da, çözüm de dinden uzaklaşmak gerektiğini söylüyordu.

Bu hareket kısa sürede yayıldı. 12 Eylül 1983 askeri darbesi ile PKK hareketi iyice büyüdü, İslam düşmanlığını yaydı. Devletin özelde Diyarbakır cezaevi, genelde tüm bölgede başlattığı işkence ve zulüm halkı PKK'ya itti. Artık İslam'dan uzaklaşma devresi tamamlanmış, PKK ile beraber İslam düşmanlığı başlamıştı. İslami olan her şeye saldırı, hakaret yaygınlaşmıştı.

PKK İslam'ı eleştirmekle bir yere varamayacağını anlayınca, bunu aleni yapmaktan vazgeçti. Lakin İslam'ın pratiği olan Müslümanları eleştirmeye başladı. Osmanlı, Müslüman olmasına rağmen Kürtler'i kullandı, sınır güvenliği için sömürdü, işi bitince tüm haklarını aldı. Batıda yaşayan Müslümanlar (genelde sağ partileri ve milliyetçi nurcular kastediliyor) bu zulme yüzyıldır sessiz kaldı, *'İslam bu mudur?'* demeye başladılar.

3. Bölünmelerini sağlamak

Kürtler bölünmeye müsait toplumlardandır. Cahiliyeden kalma aşiret bağı onları parçalamıştır. Bugün dünyada 40 milyon olduğu düşünülen Kürtler, Türkiye'nin doğu ve güneydoğusunda ve İran, Irak, Suriye'nin Türkiye sınırında yaşıyorlar. Az bir nüfus Kafkasya, Gürcistan ve Ermenistan topraklarında yaşıyor.

Dünya savaşları sonrasında sınırlar çizilmiş, Kürtler yukarıda zikredilen dört bölgede kalmıştır. Aileler sınır telleri ile parçalanmış, onarılması zor travmalar yaşanmıştır. Ev sınırın bir yanında bahçe bir yanda; muhtar bir yanda köy bir yanda; okul, sağlık ocağı bir yanda öğretmen, doktor bir yanda…

Uludere olayına sebep olan kaçakçılık ve sınır ticareti bu politikanın sonucudur. Başlangıçta hayatın devamı, akrabalarla bir araya gelmek için yapılan sınır geçmeler, zamanla ticarete dönüşmüştür.

O bölgede fiili savaşın devam etmesi ticari olarak imkânları bitirmiştir. Yakılan köyler, öldürülen hayvanlar, mayınlı tarlalar halkı hayvancılık ve ziraat yerine kaçakçılığa yönlendirmiştir.

4. Güvenlik

Şeyh Said kıyamıyla beraber ilan edilen *'Takriri Sükûn'* yasası daha sonra olağanüstü hal adını alacaktır. Mücadele için her yolu mübah sayan, kanunsuz ve keyfi muamele diyebileceğimiz bu güvenlik konsepti, bölgeyi savaş alanına çevirdi. İşkence, faili meçhul, tecavüz, gasp, haraç vs. kanunsuzluklar bu yasadan alınan yetkiyle işlendi.

İnsanın temel ihtiyaçlarından olan emniyet bu sayede yok edildi. Bölge insanın hayatı asker ve polis elinde oyuncak haline geldi, mal, can, ırz emniyeti kalmadı.

Bu insanlarda güvensizlik ve ürkeklik meydana getirdi. Atılan onlarca adımın, küçük bir olumsuzlukla başa çıkamamasının temelinde bu ürkeklik vardır. Her an o yıllara dönme korkusuyla yaşayan bölge insanı, basit bir çağrışımda o ruh haline girip, yapılanları boşa çıkabiliyor.

2000 Sonrası Süreç

AKP ve söylemleriyle bölge insanı umutlandı. Yüz yıllık inkârın ardından Kürt sorununun kabulü, sıcak mesajlar vermesi, anayasa değişikliği vaadi, bölgeye yapılan kısıtlı hizmetler insanlara *'Acaba'* dedirtti. Lakin bu süreç başarısızlıkla sonuçlandı. Bunun sebeplerini şöyle sıralayabiliriz:

AKP'nin siyasi amaçlarla bu işi yapması: Kürt sorununu çözmekle beraber, bundan siyasi rant elde etmek istiyor olması. Bunun için de bir şeyler görmek istiyor olması. Temelde insaniyet ve samimiyet olmayan bu girişim, kendi çıkarları tehlikede olunca duruyor.

Kadro olarak milliyetçileri kullanması: Projenin sosyal ayağını Gülen cemaati yönetiyor. Bu cemaatin milliyetçiliği bölge halkı tarafından kabul edilmiyor. İslamî diye sunulan her paketten Türkçülük çıkıyor. Televizyon kanalları, diziler, gazeteler askeri yüceltip PKK militanlarını aşağılıyor. Aşağıladıkları insanlar bölgenin gerçeği ve oy potansiyeli olan halkın yakınları… Bu da yapılanların geri tepmesine sebebiyet veriyor.

Masaya yanlış insanlarla oturması: AKP, PKK'yı muhatap almakla, onu Kürt halkının meşru temsilcisi kabul etti. Bu yanlışın bedelini çözümün tıkanması ile ödedi.

PKK 30 yıllık savaş sürecinde birçok ülke ile ilişki kurdu, onlardan destek aldı. Bu ülkeler PKK'nın içine sızdı. Süreç ilerlerken AKP bunu hesap etmedi. O güçlerin devreye girip PKK'yı farklı alanlara çekebileceği öngörülmedi.

Yüzyıldır insanların oluşturduğu travmaların etkileri hesap edilmedi. Halkın hemen sis-

teme entegre olup, oy vermesi beklendi. Oysa yüz yılda tahrif edilen vicdanların onarılması, güvensizliğin yerine güveni, ürkekliğin yerini atılıma bırakması uzun yılların işidir. AKP'nin çabuk dönmesi, operasyon üstüne operasyon yapması halkta oluşan güvensizliği iyice pekiştirdi.

Uludere katliamı bunun en güzel örneğidir. 34 insan katledilmiş, bir özür dahi çok görülmüştür. Başbakan askere teşekkür etmekle yetinmiştir. Yüz yıl boyunca inkar ve reddin, baskı ve zulmün her türlüsüne düçâr olmuş bir halkın AKP'ye güvenmesini beklemek normal midir?

Uludere gibi 90'lı yıllarda dahi benzeri az olan bir katliam için özür dahi dilemeyen bir partiye çözüm için destek vermek akıllıca mıdır?

Tevhid ehli olarak bu süreçten çıkarmamız gereken dersler:

1. Tarihinde cihada ve İslami kıyamlara sahiplik etmiş bir halk, Müslümanların ilgisizliği nedeniyle sosyalist, kâfir bir partiye kalmıştır. Gasp edilen haklar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* insanlara fıtrî olarak verdiği haklardır. Bu hakların savunuculuğunu tevhidi söylemle Müslümanlar yapmalıdır. Bölge halkı meşru haklarını savunan insanların sadece PKK olmadığını bilmeli, Müslümanların bu konuda destek olduğunu görmelidir.

2. Musa *aleyhisselam* tevhid davetinin yanında İsrailoğullarının haklarını savunmuştu. Onlar gibi Peygamberlerine nankör bir halk dahi mazlumiyet durumunda savunulmuştur. Müslümanlar tevhid davetini gölgelemeyecek şekilde tüm mazlumların meşru hakkını savunmalıdır. Allah Rasûlü'nün, müşriklerin hakkını almak için Hılfu'l Fudul oluşumunda yer aldığı 'İslam'da tekrar çağrılsam tekrar icabet ederdim.' diyerek övmesi unutulmamalıdır.

Burada ölçü: Asıl rengin tevhide davet ve şirkin reddi olmasıdır. Bunun yanında hakları gasp edilen mazlumların haklarının dillendirilmesidir. Elden gelen yardımların esirgenmemesidir.

Tağutların ilahlık iddiası reddedildiği gibi bunun yeryüzüne yansıması da reddedilmelidir. Şüphesiz mazlum halkların oluşu, tağutların onlar üzerinde kendilerini yetkili ve sahip görmelerindendir. Onların ulûhiyet iddiasını reddettiğimiz gibi bu iddiadan kaynaklı, insanlara zulüm ve hakların gaspını da reddetmeliyiz.

3. Bünyemize yüzyıl içerisinde yerleşmiş milliyetçi damardan kurtulmalıyız. Maalesef ki birçok Müslümanın bu meseleye bakışı, okulda aldığı ve küfür saydığı eğitim(!), medya propagandası ile oluşmuş ve kültür emperyalizmi dediği bakış(!), aileden kalan ve cahiliye dediği gelenekçi bakışla(!) şekillenmiştir.

Bu bizler için çelişkidir. Bunun kanıtı Şeyh Said kıyamının, İngiliz kışkırtmasıyla Kürtlük davası için yapıldığına inanan insanların azımsanmayacak kadar çok olmasıdır. İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.

4. Cumhuriyet dönemi ve İslamî kıyam hareketlerinin okunması ve dersler alınması: İslamî hareketleri düşman dili dışında İslami kaynaklardan okumalı, değerlendirmeler kanaat önderleri ve alimlerin gözetiminde yapılmalı. Yanlış okumalar neticesinde büyük tevhidi hareketler yanlış tanındı.

Örneğin, Son yüzyılların en büyük tevhidi hareketi ve önderi Şeyh Muhammed Bin Abdulvahhab *rahimehullah* İngiliz ajanı olarak tanıtıldı.

Şeyh Said kıyamı İngiliz kışkırtması ile yapılan kürtlük hareketi olarak lanse edildi.

Günümüz cihadî hareketleri, ABD ve Batının kurduğu ve kullandığı örgütler olarak lanse ediliyor.

Amaç: Sonraki nesillere örnek olma kapasitesi olan hareketlerin bu yanını silmek ve etkileşimi engellemektir.

Kendi tarihini bilmeyen insanlar, müstakim gelecek inşa edemezler. Bu hareketlerin karalanması tasavvufi-hurufi önderlerin öne çıkarılması, onlar adına gün ve gece, yıl ve törenler tayin edilmesi boşuna değildir. Bağlarımızın kesilmek istendiği geçmişimizle doğru bağlar kurmalıyız.

Davamızın sonu, alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

ozcanyildirim@tevhiddergisi.com
ÖZCAN YILDIRIM

Cemaatin İç Mekanizması... Nasihat

İslam toplumunun bir parçası niteliğinde olan cemaatin ayakta durması demek, ümmetin sancağının yere düşmemesi demektir. Bu kurumu ayakta tutan, yere sağlam basmasını sağlayan unsurlardan birisi de 'Nasihat' mefhumudur.

Bir yapının zahirini oluşturan parçalar vardır. Bu parçalar söz konusu yapıyı tezyin eder/ süsler. Bu ise, insanların ona olan rağbetini arttırmakla beraber, aynı zamanda yapının cazibesini, albeniliğini yükseltir. Bunu herhangi bir obje için düşünmek pekâlâ mümkün. Misâlen; yeni inşa edilmiş bir ev görüldüğünde, dış cephesindeki ve tasarımındaki çekicilik, insanların rağbetine tesir eder. Fakat temeli, malzemesi vb. unsurlar aynı kalitede değilse, aynı durum söz konusu değildir. Ezcümle, bu objelerin içyapısı, dış yapısından daha mühimdir. Zira onu ayakta tutan, dayanıklı yapan süsü değil, içyapısıdır. Bunu bütün cansız varlıklar için söylemek mümkün. İnsan da fizyolojik açıdan benzer durumlara ihtiyaç duyar. Fakat bunun ötesinde, insanı manevi olarak ayakta tutan bir iç mekanizma olması gerekir. Bu sadece fert anlamında değil, topluluk, cemaat anlamında da böyledir.

İslam'da kişiyi ayakta tutan, onun dinde sabit olmasını sağlayan amiller mevcuttur. İhlas, takva, sabır vb. öğretiler bunlardan birkaçıdır. Bunlar ile donanan bir kulun, dış etkenlerden zarar görüp, dinin sabitelerini bırakması daha zorlaşır.

Mevzu, fertten ziyade cemaat olunca bu iç dinamiklerin oluşumunun kökleşmesini sağlamak daha önem taşıyor. İslam toplumunun bir parçası niteliğinde olan cemaatin ayakta durması demek, ümmetin sancağının yere düşmemesi demektir. Bu sebeple, bu kurumu ayakta tutan, yere sağlam basmasını sağlayan unsurlardan birisi olan 'Nasihat'e değinmeye çalışacağız.

Nasihatin İslam'daki en genel ismi *'Emri bi'l maruf nehy-i ani'l münker'*dir. Bu ise kendi içerisinde nasihati de ihtiva eder. Bu kavram, Kur'an-ı Kerim'de bir emir, Müslüman toplumun bir vasfı olarak geçmektedir. Bunun en bariz sunulduğu ayetlerde biraz duralım.

"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin.

Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın, parçalanmayın. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın; hani siz birbirinize düşmandınız da O, kalplerinizi birleştirmişti ve O'nun nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuştunuz. Ve siz ateş çukurunun tam kenarında iken sizi kurtarmıştı. İşte Allah subhanehu ve teâlâ ayetlerini size bu şekilde açıklar ki, doğru yolu bulasınız.

Sizden hayra çağıran, iyiliği emredip, kötülükten sakındıran bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.

Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte bunlar için büyük bir azap vardır.

Nice yüzlerin ağarıp, nice yüzlerin karardığı gün; yüzleri kararanlara: 'İmanınızdan sonra kâfir mi oldunuz? İnkârınızdan dolayı tadın azabı' denilir.

Yüzleri ağaranlara gelince, onlar Allah'ın rahmeti içindedirler; orada da ebedi kalacaklardır.

İşte bunlar, Allah'ın sana okuduğumuz hak ayetleridir. Allah hiç kimseye haksızlık etmez.

Göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. İşler dönüp dolaşıp Allah'a varır.

Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten sakındırır ve Allah'a iman edersiniz..." [1]

Ayetlerin siyakı/bağlamı, bu öğretinin önemini daha çok ortaya çıkarıyor. Kur'an'daki bu perde, evvela Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* korkmaktan ve ancak Müslüman olarak can vermekten bahsediyor. Akabinde cemaat olmayı emrediyor ve emri bi'l marufu farz kılan ayet geliyor. Daha sonra tefrikadan bahsediliyor ve bu tefrikanın sonucu olarak bir azap sahnesi gözler önüne seriliyor... Ve son olarak da en hayırlı ümmeti vasfederek perde kapanıyor...

Ayet özetle şu düşünceleri çağrıştırıyor: Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* hakkı ile korkmak ve Müslüman olarak sebat edip ölmenin en önemli etkenleri; cemaat olunması ve kardeşlik şuurunun tesis edilmesidir. Kardeşlik şuurunun idamesi ise emri bil maruf mekanizmasının olmasına bağlıdır. Bu öğreti (emri bi'l maruf) yerine getirilmediğinde, tefrika baş gösterecektir. Tefrika, tarih boyunca İslam toplumunu sonu gelmeyen bir dehlize sokan olgudur. Bu insanları azaba müstahak hale kadar getirebilir ki, ayetlerde de bu sahneler gözler önüne getirilerek insanoğlu tehdit edilmektedir. Bundan kurtuluşun reçetesi ise, son ayette de olduğu gibi bu öğretinin Müslümanlarda vasıf haline gelmesi ve böylece Müslümanların en hayırlı ümmet olmasıdır.

Emri bi'l marufun şubelerinden biri olan nasihati iyice anlamak için lugat manasından yola çıkalım.

Lugatte nasihat, balı mumundan arındırarak yenilebilecek haline getirmektir. Araplar balın safına ناصح العسل *'Nâsihu'l Asel' demişlerdir. Yine* نصحت له الو *'Nasahtu Lehu'l vudd' ona karşı sevgim, muhabbetim halis saf, samimidir, demektir.*

Nasihat Nedir?

Nasihate lugat yönü ile bakıldığında birçok kavram gibi ıstılah/terim manasına paralel olduğu göze çarpmaktadır. Öyle ki lugat manası bile insanın gönlünde hoş, latif bir hava bırakmaktadır.

Lugatte nasihat, balı mumundan arındırarak yenilebilecek haline getirmektir. Araplar balın safına ناصح العسل *'Nâsihu'l Asel'* demişlerdir. Yine نصحت له الو *'Nasahtu Lehu'l vudd'* ona karşı sevgim, muhabbetim halis saf, samimidir, demektir. Ayrıca terzinin kumaş parçalarını birleştirip dikmesine de bu kelimeyi ıtlak etmişlerdir. نصحت الجلد (*'Nasahtu'l Cilde'* deriyi diktim gibi).

Arap lugatinde birçok kelimenin kendi nutk edilişinde dahi ruhunu yansıtması, bu dilin diğer dillere oranla güzelliğini gözler önüne seriyor. Örneğin, *'yumuşak söz'* manasına gelen لَيِّن *'Leyyin'* kelimesinin telaffuzu içindeki manaya işaret ediyor. Bunun tam aksi olan غليظ *'Ğaliz'* ise *'kaba, sert'* manasına gelmekle beraber, aynı manayı telaffuzundaki kabalık ve dildeki ağırlıkta bulabiliriz. Bu, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Arap dilini seçmesinin hikmetlerinden sayılabilir. Aynı zamanda Kur'an-ı Kerim'de bir kelimenin onlarca eş anlamlı kelimelerin arasında seçilerek ayetlerde yer alması, o ayetin ruhunu yansıtmakla beraber bir mucizeye işaret ettiğini görmekteyiz.

1. 3/Ali İmran, 102-110

Nasihat, nasihat yapan kişinin söylediği sözü tahlil ederek, doğru veya yanlış kelimelerin arasını ayırmasıdır (balı mumdan ayırmak gibi). Istılahî olarak da:

'Kişinin arkadaşının, kardeşinin, salahına olacak bir fiilde bulunmaya veya söylemeye yönelmesidir.' [2]

Nasihat eden kişi, sözün en güzelini diğerlerinden arındırıp, terzinin kumaş parçalarını birleştirdiği gibi nasihat ettiği kişinin eksiklerini tamamlamalı, düzeltmelidir.

Terzi kimse, birbirinden farklı kumaşları bir araya getiren değildir. Birbirine uyumlu parçaları dikkate şayan bir şekilde bir araya getirendir… Nâsih olan da az sonra değineceğimiz gibi karşısındaki kişiyi tüm yönleri ile ele alıp, ona uygun olan sözü nakşeden kimsedir.

Kur'an ve Sünnet Bağlamında Nasihat

Nasihat, Kur'an-ı Kerim'de genellikle; *"Nasîha"*, *"Tezkira"*, *"Va'z"* ve buna benzer kelimelerle bize sunulur. Nasihat/Öğüt, Kur'an siyakında kimi yerde Peygamberlerin azgın olan kavimlerine, yöneticilerine yapmış olduğu bir nasihat, kimi yerde müminlerin birbirlerine yapmaları, kimi yerde bunun fayda verdiği topluluğun Müslüman topluluk olduğu, kimi yerde de helak olması an meselesi olan fakat bu durumda bile bu öğretiye i'tisam eden bir topluluktan bahsedilirken geçmektedir.

Nasihatin lugat manası ile örtüşen ayetlerde de, nasihatin daha özel bir anlamının olduğu açıkça görülmektedir. Araf Suresi'nde, Şeytan'ın Âdem *aleyhisselam* ile Havva annemize verdiği vesveseye baktığımızda, onları yoldan saptırmak için onlara söyleyip kandırabileceği birçok vesvesenin arasından en süslüsünü seçtiğini görürüz.

" 'Rabbiniz size bu ağacı sırf melek olursunuz veya ebedi kalanlardan olursunuz diye yasakladı', dedi. Ve onlara: 'Ben gerçekten size nasihat edenlerdenim', diye yemin etti." [3]

Şeytan lugavî yönden nasihatte bulunmuş, kendi ahdine sadık kalmak için bu saptırmasını seçkin ifadelerle gerçekleştirmişti.

Nasihate İslam'ın verdiği önemi anlamak için Cerir bin Abdullah'ın *radıyallahu anh* rivayet ettiği hadise bakmakta da yarar var. Cerir *radıyallahu anh* diyor ki: *"Ben Peygamber'e işitmek, itaat etmek ve her Müslümana nasihat etmek üzere biat ettim."* Normal şartlarda hadiste saymış olduğu konular imanın gereğidir. Bunları biatta yinelemesi ise bunun ehemmiyetini gösterir. Bunlardan biri de nasihattir ki, bu da Müslümanların arasında olması gereken bir olgu olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* bunun önemini arz ettiği en temel hadisinde *"Din Nasihattir"* [4] diye belirtmiştir. Bu hadisin inceliğini ve diğer yönlerini düşündüğümüzde dinin temelinin bu olduğunu anlarız. Şöyle ki; Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* duanın ibadetteki yerini, Arafat'ın hac farizasındaki konumunu anlatan hadislerde de buna paralel bir ifade kullanmıştır (*"Dua ibadettir"*, *"Hac Arafat'tır"* gibi). Bu ifadelere bakınca sanki bahse konu olan meseleler sadece bu durumdan, bu yapılandan ibaretmiş gibi gözüküyor. Bu böyle olmamakla beraber, bunların o ibadetin özü, can alıcı noktası olduğu ortaya çıkmaktadır. Din sadece nasihat değildir, fakat dinin özü nasihattir, diyebiliriz. Bu hadis, nasihatin İslam'daki konumunun ne denli ehemmiyetli olduğunu bizlere göstermektedir.

Nasihat ile ilgili hadis kaynaklarında cereyan eden şu olay da nasihatin tatbik yönünü gösterir. Burada en hikmetli muallim, her konuda *'Üsve-i Hasene'* olan Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*,

"Rabbiniz size bu ağacı sırf melek olursunuz veya ebedi kalanlardan olursunuz diye yasakladı, de. Ve onlara; ben gerçekten size nasihat edenlerdenim, diye yemin etti."

2. *Ragıp El-İsfehani*

3. *7/Araf, 20-21*

4. *Buhari, Müslim*

Asıl sorun yapılan nasihati özümsememek, iç dünyada onu kabullenememektir. Çünkü birçok insan nasihat yapar, fakat Allah'ın rahmet ettikleri hariç birçoğu yapılan nasihati ya zahiren ya da bâtınen kabullenemez.

eğitmenlere ve nasihati görev olarak hamleden bizlere mühim bir ders vermiştir.

Muaviye İbn hakem es-Sulemî diyor ki:

"Bir keresinde ben Rasûlullah ile namaz kılıyordum. Birden biri aksırdı. Ben 'Yerhamukellah' dedim. Bunun üzerine cemaat bana gözlerini dikti, bende 'Vay canına! Size ne oluyor da bana bakıyorsunuz?' dedim. Bu defa elleri ile uyluklarına vurmaya başladılar. Beni susturmak istediklerini anlayınca sustum. Rasûlullah namazı bitirince beni çağırdı, annem babam feda olsun... Ben ondan evvel ve sonra onun kadar güzel öğreteni görmedim. Vallahi bana ne surat astı, ne dövdü, ne sövdü. Sadece 'Gerçekten namaz öyle bir şeydi ki; onda insan sözünden bir şey uygun değildir. O namaz ancak tesbih, tekbir ve Kur'an okumaktan ibarettir' buyurdu." [5]

Bir eğitmen sözünü öyle güzel ve uygun seçmiş ki, etkisini kalpte bırakmış. Bu hadisi hayatımızın her alanında yaptığımız nasihat ve bu konuşmalara yansıtmamız gerekir. Ailemize, çocuklarımıza, din kardeşlerimize nasihat ederken sözün en güzelini, en güzel yerde, en uygun zamanda, en etkili tarzda söylemeliyiz. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Kullarıma söyle sözün en güzelini söylesinler. Sonra şeytan aralarını bozar. Çünkü şeytan insanın apaçık düşmanıdır" [6]

"İyilikle kötülük bir olmaz. Sen kötülüğü en güzel bir şekilde önle. O zaman senin ile arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki candan dost olur. Buna (bu güzel davranışa) ancak sabredenler kavuşturulur; Buna ancak hayırdan büyük nasibi olan kimse kavuşturulur" [7]

"Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde muamele et..." [8]

Bu ayetlerdeki emirler, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* davet metodu, nasihati yapma şekli, kişilerin hallerine göre farklı nasihatleri ve bu durumların hepsi nasihatin yapılış şeklinin farklılığını bizlere gösteriyor. *'Likulli Makâmin Makâl'* (Her yerin bir sözü vardır) sözü misali, bizler insanların durumlarına göre nasihat etmemiz gerekir.

Nasihat yapılacak vakit, nefislerin kabarık olduğu değil, teskine kavuşmuş olduğu vakit olmalıdır. Zira sarf edilecek sözler, o anki nefsanî bir çatışmaya mahal vermesin. Burada ertelemek ve daha sonra uygun bir ortamda nasihat etmek en uygun davranış olacaktır. Bunun vakıaya yansımalarına baktığımızda da bu söylediklerimizin daha makul ve uygun olduğunu görmekteyiz. Ayrıca o anda nasihat yapılan kişinin psikolojik durumu farklı olabilir. Bir duruma sıkılmış, bir olaydan ötürü kızgın olabilir. Bu da nasihat yapılan kişinin olumsuz bir tepki vermesine sebebiyet verebilir.

Burada en önemli kural; ertelemektir. Yani anlık uyarı, tepki vermeyip, söz konusu sorunu daha sonra konuşup, nasihat etmektir. En selim yol ise, o kişinin nasihatini dinlediği bir zata, cemaate durumu bildirip, onun nasihat etmesini sağlamaktır. Zira sosyal statüsü aynı olan kimselerin bu konuda problem yaşaması yaygındır. Aslında sorun nasihati yapan kişiden değil, yapılan kişiden de kaynaklanabiliyor. Çünkü nasihati kabul etmenin bir takım manileri kişide bulunabilir. Şimdi bunlara kısaca değinelim:

Nasihati Kabul Etmenin Önündeki Engeller

Nasihat etmekte genel anlamda bir sorun olmadığını görmekteyiz. Zira her ne kadar yanlış uygulamaya gidip, taşları yerli yerine oturtamasa bile nâsih olan görevini yapmıştır. Fakat asıl sorun yapılan nasihati özümsememek, iç

5. Müslim, Mesacid; Ebu Davud, Salat; Nesâî, Sehv.
6. 17/İsra, 53
7. 41/Fussilet, 34-35
8. 16/Nahl, 125

dünyada onu kabullenemememektir. Çünkü birçok insan nasihat yapar, fakat Allah'ın rahmet ettikleri hariç birçoğu yapılan nasihati ya zahiren ya da bâtınen kabullenemez. En çok tedaviye muhtaç olan, üzerinde durulması mülzem olan da budur. Çünkü problemin temelini oluşturan nasihat yapılan kişidir. Bu, birçok sebebe dayanmakla birlikte genel anlamda bunun kibirden kaynaklandığını söyleyebiliriz. Kibir ise *"Hakka karşı büyüklenmek, insanları küçük görmektir"* [9]

Bu da engelin temelini oluşturmaktadır.

Nasihati kabul etmemek, ya zahiren (tepkisel olarak karşılık vermek gibi) ya da bâtınen (iç dünyasında kabul etmemek gibi) geçekleşir. Bâtıni olanı ise daha tehlikelidir. Çünkü iç dünyasında nasihati kabul etmeyen, bu şeyin altında ezilmek istemez. İç dünyasındaki maraz, onu bunun karşılığını almaya itecek ve böylece kabarmış olan nefsini teskin edecektir. Buradan da karşı tarafın olumsuz davranışını, hatalarını bulmak için tecessüse gidecektir.

Bazı insanlar vardır, birçok kimse bunlara nasihat etmeye çekinir. Kişi, nasihatin önemini bilmezse, bir ömür boyu ona nasihat dahi etmez. Zira her defasında ya nasihati kabul etmez, ya da bâtını kabullenmenin dışa yansıması olarak bahane öne sürer. Öyle ki, bu onda ahlak haline gelir. Bu da nifak hasletlerinin barındığı kişilerin durumuna benzer. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem*, Allah'ın ayetleri ile sürekli nasihat ettiği münafıkların bahaneciliğin bayraktarlığını yapması da bu durumun kimlerin özelliği haline geldiğini göstermektedir. Bahanecilik, -maalesef- bu ümmet için bir şey takdim etmeyen ve bununla da kendi kötü amellerini manipüle etmeye çalışan insanların hücrelerine nüfuz etmiş habis bir karakterdir.

Bunların yanında başka etmenler de kişiyi nasihati kabul etmemeye itebilir. Nasihati yapanın yaşının küçük, yapılanın büyük olması; nasihat yapan kişinin ilim ehli, âlim vb. olmayıp kendi statüsünde olması; insanlar arasında ayrıma gidip, bazısından nasihati kabul edip, bazısından kabul etmemesi ve bu gibi durumlar olabilir. Esasen bunların hepsi kibir başlı-

ğına dâhildir. Fakat kibir denilince hiç kimse alınmadığı için, bunların ve buna benzer örneklerin kibrin göstergesi olduğunu belirtmek zorundayız. Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri kibrin zerrelerinden, ona götüren yollardan muhafaza etsin. Âmin

Sonuç olarak, cemaat bir yapı ise, onu ayakta tutan iç mekanizmaların oluşturulması, bunun idamesi için fertlerin çaba göstermesi gerekir. Ümmetin sancağını taşıyan topluluklar zahiren (başta belirttiğimiz yapı misali) kâmil gözükebilir. Fakat onu ayakta tutan iç dinamiklerin sağlam olmayışı, o topluluğu/cemaati her an eskilerin düştüğü dipsiz kuyuya düşürebilir.

Bu sebeple, nasihat ve daha birçok kavrama yeterince önem verilmeli ve cemaatin kemmiyetine değil, keyfiyetine daha çok eğilim gösterilmelidir.

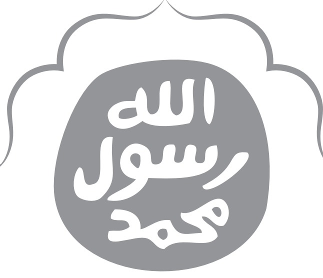
Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri nasihat ehlinden ve onu zahiren ve bâtınen yaşatanlardan, dininde sebatkâr kullarından eylesin.

Duamızın sonu, alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

9. *Müslim*

enesyelgun@tevhiddergisi.com | Enes Yelgün

Cahiliye -2-

Ya bugünün toplumu? Arap cahiliyesinden bir farkları olduğunu kim söyleyebilir ki? Eğitim öğretim sisteminden televizyon kültürüne, sokaktan iş çevresine kadar her alan fuhuş için bir durak haline gelmiş.

Sosyal hayatta kadına verilen değer tabakadan tabakaya değişmekteydi. Eşraf takımında kadının sözüne değer verilir onun namusu için kan akıtılmaktan çekinilmezdi. Ancak son söz söyleme hakkı yine de erkeğe aitti. Bununla birlikte toplumun alt tabakalarında, kadının adını duymak neredeyse imkânsızdı. Ona yapılan muamele ise bir ticaret malına yapılan muameleden farksızdı. Buna bağlı olaraktan fuhuş toplumun her alanına yayılmış, bu musibetten kendilerini ancak bazı hür erkek ve kadınlar koruyabilmişti. Aişe *radıyallahu anha* annemizin cahiliyedeki nikâh çeşitlerini anlattığı rivayette yer alan üç nikâh çeşidi de zaten fuhşun ne kadar normalleştiğini bize göstermektedir.

Evlenecek kişinin seçiminde bir sorun yoktu. Kişi iki kız kardeşi aynı anda nikâhında tutabildiği gibi, babası öldüğü ya da boşandığında annesi ile de evlenebiliyordu.

Bazen utanç, bazen rızık korkusu ile kız çocuklarını diri diri toprağa gömme, bu cahiliyenin karanlık sayfalarından birisiydi.

İçki, kumar bir utanç vesilesi değil, bilakis övünç kaynağı idi. Çünkü onlar içtikçe cömertleştiklerini, kumar paralarını da yoksullara yedirip dağıttıklarını iddia ediyorlardı.

Notlar

1. Arap toplumunda olduğunu söylediğimiz ahlakî bozuklukların hemen hemen hepsinin bugünün cahili toplumlarında da olduğunu rahatlıkla görebilmekteyiz. Ancak bu durumdan daha tehlikeli bir hal vardır ki o da, bu bozulmaların insanlar tarafından normal karşılanıyor olmasıdır. Cahiliyenin bir toplumda ne kadar kök saldığını gösteren en büyük alamet de budur zaten!

İşte Arap cahiliyesinin içinde bulunduğu hal ortada! Fuhuş yapan onlarca insan vardı, ama onlar gizlenme, saklanma ihtiyacı hissetmeden bu işi yapıyorlardı. Fuhuşlarının sonunda ortaya çıkan nesil, onlar için bir utanç kaynağı değildi. Onu sahiplenmekten çekinmiyorlardı. İnceledikçe daha birçok ahlaksızlık türünün aynen zinada olduğu gibi toplum tarafından kanıksandığını göreceğiz.

Ya bugünün toplumu? Arap cahiliyesinden bir farkları olduğunu kim söyleyebilir ki? Eğitim öğretim sisteminden televizyon kültürüne, sokaktan iş çevresine kadar her alan fuhuş için bir durak haline gelmiş. Geleneksel bağlar nedeniyle toplumun çok küçük bir kesimi tarafından karşı çıkılması haricinde, buna ses çıkartan duydunuz mu? Yasalar kendi rızası ile bu rezil fiili yapanlara zerre miktarda bir ceza ön görüyor mu? Bilakis sistem ve toplum el ele vermiş, ahlaksızlığı yaymak için birbirleri ile yarışıyorlar.

Daha çok kısa bir süre öncesine kadar içki dükkânı açmak isteyenler yana döne yer arıyorlardı. Çünkü toplumsal baskıdan korkan mal sahipleri böyle bir işe alet olmak istemiyorlardı. Peki şu anda durumun hala böyle olduğunu iddia eden var mı? En muhafazakar olarak bilinen ilçeler ve sokaklar köşe başlarını bu necis mekanlara ayırmaktan çekiniyorlar mı artık? Bir dönem insanlar içtikleri şey belli olmasın diye gazeteye sarar, karanlık çöktükten sonra içki meclislerini kurarlardı. Şimdi ise günün her saatinde mangal keyfi ile beraber semtlerin ortasında zıkkımlanıyorlar! Ne onlar endişeli ne de etrafından geçenler rahatsız! Rahatsız olanlar varsa da ancak: *'Sarhoş adam! Ne yapacağı belli olmaz. Bir de onunla uğraşmayayım'* diyerekten biraz uzaktan uzaktan yürüyorlar. *'Burada Allah'ın haramlarından bir haram işleniyor'* deyip, en azından bu sebeple kalbinde buğz, dilinde lanet olan kimse kaldı mı acaba?

İşte bu ve benzeri örnekler toplumda ahlaksızlığın yapılmasından da öte normalleştiğinin göstergesidir. Geldiği zaman hiçbir ferdi dışında bırakmayacak umumî belaların en büyük nedeni de bu haldir.

2. Arap cahiliyesi bazı ahlaksızlıkları kanıksamakla yetinmemiş, bu fiilleri birçok hayrın(!)

kapısı olarak ta görmeye başlamıştı. Mesela; içki içmek onlar için bir şeref meselesiydi. Çünkü içki içtikçe cömertleşiyor ve bununla övünüyorlardı. Tekrar akılları başlarına gelince verdikleri malları fark edip, insanların övgüsünden de olmamak için bir köşede parmaklarını ısırıp ısırmadıklarını bilemiyoruz! Aynı şeyi kumar örneği üzerinden de verebiliriz. Onlar kumarı, kazandıklarını yoksullara dağıtmak için oynadıklarını iddia ediyorlardı. Ne harika bir anlayış! Karşısındakinin malını gasp et, başkasına da hibe et! Bunu da hayır diye anlat! Tabi Araplar bununla da kalmayıp, kendi yaptıkları fiilleri yapmayanlara *'gerici', 'hayra engel olan'* gözü ile bakıyorlardı.

İlginçtir ki günümüz cahiliyesi de benzer örneklerle dolu. Onlar da depremde zarar görenlere yardım toplamak için, insanların bedenlerini ve ruhlarını ifsad eden defileler ve konserler düzenliyorlar! Ne büyük bir hayır!

Cahiliye, kılcal damarlarına kadar, zehrini pompaladığı bir toplumun fıtratını işte böyle ters yüz eder. Artık o toplumda hayır şer, şer de hayır olarak gözükmeye başlar. Allah'ın rahmet ettiği selim fıtratlı bir grubun bunlara karşı çı-

Müslümanlar çeşitli mekanizmalar geliştirerek, bu ara dönemi en az kayıpla atlatmaya çalışmalıdırlar. İlk adım 'Dert etme' adımıdır. İkinci adım ise, cahiliyenin aramıza sızdığı alanları tespit etmektir.

kışı ise uygarlaşmanın(!) önündeki engel olarak tanımlanır. Bu bir avuç azınlık, toplumdan dışlanmaya çalışılır; aynen kadınları bırakıp, şehvetlerini erkeklerle gideren sapık Lut kavminin bu fiillerine karşı çıkan muvahhidlere yaptıkları ve seslendikleri gibi;

"Kavminin cevabı yalnızca; 'Çıkarın Lut'u ve ona uyanları ülkenizden. Çünkü onlar fazla temiz kalmak isteyen insanlarmış' demek oldu." [1]

Allah'ın laneti ve azabı Lut kavmine isabet ettiği gibi, onlara benzeyen ve bu tutumlarını ısrarla sürdürüp, kendilerini *'uygar'* olarak niteleyen tüm cahili toplumların üzerine olsun.

3. Maalesef biz de bu toplumun bir ferdiyiz. Cahiliye çarklarının arasında ezilmemek için çabalıyoruz. Ama ne kadar dayanabiliriz, işte bu meçhul! Kesin çözüm ise cahiliyenin etkisinin en aza indirildiği bir İslam toplumunu inşa etmek. Bu, hayatımızdaki edeplerin en başında yer alması gereken bir mucize olmalı. Peki, o toplumu inşa edinceye kadar ne yapacağız?

Müslümanlar çeşitli mekanizmalar geliştirerek, bu ara dönemi en az kayıpla atlatmaya çalışmalıdırlar. İlk adım *'Dert etme'* adımıdır. Dert etmemek, *'Böyle de İslam'ımızı yaşıyoruz, sorun yok'* mantığı ile hareket etmek, hak ve batılın aynı ortamda barınmalarının mümkün olmadığını, birisinin diğerinin egemenliği altına almak için uğraşacağını bilmediğimizi gösterir. Bu yanılgıdan hemen kurtulmak gerekir.

İkinci adım ise, cahiliyenin aramıza sızdığı alanları tespit etmektir. Televizyon, iş ve arkadaş çevresi, çocuklar için sokak bir kaç örnek olarak karşımızda durmaktadır. Maalesef televizyonu evden çıkarmak, interneti birazcık kısıtlandırmak, eşlerimizin arkadaş çevresine kota koymak, sadece evde meydan muharebesi yapmayı göze alabilenlerin kalkıştıkları eylemler olmuş. Halbuki takva üzerine kurulmuş ve kendisiyle neslini ateşten korumayı amaç edinmiş bir ailede, işin hikmeti açıklandıktan sonra yukarıdaki işleri hayata geçirmek çok da zor olmasa gerek. Keşke *'Artık benim evimde televizyon yok, dizi izlenmiyor; çocuklarım sadece bizim gibi düşünen ailelerin çocukları ile oynuyorlar'* diyenlerin seslerini daha çok duysak.

Cahili kalıntılardan boşalan zihnimizi, onu katkı maddelerinden temizlenen hücrelerimizi üçüncü adım olarak hak ile doldurmalıyız. Bu da ancak emr-i bi'l ma'ruf nehy-i ani'l münkeri içinde canlı bir şekilde işleten bir cemaat ile olur. Böyle bir yapıyı bulma ve ona dahil olma süreci şartlar gereği uzayabilir. Bu durumda arkadaş çevremizi bizim gibi düşünen insanlardan seçerek bir süreliğine de olsa arayı kapatmış oluruz.

Ve son olarak dua! Çünkü böyle bir toplumda, insanın itikadî veya ahlâkî bozulmaya uğramadan kalabilmesi ancak Allah'ın yardımı ile olur. Kalplerimiz onun elindedir. İnsanın çabası ise ancak onun kolaylaştırdığı istikametle adım atmaktan ibarettir.

Ey kalpleri evirip çeviren Allah'ım! Kalplerimizi dininde sabit kıl!

1. 27/Neml, 56

ferhatcura@tevhiddergisi.com | Ferhat Cura

-2- Tağutu İnkar

Bugün insanların La ilahe illallah'tan bîhaber olduklarının en güzel örneklerinden bir tanesi de kanun koyma ve anayasa belirleme noktasında yapılan teorik ve pratik uygulamadır.

Kanun Koymanın İbadet Oluşu

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

Dergimizin geçen sayısında, insanlara neden tekrardan Kelime-i Tevhid'in anlatılmasının sebeplerini, la ilahe illallah'ın manasının *'Allah'tan başka ibadeti hak eden hiçbir varlık yoktur.'* olduğunu, öyleyse namaz ve diger ibadetlerin sadece Allah'a yapıldığı gibi Kur'an ve Sünnet'te belirtilen bütün ibadetlerin de yalnızca Allah'a yapılması gerektiğini ve son olarak da insanların bir takım ibadetlerini Allah'la beraber başka varlıklara da yönelttiklerini örnek vererek belirtmeye çalıştık. Allah'ın izniyle bu sayıda da konumuza devam edilecektir.

Bugün insanların la ilahe illallah'tan bîhaber olduklarının en güzel örneklerinden bir tanesi de kanun koyma ve anayasa belirleme noktasında yapılan teorik ve pratik uygulamadır. Yani insanlar, la ilahe illallah, Müslümanım demelerine rağmen belirli dönemlerde oy kullanmak suretiyle hakimiyet yetkisini Allah'ın dışında insanlara vermekteler. Oysa Kur'an ve Sünnet'e bakıldığında hakimiyetin de namaz, oruç ve diğer ibadetler gibi bir ibadet olduğu belirtilmektedir. O zaman bugün insanlar bunu yaparak Allah'a ibadet etmemiş, bilakis Allah'ın dışında başka varlıklara ibadet etmişlerdir.

Bu belirtilen hakikat, bir yorum değil tam tersi insanların kedisine yapışıp kurtulacakları tek merci olan Kur'an ve onun açıklayıcısı olan sünnetin belirttiği bir hakikattır. Nitekim Allah şöyle buyuruyor:

"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp din adamlarını, (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabb edindiler. Halbuki onlara ancak tek ilaha ibadet etmeleri emrolundu. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden uzaktır." [1]

Bu ayeti okuyan veya dinleyen her insanın aklına hemen şu soru gelebilir:

1. 9/Tevbe, 31

'Bir insan, bir insanı rab edinebilir mi? Böyle birisi var mı? Acaba Yahudi ve Hristiyanlar din adamlarına yönelerek namaz mı kılmışlardı? Veya kurban mı kesmişlerdi?'

Bu ve benzeri soruları Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"(Yahudiler)Allah'ı bırakıp din adamlarını, (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesihi rab edindiler."* [2] ayetini okurken cahiliyede Hristiyan olan Adiy bin Hatim adında bir sahabenin de aklına gelmiş ve bunu Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* iletmiştir: *" 'Ya Rasûlullah biz onlara ibadet etmedik ki onları Rab edinelim.'* Bunun üzerine Rasûlullah sahabesine şöyle der: *'Din adamlarınız Allah'ın helallerini haram, haramlarını da helal kıldıklarında (Allah'ın kanunlarını değiştirdiklerinde) siz bunları kabul edip tabi oldunuz mu? 'Evet Ya Rasûlullah', 'İşte bu sizin din adamlarınıza ibadetinizdir.' "*

Hidayet ve rahmet olan Kur'an ve onun açıklayıcısı olan Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, ehli kitabın, din adamlarına Allah'ın haram ve helallerini değiştirme yetkisini vermesini ibadet olarak isimlendirmiş ve bu yetkiyi onlara vermekle onların, Allah'ın dışında ibadet ettikleri Rabler edindiklerini söylemiştir.

O zaman şu gerçek tüm çıplaklığıyla açığa çıkmaktadır. Öyleyse bir insan bilsin veya bilmesin fark etmez, helal ve haram belirleme noktasında Allah'tan başka mercî kabul ederse ibadeti Allah'tan başkasına yapmış ve Allah'ın dışında başka rabler edinmiş olur. Çünkü Rasûlullah bunu, bir ibadet olarak açıklamıştır.

Bu açıklamalardan sonra vakaya bakıldığında yukarıda belirtilen hakikat ile kendisine Müslümanım diyen, la ilahe illallah kelimesini dillerinden düşürmeyen insanlar kıyas edildiğinde büyük bir fark olduğu görülecektir. Çünkü asrımız toplumunun %80 veya %90 demokratik seçimlere katılıp oy kullanarak Allah'ın kanunlarını değiştirme, yenileme, hükmünü iptal etme yetkisini parti ve şahıslara vermekle Allah'tan başka varlıklara ibadet etmişlerdir. Dolayısıyla bu hal üzerine söylenen La ilahe illallah hiçbir şekilde insana fayda vermeyeceği gibi tevbe edilmediğinde insanın ebedi olarak cehennemde kalmasına sebeb olur.

İki toplum arasındakı fark...

Yine toplumumuzun La ilahe illallah'tan bihaber olduklarının en bariz örneklerinden bir tanesi de; bu kelimenin hayatlarındaki tezahürüdür. Bu durumu şöyle izah edebiliriz;

Peygamber ve sahabesi bu kelimeyi söyledikleri andan itibaren hayatları tamamen değişmiştir. Kişilik ve kimliklere karşı insanların tavrı olumluyken, bir anda benzeri görülmemiş sert davranışlara dönüşmüş, aleyhlerinde propogandalar yapılmış, tehdit, eziyetler başlamış, hatta bu uğurda canlarını kaybetmişlerdir işkence ve eziyetler altında... Bu kadar köklü davranış değişikliğinin sebebi neydi diye bakıldığında, tek birşey göze çarpar: O gün insanlar bu kelimenin ne ifade ettiğini çok iyi biliyorlardı. Yani Mekkeli müşrikler bu kelimeyi kabul ettiklerinde hayatlarında var olan bir çok şeyin değişeceğini, kısacası artık putlara değil Allah'a direk dua edeceklerini, kendi heva ve heveslerine göre koydukları veya değiştirdikleri kanunlara değil de menfaatlarına uymasa da tamamen Allah'ın kanunlarına uyacaklarını ve artık hür ve köle arasında hiçbir ayrımın olmayacağını veya aynı sofrada beraber oturacaklarını çok iyi bildikleri için bu kelimeyi kabul etmiyorlardı. Bununla da kal-

2. 9/Tevbe, 31

mayıp bu kelimeyi kabul edenlere de şiddetli bir şekilde karşı çıkıyorlardı.

Oysa bugün herşey tersine dönmüştür. O günün şartlarında bu kelime söylenmesi zor ve bir çok fedakarlıkları gerektiren bir kelimeyken bugün, insanların hayatlarında en basit bir söz haline gelmiş ve yine insanlar bu kelimeyi söyledikleri anda ve sonrasında hayatlarında hiçbir değişiklik olmamış hatta en büyük Allah düşmanlarının ülkelerinde bile her yerde ezanlarla bu kelime nida edilmiş daha da ötesi bizzat Rabblik iddiasında olanları bu kelimeyi o necis ağızlarına almışlardır. Tüm bunlara rağmen tuhaf olan tağut ve destekçilerinin, bunlara hiçbir şekilde Mekkeli müşriklerin sahabeye karşı yaptıkları gibi müdahale etmemeleridir. Bunun sebebi de tağutlar, insanlar bu kelimeyi, manasını ve gereklerini bilmeden söylediklerini bilmeleridir. Öte yandan şimdiye kadar dünyanın herhangi bir yerinde bir grup insan bu kelimenin manasını bilip, hakimiyetin sadece Allah'ın olduğunu haykırdıkları andan itibaren dört bir yandan dünya tağutları onlara karşı çok sert müdahalede bulundular ve bulunmaya devam etmekteler. Burada da anlaşılmaktadır ki maalesef bugün insanlar bu kelimenin manasını bilmediklerinden dolayı hayatlarında hiçbir değişiklik olmamaktadır.

Tüm bunlardan sonra, bugün insanların sorunu namaz, oruç ve benzeri ibadetler değil bilakis daha dinin temeli ve dine giriş olan lailaheillallah'tan bîhaber olmaları, şartlarını ve gereklerini bilmemeleridir. Bu da insanlara tekrardan la ilahe illallah'ın anlatılmasının gerektiğini göstermektedir.

Önemli Bir Husus!

La ilahe illallah anlatılmadan önce bu noktada bir meselenin açıklanması faydalı olacaktır. Şöyle ki; bugün din adına konuşan insanların ağızlarından düşürmedikleri ve din adına konuşmaya fırsat buldukları hutbe vb. yerlerde: *'Bir insan, sadece La ilahe illallah kelimesini söyleyerek bunun dışında ne yaparsa yapsın cennete girebileceğini'* ve bunu ifade eden hadisleri söylemektedirler. *'Kim 'La ilahe illallah' derse cennete girer'* [3] hadisini delil getirirler.

3. *Buhari, Müslim*

Tabi böyle olunca insanlar manasını, şartlarını ve bozan unsurlarını bilmeden kupkuru ve mücerret olarak bu kelimenin ağızla telaffuz edilmesiyle ve bunun dışında hiçbir şey yapılmasa da cennete girebilecekleri anlayışına sahip olmuşturlar.

Oysa bu çok büyük bir yanlıştır. Bu hadisi bu konuda tek başına almak doğru değildir. Çünkü başka hadislere bakıldığında mesele hiç de onların anladıkları kadar basit bir ikrar meselesi değildir.

"Kim 'La ilahe illallah' der, Allah'ın dışında ibadet edilenleri inkar ederse canı ve malı haram olur." [4]

Yine başka bir hadiste:

"Kim ihlaslı bir şekilde 'La ilahe illallah' derse cennete girer."

Başka bir hadiste de:

"Kim manasını bilerek la ilahe illallah der ve sonra ölürse ateş ona haram olur." [5]

Ve bu manada bir çok hadis varid olmuştur. Bu hadislerden la ilahe illallah kelimesinin kupkuru bir kelime olmadığı, şartları ve bozan unsurları olduğu anlaşılmaktadır. Sadece la ilahe illallah kelimesini söyleyerek cennete girilebileceğini söyleyenlerin misali; namaz kılın deyip de hiçbir şekilde nasıl namaz kılınır, şartları ve bozan unsurları nelerdir, abdest nedir, kıble nerededir vb. şeyleri bereberinde öğretmeyen insanın durumuna benzer. Böyle bir namaz insana fayda vermeyeceği gibi, şartları olmadan söylenen bu kelime de hem dünyada hem de ahirette fayda vermeyecektir.

Sonuç olarak: *'La ilahe illallah yani kelime-i tevhid'* kupkuru veya sihirli bir kelime değil şartları, rükunları, gerekleri ve bozan unsurları var olan bir kelimedir. Bu kelime ancak bu şekilde söylenirse insana fayda verir.

Davamızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

4. *Müslim*
5. *Müslim*

ekrembulca@tevhiddergisi.com

EKREM BULCA

İlim Ancak Amel Etmek için Öğrenilmelidir

Kişi ilmiyle amel etmeyince, öğrendiklerini pratiğe geçirmeyince, öğrendiği ilmi kedisine ahirette fayda vermez ve cehennemden de kurtulamaz.

Kitaplar ve Rasûller göndererek bizleri karanlıklardan kurtarıp, hidayetle tanıştıran Allah'a sonsuz hamd olsun. Salat ve selam Allah'tan aldığı vahyi, amele döküp, bize bu şekilde ilmin amele dökülmesi gerektiğini gösteren Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* ailesine, ashabına ve amel etmek için öğrenen tüm Müslümanların üzerine olsun.

Geçen sayımızda elimizden geldiği kadarıyla ilmin önemi ve faziletinden bahsetmeye çalışmıştık. Allah nasip ederse bu yazımızda ise ilmi öğrenmemizdeki amacın, hedefin ne olması gerektiği üzerine duracağız.

İslam'da ilim, Allah'ın rızasını kazanmak ve amel etmek için öğrenilir. Kişinin, ilim öğrenirken ki gayesi kesinlikle öğrenip, bilgi kalabalığı yapmak veya öğrenip, bununla başkalarına büyüklük taslamak olmamalıdır. Bilakis öğrendiklerine göre yaşantısını değiştirip, okuduğu ilmin, kendisinden istediklerini hakkıyla yerine getirmesi gerekir.

Kur'an-ı Kerim'de *"İman edenler ve salih amel işleyenler"* ayeti defalarca tekrar edilmiştir. İmandan sonra Allah *subhanehu ve teâlâ* özellikle amel etmeye dikkat çekip, açık bir şekilde imandan sonra amel etmemiz gerektiğini bizden istemiştir. Salih bir amel, ancak salih bir bilgi aracılığıyla olur. İlim, insanı salih amele götüren bir araçtır. Hangi meselede olursa olsun kişinin aracı amaç haline getirmemesi gerekir. Aksi takdirde asıl amacına ulaşması mümkün değildir.

Eğer ilim, salih amelin aracı ise, o zaman onu da amaç haline getirmememiz gerekir. İlmi amaç haline getirmek demek, kişinin amel etmek için değil de bilgi sahibi olmak için okumasıdır. Şunu hemen belirtmek gerekir ki; hiç kimse bilgili olmak için okuduğunu söylemez. Herkes amel etmek için okuduğunu, olması

gerekenin de bu olduğunu söyler. Burada bizi ilgilendiren pratiktir. Kimin doğru söylediği, kimin yalan söylediği, kişinin ilim öğrendikten sonra amellerinde olan değişikliklere bağlıdır. Kişi ilmiyle amel etmeyince, öğrendiklerini pratiğe geçirmeyince, öğrendiği ilmi kendisine ahirette fayda vermez ve cehennemden de kurtulamaz.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Kıyamet gününde bir adam getirilir ve cehenneme atılır. Bağırsakları parçalanır, merkebin değirmeni döndürdüğü gibi onunla beraber döner. Cehennem ehli onu izler ve ona "Ey falan! Ne oldu sana? Sen bize iyiliği emreder kötülükten sakındırmaz mıydın" o da; "Evet, ben size iyiliği emreder, fakat kendim yapmazdım; kötülükten sakındırır, fakat kendim yapardım." [1]

Hadisten çok açık bir şekilde anlaşılıyor ki; amele dönüşmeyen ilim, kişiye hiçbir fayda sağlamıyor. Hadiste Peygamberimizin kendisinden bahsettiği adam doğruları öğrenmiş ama kendisi uygulamamış, yanlışları öğrenmiş ama kendisi sakınmamış yani başka bir deyimle öğrendikleriyle amel etmemiş, ondan dolayı cehennem ehlinden olup bu azabı tatmış. Kişinin cehennem ehlinden olup, bu azabı tatmaması için bildikleriyle amel etmesi gerekir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an-ı Kerim'de bildikleriyle amel etmeyen insanları kitap yüklü eşeklere benzetmiştir. Allahu Teâlâ şöyle buyurur:

"Kendilerine Tevrat yükletilip sonra onu yüklenmeyenlerin hali (kitabın hükümleriyle amel etmeyenlerin hali) kocaman kitaplar taşıyan eşeğin hali gibidir." [2]

Allah bu ayette bildikleriyle amel etmeyenleri, insanın belki de benzetilmeyi en son isteyeceği hayvana benzetmiştir. Fahreddin Râzi şöyle der: *'İlmiyle amel etmeyen ve ilminden yararlanmayan kimselerin hali; sırtında su kapları olduğu halde çölde susuzluktan ölen devenin durumu gibidir.'*

Kişinin öğrendiği ilmiyle amel etmesi, ona göre yaşantısını düzenlemesi aslında çok zor

bir meseledir. Ondan dolayıdır ki cehennemin en alt tabakasında olan ve her türlü zorluktan kaçınan münafıkların temel özelliklerinden bir tanesi de bildikleriyle amel etmemeleridir. Bir örnek verecek olursak; münafıklar cihadın, mücahidin, şehitliğin faziletini biliyorlardı. Ortada henüz bir savaş yok iken, bunların faziletinden bahsedip, cihad etmemiz gerekir vb. şeyler diyorlardı. Müslümanlar, kafirlerle karşı karşıya gelince (yani mesele konuştuklarını amele dökmeye gelince) hemen bir bahane bulup ondan geri duruyorlardı.

Denilebilir ki: *'Münafıklar namaz kılıyorlardı, oruç tutuyorlardı infak yapıyorlardı vs… Bunlar amel değil midir?'* Münafıklar bunları yaparken zaten isteyerek yapmıyorlardı. Sadece Müslümanlar kendilerine karışmasın, canları tehlikede olmasın diye yapıyorlardı. Tek başlarına kaldıklarında veya Müslümanlardan uzaklaşınca hemen amel yapmayı terk ediyorlardı. Allah *subhanehu ve teâlâ* onlardan bahsederken şöyle diyor:

"Onlar namaza üşene üşene gelirler. İnfaklarını da isteksiz yaparlar." [3]

Yani, normalde bunları yapmak istemiyorlar, fakat bunları yapmadıklarında Müslümanlardan tepki göreceklerini bildikleri için kendilerini bu amelleri yapma mecburiyetinde görüyorlardı.

1. *Buhari*
2. *62/Cum'a, 5*
3. *9/Tevbe, 54*

Allah ve Rasûlü bize ilmin amele dökülmesi gerektiğini farklı farklı şekillerde anlatmıştır. Biz Müslümanların üzerine gerekli olan da Allah'a ve Rasûlü'ne teslim olup isteklerini yerine getirmektir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an-ı Kerim'de iman edenlere, amele dökmeyecekleri şeyleri söylemeyi yasaklamıştır.

"Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz Allah katında büyük bir nefretle karşılanır." [4]

Allah *subhanehu ve teâlâ*, bu ayette kişinin söylediği şeylerin, kendi tarafından sevilip, kerih görülmemesi için amele yansıması gerektiğini bize öğretiyor. Bundan sonraki ayette ise, kendi yolunda savaşanları, birbirlerine kenetlenenleri sevdiğini buyuruyor. Bu da gösteriyor ki; Allah'ın sevgisini kazananlar, amel edenlerdir.

Hadislerde Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*, cehennemin kendisiyle tutuşturulduğu üç kişiden birinin âlim olduğunu söylemiştir. Düşünüldüğünde, cennete ilk girmesi gereken ve cennete en yakın olan kimseler, âlimlerdir. Peki, âlimi cehennemin kendisiyle tutuşturan üç kişiden biri kılan sebep nedir? Cevap; öğrendikleriyle amel etmemesidir. İhlası, ihlasın faziletini, faydalarını öğrenmiş bunu başkalarına anlatmış ama kendisi bununla amel etmemiş, bu şekilde de ateşin kendisiyle tutuşturulduğu üç kişiden biri olmuştur.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Allah'ım! Fayda vermeyen ilimden, kabul edilmeyen duadan, korkmayan kalpten ve doymayan nefisten sana sığınırım." [5]

Hadis-i şerifte geçen *"Faydasız ilim"*den; bilinip, onunla amel edilmeyen ilim, sahibinin durum ve davranışlarını düzeltmeyen ilim, sahibinin huyunu temizlemeyen ilim, bilinmesine ihtiyaç duyulmayan gibi ilimler anlaşılır.

Kur'an ve Sünnet'e baktığımızda Allah ve Rasûlü bize ilmin amele dökülmesi gerektiğini farklı farklı şekillerde anlatmıştır. Biz Müslümanların üzerine gerekli olan da Allah'a ve Rasûlü'ne teslim olup isteklerini yerine getirmektir.

Allah'ım, okuduğumuz ilimle amel etmeyi, öğrendiklerimizi pratiğe geçirmeyi bize nasip et (Allahumme Amin).

4. 61/Saf, 2-3

5. Tirmizi

Ebu Muhammed El-Makdisi'ye 5 yıl Hapis... Neden?

Kralların saltanatı, yöneticilerin hükümranlığı zulüm gibi bir şey ile devam etmez. Ve Allah'ın dostlarına saldırmak ile de... Allah zalime fırsat tanır. Kademe kademe...

Hamd sadece Allah'a, Salat ve Selam kendisinden sonra Nebi olmayanın üzerine olsun…

Ürdün Devlet Güvenlik Mahkemesi, 4 Ocak 2012 Çarşamba günü zulüm ve düşmanlık göstererek Şeyh Ebu Muhammed El-Makdisi'ye 5 yıl hapis cezası verdiğini duyurdu.

Şeyh hapisten daha yeni çıkmış, ailesi ve çocukları ile birkaç gün kalmıştı ki, ikinci defa hapse gönderildi… Zalimlerin zindanlarındaki kardeşimiz hakkında bize söylenenden başka bir şey soruşturamadık. Evde bulunmasından daha çok, onu tağutların, zalimlerin zindanlarında tanıdım.

Ona 5 yıl hapis cezası ile hükmettiler. O, on yıldan fazla onların zindanlarında kaldı… Bir gün çıkarıyorlar, bir sene hapsediyorlar![1]

Peki, bu zalim muamele niçin? Zalimin yararına olduğu içindir ki, bu adama zulmediliyor ve tutukluluğu devam ediyor!

Bir papaz ya da Yahudi olsaydı onu tutuklamaya cüret eder miydiniz? Yoksa Şeyh'i küçümsüyor musunuz? Zira O *'Rabbim Allah'tır'* diyor!

Onu sizin tutukladığınızı görüyor musunuz? Eğer hakkı gizlemek, zalim tağutları övmek, fesatçıları ödüllendirmek olsa göz yumardınız!

Zalim olduğunuzu itiraf edin! Siz, Şeyh'i tutuklamanız ile dışarıdaki zalim kuvvetlere hizmet ediyorsunuz. Bu herkesin bildiği bir hakikattir. İnsanların bundan gafil olduğunu zannetmeyin! Özellikle Ürdün'deki Müslüman-

1. *Bugün yaşadığımız coğrafyada da farklı bir durum söz konusu değil. "Rabbim Allah'tır" diyen ve bunu yaşantısı ile pratize eden her Müslüman/muvahhidin mahremi çiğneniyor, üzerlerinde korku imparatorluğu oluşturulmaya çalışılıp, her türlü insanî haklardan mahrum bırakmaya yönelik tüm olanaklar seferber ediliyor. Mevcut sistem/statüko ise, kitle iletişim araçlarını anti propaganda malzemesi olarak kullanıp, son günlerde kolluk kuvvetlerini; 'kırılan kapıların tazminini veriyorlar', 'çocuklar korkutulmadan operasyon başarı ile tamamlanıyor', 'evlere ayakkabı ile değil son derece modern (!) bir şekilde galoş giyerek giriliyor' diyerek, tüm pişkinliği ile savunuyor, halkın gözünde -sözüm ona- imaj düzeltme çabalarını sürdürüyor. Allah subhanehu ve teâlâ tüm Müslümanlara selamet, sabır ve sebat versin. Dünyanın dört bir köşesinde esir olan muvahhid kardeşlerimizin bağlarını çözsün. Âmin.*

ların… Onlar bunu diğerlerinden daha iyi biliyorlar…

Şeyh zayıftır… Fakat O'nun Rabbi zayıf, aciz değildir! O'nun kralları, büyüklenen zalim tağutları kahretmeye Kâdir olan Rabbi var. Şeyh size aldırış etmese de Şeyh'in Rabbi, size karşı asla kayıtsız kalmaz ve sizi katından bir azap ile yok eder!

Şeyh zayıf ve mazlumdur… Ve mazlumun duası ile Allah'ın arasında perde yoktur. Allah subhanehu ve teâlâ mazlumun duası için diyor ki: *"İzzetime and olsun ki vakti uzasa da sana yardım edeceğim."* [2]

Kralların saltanatı, yöneticilerin hükümranlığı zulüm gibi bir şey ile devam etmez. Ve Allah'ın dostlarına saldırmak ile de… Allah subhanehu ve teâlâ zalime fırsat tanır. Kademe kademe… Sonra izzetli ve muktedir bir şekilde onu yakalar, nereden olduğunu bilip, hesap edemez. Kendisinden sonrakine ibret olsun diye…

Ürdün'deki sevgili kardeşlerimize diyorum ki; '*Zulme olan suskunluğunuz ile zalimlerin zulmüne ortak olmaktan sakının! Bu mazlum Şeyh'e yardım edin! O'na var gücünüz ile yardım etmek üzerinize vaciptir. Şeyh zindan dışında ailesi, çocuklarıyla beraberken -Allah'ın izni ile- hariç, hareketsiz haliniz size uygun değildir. Ecriniz de Allah'a aittir…*'

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle der:

"Kim kardeşinin gıyabında onun ırzını korursa, Allah'ın onu ateşten koruması üzerine bir haktır."

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle der:

"Hürmetinin çiğnendiği, ırz ve şerefinin kınandığı bir yerde bir Müslümanı yardımsız bırakıp rezil eden bir Müslüman yoktur ki, kendisine yardım edilmesini arzu ettiği yerde Allah rezil rüsva etmesin. Buna mukabil ırz ve şerefinin ayıplandığı bir yerde bir Müslümana yardım eden bir kimse yoktur ki, kendisine yardım edilmesini arzuladığı yer ve zaman da Allah ona yardım etmesin."

Şeyh'e yardım etmek size açılan bir hayır kapısıdır, kapanmadan önce istifade edin.

Ve sen Ebu Muhammed! Peygamberlerin yolunu tüm iradenle tuttun. Peygamberlerin yolu da zorluk, sıkıntı ve belalarla çevrilidir. Sahabelerden biri Peygamber'e sallallahu aleyhi ve sellem şöyle dedi:

" 'Ya Rasûlallah seni seviyorum.' Peygamber: 'Ne dediğini biliyor musun?' dedi. O: "'Ya Rasûlallah seni seviyorum' dedi. Rasûlullah: 'Şüphesiz belalar beni sevene hedefine giden selden daha hızlı gelir.' " [3]

Şüphesiz bu Sevgili'ye sallallahu aleyhi ve sellem olan muhabbetin ve tabi olmanın bedelidir ki, bu da kaçınılmazdır.

Sabredin İslam ve Tevhid kardeşliği sabredin… Çoğu gitti, azı kaldı. Buluşma yeri Allah'ın yanındadır. Allah'tan kendimiz ve sizin için ölene kadar hak üzere sabır ve sebat diliyoruz.

Allah'ım Şeyh Ebu Muhammed kardeşimizi kurtar! Şüphesiz ki o mazlumdur, O'na yardım et…

Ümmî Peygamber Muhammed'e sallallahu aleyhi ve sellem, ailesi ve ashabına salat ve selam olsun…

Tevhid Dergisi için

Özcan YILDIRIM

tarafından çevrilmiştir.

2. *Tirmizi*

3. *Tirmizi*

abdulmetinaksoy@tevhiddergisi.com

ABDULMETİN AKSOY

Şeytanın Aldatmaları

Bizim düşman olarak; kendisini düşman addeden, damarlarımızdaki kanda gezen, bizim kendisini göremediğimiz, lakin onun ve zürriyetinin bizi gördüğü, insana sağından, solundan...

Hamd Allah'a, salât onun Rasûlüne, ailesine ve ashabının üzerine olsun.

Allah *subhanehu ve teâlâ* kâinattaki nizamın sağlıklı bir şekilde devam etmesi için evrendeki her şeye bir takım hayat programı yerleştirmiştir. Bu hayat programının içinde her canlıya dostlar ve düşmanlar belirlemiştir. Evet, Allah *subhanehu ve teâlâ* evrende yaşayan her canlıya bir düşman yaratmıştır. Düşmansız bir yaşam, hayatın gerçeğine terstir. Her ikisinin birbirine düşman olduğu şu dünyada sadece insanın yaşadığı, hayvanların olmadığı bir yaşam düşünün, evrenin düzeni bozulur. Bugün devletler bile kendi menfaatleri için başka devletleri düşman edinmiş ve tarihte düşmanı olmayan hiçbir devlet mevcut olmamıştır. Kâinatın yaratıcısı, hayvanlardan birçoğunu birbirine düşman kıldığı gibi Müslümanlara da şeytan ve yandaşlarını düşman kılmıştır. Ki Rabbimiz, Kur'an-ı Kerim'de bu düşmanlığın hayatın başından beri var olduğunu ve kıyamet kopuncaya kadar devam edeceğini söylüyor. Allah *subhanehu ve teâlâ* müminin yol göstericisi olan Kuran'da şöyle buyurur:

"Ey Rabbim, senin beni saptırdığın gibi bende senin dosdoğru yoluna oturup kullarını saptıracağım. Onlara sağdan, soldan, önden ve arkadan yaklaşacağım, sonra muhlis kulların hariç sen onların birçoğunu şükreder bir halde bulmayacaksın." [1]

Allahu Teâlâ, başka bir ayette açık bir şekilde şeytanın düşmanlığını şöyle ilan ediyor:

"Şeytanın adımlarına tabii olmayın. Çünkü o sizin için apaçık bir düşmanınızdır." [2]

Evet, şeytan müminin en belirgin düşmanı ve düşmanlarının başıdır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ısrarla Kur'an'da dikkatimizi çektiği bu düşmandan ne kadar da gafiliz. Bu gafletimizden dolayı ayağımız kayıyor, helak olup gidiyoruz. Bir ömür boyu İslam mücadelesi verirken, düşmanımızı unutmamızın gereği Tebuk Gazvesi'ndeki sahabeler gibi son anlarımızda Rahman'a isyan ederek, Rahman'ın hoşuna gitmeyecek sözler söyleyerek, hem dünyamızı hem de ahretimizi helak ediyoruz. Bu, bütün olumsuzlukların sebebi, düşmanımızı unutmamız veya dikkate almamamızdır. Bizler, dünya ve dünya içindekilere vakit ayırmaktan kardeşimizin ayıplarını aramaktan, piyasadaki cemaatleri çekiştirmekten, film izlemekten, internette 'chat'leşmekten ve gündemimizi gereksiz şeylerle belirlemekten bir türlü bizi her yerden kuşat-

1. *7/Araf, 16-17*
2. *2/Bakara, 168*

mış olan şeytanı ve tuzaklarını fark edemiyoruz ki! İşte Allah *subhanehu ve teâlâ*, Kur'an-ı Kerim'de bu düşmanlığı açık bir şekilde beyan etmesine rağmen ve şeytanın da bu düşmanlığını net bir şekilde ortaya koymasına rağmen, bizim bu düşmanı unutmamıza ve önemsemememize hayret ederek şöyle buyuruyor:

"O sizin için bu kadar düşman iken siz (ısrarla) onu ve zürriyetini dost mu ediniyorsunuz?" [3]

Bizim düşman olarak; kendisini düşman addeden, damarlarımızdaki kanda gezen, bizim kendisini göremediğimiz, lakin onun ve zürriyetinin bizi gördüğü, insana sağından, solundan, arkasından, önünden yaklaşma yetkisi kendisine verilmiş olan ve insana vesvese verebilen bir düşmanımız var! Yeryüzünde *'Ben şeytanın dostuyum veya şeytan benim dostumdur'* deyip, şeytanı dost edinen bir tek kişi göremeyiz. Lakin insan öyle ameller yapar ki, şeytana öyle itaat eder ki, bu yaptıklarıyla Allah *subhanehu ve teâlâ* katında şeytanı dost edinenler zümresine girer. Bundan dolayı Müslüman'ın her gün teyakkuz halinde olması gerekir. İnsanın düşmanı, insanın gözünün önünde olursa düşmanından korkmasına gerek yoktur. Devletlerin bile siyaseti budur. Devletler tanıdıkları, bildikleri, soyundan emin oldukları oluşumları düşman olarak görmezler. Çünkü düşman ortadadır. Lakin devletler için asıl tehlikeli olanlar, yerin altında olan, görünmeyen ve ne oldukları bilinmeyen oluşumlardır. Bu, Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* de bir siyasetiydi. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekkeli müşriklerden ziyade, kendisinden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığındığı en büyük düşmanı şeytandır. Bu bizim için de izleyeceğimiz bir siyaset olmalıdır. Çünkü şeytan bizim görebildiğimiz, yollarını ve oyunlarını tanıdığımız bir düşman değildir. Bu sebepten ötürü de Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'da sürekli bizim dikkatimizi bu noktaya çekiyor. O zaman bizler bu görülmeyen düşmanın tuzaklarını, komplolarını iyi bilmemiz gerekir. Tuzaklarını bilmediğimiz bir düşmanı yok etmek veya ona karşı kendimizi muhafaza etmek mümkün değildir. Her zaman hedefimizde ona karşı bir düşmanlık olur, ama bu düşmanlığımız teoride kalmaktan başka bir işe yaramaz. Bulunduğumuz her yerde şeytana karşı kinimizi kusarız, pratikte ise cahilliğimizden yararlanarak bize galip gelen o olur. Biz her zaman mağlup olan takım oluruz. Burada şeytanın Müslüman'a kurduğu genel tuzaklarını bilmemiz, düşmana karşı kalkan görevi görecektir. Kur'an ve Sünnet'ten şeytanın oyunlarını başlıklar halinde şöyle sıralayabiliriz;

Ameli Süslü Göstermek

Şeytan, insanı kandırmak istediği şeyin ismiyle kandırmaz. Şeytan, insanı yaratıcısına karşı günahkâr, isyankâr yapmak istediği zaman o şeyi farklı kılıflarla süsler. Şeytanın her ameli süslemek için yaptığı farklı kılıfları vardır. Her zaman aynı kılıfla süslediği tuzakla bizi kandırmaz. Bunun Kur'an'da en güzel örneği Âdem *aleyhisselam* ile şeytanın arasında geçen kıssa ve tarihtir. Rabbimizin Âdem'e secde et emrine karşı şeytanın itaatkârsızlığı, cennetten kovulmasına sebep olmuştu. Âdem de *aleyhisselam* Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından cennete yerleştirilmişti. İşte bu olaylardan sonra şeytanın Âdemoğluna karşı ebedi düşmanlığı başlamıştı. İblis bu düşmanlığını kıyamete kadar sürdürmek için Rabbimizden izin de almıştı. Hedefi, Ademoğlunu yaratana karşı isyankâr yapmaktı. Allah *subhanehu ve teâlâ* Âdem'e *aleyhisselam* cennette bir ağacı yasaklamıştı. Rabbi Âdem'e: *"Sen ve zevcen şu cennete yerleşin ve sakın şu ağaçtan yemeyin"* [4] demişti. İblis, bu emri fırsat bilerek düşmanına karşı harekete geçmiş, Âdem'e *aleyhisselam* seslenerek: *"Ey Âdem! Allah'ın sizi bu ağaçtan men etmesinin sebebi, melek olamayasınız ve ebedi cennette kalmayasınız diyedir.", "Ey Âdem sana ebediyet ağacını, hiç bitmeyecek bir mülkü haber vereyim mi?"* diyordu. İblis'in insanoğlunu Rabbine karşı nankör yapan şu sinsi tuzağın şekline dikkat edilmelidir. Şeytan Âdem'e: *"Ey âdem! Rabbinin seni nehyetmiş olduğu şu ağaçtan ye!"* demiyor. Çünkü şeytanın bu şekilde Âdem'e söylemesi, kurduğu komployu ortaya çıkaracak, Âdem'in de kendisinden uzaklaşmasını sağlayacaktı. Fakat şeytan tuzağını öyle süslüyor ki, ilk insanı Rabbine karşı isyankâr yapıyor.

Bunu kendisince tecrübe edinen şeytanın, o günden bugüne insanoğluna karşı kurduğu tuzaklardan bir tanesi de amelleri süslü göstermek oldu. Bu şeytanın âdemoğluna karşı bulduğu ilk tuzaktı. Bugün bizler bu tuzağı fark edemesek de hayatımızda karşılaştığımız bir tuzaktır. Ör-

3. *18/Kehf, 50*

4. *7/Araf, 19*

neğin, İslam'da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanında kerih olan, lakin bugün biz Müslümanlar içerisinde önemi olmayan gıybeti, şeytan rabbimize karşı isyan olarak yaptırmıyor. Çünkü şeytan *'Gıybet yap'* dediği anda Müslümanların bütün duyguları kabaracak ve *"Senin şerrinden Allah'a sığınırım"* diyecektir. Fakat şeytan tuzağını öyle kuruyor ki, gecenin karanlığı her şeyi görünmez hale getirdiği gibi gıybeti de bize karşı görünmez hale getirip, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* bir isyan olarak değil de Müslümanların sorununu paylaşıp ıslah etmek, Müslümanların sorunlarını çözme adına yaptırıyor. Evet, bizler bugün İslam'ı düşünmek için, ailemizin ve kendimizin sorunlarını tespit etmek için ayırmadığımız vakti, geceleri sabahlara kadar piyasadaki cemaatlerin fikirlerini, sorunlarını tartışmak, kardeşimizin hatalarını bulmak için ayırırken, bu yapılan muhabbeti gıybet olarak yapmıyoruz. Bu bizim nazarımızda gıybet olmasa da Allah ve Rasûlü'nün yanında gıybettir. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* gıybeti tanımlarken, *"Kardeşinde olan şeyleri kardeşinin hoşuna gitmeyecek şekilde konuşmandır."* buyuruyor.

Hayatımızda olan başka bir örnek; ihanet etmektir. Şeytan bize gelip, *"Ey Müslümanlar! Allah'a ve Rasûlü'ne ve emanetlerinize ihanet edin"* demez. Bunu söylediği anda bütün Müslümanlar, *"Ben nasıl Allah'a, Rasûlü'ne ve emanetlerime ihanet edeyim"* diyerek şeytana karşı cephe alacaktır. Bu konuda Ebu Lubabe'nin kıssası bizim için örnektir.

Şöyle ki;

Benî Kurayza, Ebu Lubabe'ye soruyor: *" 'Ey Ebu Lubabe! Muhammed bizim hakkımızda nasıl bir hüküm verdi?' "*

Bu Lubabe de kendince: *'Peygamber beş dakika sonra hükmü alenen uygulayacak, Peygamber hükmü uygulayacaksa bende bunlara söyleyeyim'* diyor. Eliyle boğazını (öldürecek manasında) işaret ediyor. Bu işaret üzerine Allah *subhanehu ve teâlâ* şu ayeti indiriyor:

"Ey iman edenler! Allah'a, Rasûlü'ne ve bile bile kendi emanetlerinize ihanet etmeyin." [5]

Bugün biz Müslümanlar Ebu Lubabe'nin yaptığı gibi Müslümanların sırrını yayarken, görmüş olduğumuz, söylememememiz gereken meseleleri sağda solda konuşurken, bunu ihanet adına yapmıyor, karşımızdakini bilgilendirme adına yapıyoruz. Bizi bu duruma düşüren şeytandır. Çünkü o lâin, habis, hiç kimseye masiyetin adıyla yaklaşmaz. Bilakis o, masiyeti insanların kabul edebileceği en süslü hale getirir, o şekilde servis eder.

Unutturmak

Unutkanlık insanın en belirgin özelliği veya zafiyetidir. Şeytanın bize karşı kullandığı, kendi çıkarları için istifade ettiği tuzak, bizlerin unutmaması gereken, her zaman düşünmesi gereken, yapmamız gerekenleri unutturmasıdır. Tarih boyunca Müslümanların da Rabbinin emirlerini yerine getirirken, nehiylerinden kaçınırken zorlandığı nokta da burasıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu durumu bizim önderimiz olan, vahiyleri bize ulaştıran ve beyan eden Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* de hatırlatıyor:

"Ayetlerimiz hakkında ileri geri konuşmaya dalanları gördüğünde, onlar başka bir söze geçinceye kadar onlardan uzak dur. Eğer şeytan sana unutturursa, hatırladıktan sonra artık o zalimler topluluğu ile oturma.." [6]

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* şeytanın unutturmasına düçâr olması, bu meselenin bizim yanımızda da ehemmiyetini attırması gerekir. Biz biliyoruz ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle bir mecliste oturacak değildir, aslında Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygamberinin üzerinden bize hitap ediyor.

"Ayetlerimiz hakkında ileri geri konuşmaya dalanları gördüğünde, onlar başka bir söze geçinceye kadar onlardan uzak dur. Eğer şeytan sana unutturursa, hatırladıktan sonra artık o zalimler topluluğu ile oturma.."

5. 8/Enfal, 27

6. 6/En'am, 68

Hayatımızın birçok alanında şeytan, zafiyetimiz olan unutkanlığı kullanarak hem dünyamızı hem de ahretimizi helak ediyor. Hatta öyle duruma düşüyoruz ki, şeytanın unutturma tuzağını kullandığını bile unutuyoruz. Ne kadar vahim bir durum! Bu vahim duruma hayatımızdan şöyle bir örnek verebiliriz: Müslüman olduktan sonra, *'Hayatımız, ölümümüz, yaşamımız, davetimiz, cihadımız, ilim okumamız veya hayatımızda bulunan amellerin, ibadetlerin hepsinin âlemlerin Rabbi olan Allah için olduğunu'* söylüyoruz. Bu konuları gittiğimiz her yerde Allah'a has kılınması gereken meseleler olarak anlatıyoruz. Peki, buna rağmen gün içerisinde Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* ne kadar hatırlıyoruz? Evet, her birimiz bu soruya üzülerek, olumsuz cevap veriyor ve belki de bu sorudan sonra yaptığımız yukarıdaki geçersiz iddialardan utanıyoruz. Bizler Allah'a has kılınması gereken meseleleri insanların unuttuğunu söylerken, yaratanımızı düşünmeyi, onu zikretmeyi unutmuşuz. Bu nankörlüğe karşılık olarak da Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere kendimizi unutturmuş. Allah *subhanehu ve teâlâ*, Kuran'da da bu nankörlüğe bu cezayı vaadediyor:

"Allah'ı unutup da Allah'ın kendilerine kendilerini unutturduklarından olmayın." [7]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayette Müslümanların şu anki vakıasını gözler önüne seriyor. Bizler Müslümanlar olarak Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* unutuyorsak, diğer insanların durumunu ne düşünmeye, ne de onları suçlamaya gerek vardır.

Her birimize hayatta en büyük gerçek nedir diye sorulsa, 'Bütün kâinattaki tek gerçek ölüm ve ölümün sonrasıdır, onun dışındaki her şey fanidir, fani olan her şey de yalancıdır' deriz. Her gün çevremizde o kadar insan ölüyor, her birimiz ahiret günü diriltilip Allah'a *subhanehu ve teâlâ* adım adım, dakika dakika ve nimet nimet hesap vereceğimizi de biliyoruz. Hatta bilmekle kalmayıp her gün bu konuyu birbirimize hatırlatıyoruz. Fakat buna rağmen gün içerisinde muhlis kullar hariç her birimiz kıyameti, ahiret gününü, ölümü hatırlayamıyoruz veya hatırlıyoruz fakat kısa zamanda tekrardan unutuyoruz.

Sorumluluklarımız; her birimiz ilim talebesiyiz, davetçiyiz, ümmet ferdiyiz, ebeveyniz ve ümmet içerisinde farklı alanlarda sorumluyuz. Peki, bu sorumluluklarımızı ne kadar biliyor, ne kadar düşünüyor veya ne kadar hatırlayabiliyoruz? Bu sorumluluklarımızın birçoğunu ismen biliyoruz, lakin pratiğimiz şeytanın unutturmasıyla ortadan kaybolmuş durumdadır. Evet, şu ana kadar verdiğim her örnek hayatımızda kurumuş bir ağaç gibi olumsuz bir şekilde devam ediyor. Çünkü şeytan kurmuş olduğu bu tuzakla sorumluluklarımızı bize unutturuyor.

Bu unutkanlık hastalığı şeytanın ayağımızı kaydırdığı en büyük malzemelerden bir tanesidir. Her birimiz ilim meclislerine, zikir meclislerine gittiğimiz zaman uçacak gibi olur, kendimize çeki düzen veririz. O anda hayatla olan bütün bağlarımızı koparırız. O dakikadan sonra *'Benden başka iyi Müslüman yok'* hayallerine dalmaya başlarız. Lakin ortamdan ayrılmamız, hayal ettiğimiz programları ve vermiş olduğumuz sözleri unutmamız aynı ana denk gelir. Bunun sebebi; şeytanın bize unutturması ve bizim de onun bu oyununun, tuzağının farkında olmayışımızdır. Evet, hayatımızın her alanında unutkanlık komplosuna yakalanmamızın sebebi Allah'ı unutmamızdır. Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Allah'ı unutup da Allah'ın kendilerini unutturduğu gibi olmayın." [8]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayette hayatımızda var olan problemi, Allah'ı unutmak olarak adlandırıyor. Fakat Allah *subhanehu ve teâlâ* kullarına rahmet ederek bu problemi çözümsüz bırakmamış, çözümü yukarıda ki ayette, kendisini hatırlamak olarak belirtmiştir. Ancak Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* hakkıyla anan, hayatının çoğunluğu zikir ile geçen, sürekli Rabbinin beraberliğini hisseden, daima dua halinde olan insanlar unutkanlık hastalığından kurtulabilir. Aksi halde Rabbi'nin rahmet ettikleri müstesna unutkanlık hastalığından kurtulamayız.

7. 59/Haşr, 19

8. 59/Haşr, 19

Dua Silahınızdır Ey Cihad Ehli

-1-

Tüm mahlûkatın toprağın üstünde toprak olduğunu gerçekleştiren kimse, topraktan olan bir şeyin taatini Rabbin taatinin önüne nasıl geçirsin? Veya mülkün sahibi, sonsuz ihsan edenin gazabına rağmen toprağa nasıl razı olur?

Duayı en şerefli ibadetlerden kılan, bununla da kendisine yaklaşmanın en büyüğünü sağlayan Allah'a hamdolsun. Allah'tan başka ilah olmadığına, kemal ve cemal sıfatlarında tek olduğuna, kendisine dua etmemizle emrettiği en güzel isimlere sahip olduğuna şehadet ederim. Muhammed'in onun kulu, Rasûlü, kulları arasından seçtiği dostu olduğuna, Rabbine gece ve gündüz en hayırlı dua eden olduğuna, seher vakitlerinde çokça istiğfar edip dua eden olduğuna şehadet ederim. Ailesine ve ashabına da tam teslimiyetle çokça selam olsun..

Müslüman kardeşim! Şunu bil ki, dua iki çeşittir. Bunlar; istek duası ve ibadet duasıdır.

İstek Duası: Dua eden kimsenin fayda elde etmesini sağlayan veya zararı kaldıran bir istektir.

"Yahut kendisine dua ettiği zaman zorda kalmışa cevap veren ve başa gelen kötülüğü kaldıran mı var?" [1]

İbadet Duası: Bu da korku ve ümit duasıdır.

"…Korku ve ümit ile bize dua ederlerdi. Onlar bize derin saygı duyan kimselerdi." [2]

Bilinmektedir ki bu iki dua çeşidi birbirine bağlıdır. Her ibadet duası istek duasına gereksinim duyar, her istek duası da ibadet duasını içerir. Allah subhanehu ve teâlâ şöyle der:

"Kullarım beni senden sorarlarsa, (bilsinler ki), gerçekten ben (onlara çok) yakınım. Bana dua edince, dua edenin duasına cevap veririm. O hâlde, doğru yolu bulmaları için benim davetime uysunlar, bana iman etsinler." [3]

Bu ayet Rabbe yakınlığa, dua edenin duasının kabul edilmesine işaret etmektedir.

Yakınlık ise;

Tüm yaratılanlara ilmi ile olan yakınlığı,

1. 27/Neml, 62

2. 21/Enbiya, 90
3. 2/Bakara, 186

O'na kulluk yapıp, dua edenlere, yardım, zafer, destek, başarı vererek gösterdiği yakınlığı, olmak üzere iki çeşittir.

Kalbini hazır/adapte ederek, Rab için kırılgan, zelil olan ve meşru bir dua ile dua eden, duanın kabulüne engel olan durumlardan biri kendisinde bulunmayan hiç kimse yoktur ki, özellikle duanın kabul olmasının sebeplerini yerine getirdiği zaman[4] Allah onun duasını kabul eder.

Ey Cihad Ehli!

Bilin ki, dua zaferin en büyük sebeplerinden birisidir. Bu, müminin düşmanına karşı en kuvvetli silahı, onunla Rabbinize yakınlaştığı en yüce ibadettir.

Numan b. Beşir'den *radıyallahu anh* şöyle rivayet edilmiştir:

"Rasûlullah'tan şöyle dediğini işittim: 'Dua ibadetin ta kendisidir.' Sonra ise şöyle dedi: 'Rabbiniz şöyle buyurdu: 'Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir.' [5] *"* [6]

Bilin ki, dua zaferin en büyük sebeplerinden birisidir. Bu, müminin düşmanına karşı en kuvvetli silahı, onunla Rabbinize yakınlaştığı en yüce ibadettir.

İmam Malik, Muvatta'da Nafi'nin; Abdullah bin Ömer'den *rahimehullah* Safa Tepesi'ne çıktığında şu duayı okuduğunu rivayet etmektedir: *'Allah'ım, sen 'Bana dua edin, kabul edeyim' dedin ve sen vaadinden caymazsın. Nasıl ki beni İslam'ın hidayetine erdirdiysen, onu benden Müslüman olarak ölene dek çekip alma.'*

Allah bizi ve seni muvaffak kılsın ey kardeşim, Allah'ın lütfunun büyüklüğüne, ikramına ve rahmetine bak. Kullarından müstağni ve onların da Allah'a muhtaç olmasına rağmen kullarını, kendilerine hayır olan, din, dünya ve ahirette faydalı olacak şeylere nasıl çağırıyor? Onları cennete ve dosdoğru yola ne denli çağırıyor?

"Allah kullarını esenlik yurduna çağırıyor ve O, dilediğini doğru yola iletir." [7]

Kullarının günahlarının mağfiretine ne denli çağırıyor.

"Peygamberleri dedi ki: 'Gökleri ve yeri yaratan Allah hakkında şüphe mi var? Hâlbuki O, sizin günahlarınızdan bir kısmını bağışlamak ve sizi muayyen bir vakte kadar yaşatmak için sizi (hak dine) çağırıyor.' " [8]

Kullarını çağırıyor, onlara kendisine dua etmeleri için sesleniyor ve onların duasını kabul ediyor.

Buhari ve Müslim'de, Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* gelen hadiste Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Her gece, Rabbimiz gecenin son üçte biri girince, dünya semasına iner ve 'Kim bana dua ediyorsa ona icabet edeyim. Kim benden bir şey istemişse onu vereyim, kim bana istiğfarda bulunursa ona mağfirette bulunayım' der."

Allah'ın senin üzerindeki lütfunu bilsen, Allah için şükrünü arttırır, duanı da çoğaltırdın. Çünkü Allah'a yapılan dua, Kitap ve Sünnet'in de delalet ettiği gibi ibadetlerin en yücesi ve en faziletlisidir.

Hakim'in tahric edip, sahih demiş olduğu başka bir hadiste, İbni Abbas *radıyallahu anh*:

"İbadetlerin en fazileti duadır" demiş ve şu ayeti okumuştur: *"Rabbiniz şöyle buyurdu: 'Bana dua edin, kabul edeyim.' "* [9]

İmam Ahmed, Zühd kitabında Mutarrif'ten şu sözü nakleder:

"Hayrı kendisinde barındıran şeyleri düşündüm ve hayrın çok olduğunu (Namaz ve oruç gibi) gördüm. Bunlar ise Allah'ın elindedir. O

---

4. *Bu da Allah'ın emrettiklerine ve nehyettiklerine boyun eğerek sözlü ve fiilî olarak yerine getirmektir. Buna iman etmek de duanın kabulünü gerektirir.*
5. *40/Mümin, 60*
6. *Ahmed, Ebu Davud, İbni Mace, Tirmizî ise, 'Hasen-Sahih' demiştir.*
7. *10/Yunus, 25*
8. *14/İbrahim, 10*
9. *40/Mümin, 60*

halde sen, Allah'ın elinde olan şeyleri ancak O'ndan isteyip, sana verince ulaşabilirsin."

Allah'a yapılan duanın ibadetlerin en güzeli ve en şereflisi olduğu böylece anlaşılmış oldu.

Ey Cihad Ehli!

Allah'a duada ısrar etmeyi, yalvara yakara ellerinizi kaldırmayı elden bırakmayın! Şüphesiz dua, kendisiyle nimetler elde edilen, zararlar def edilen en büyük şeylerdendir. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* zarar ve fayda vermeye sahip olan, darlığı kaldıran, bolluğu getiren, yarattıkları hususunda dilediği gibi tasarruf eden, hükmünden dolayı hesap soracak, hükmünü reddedecek kimse bulunmayan, bütün her şeye gücü yetendir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Eğer Allah seni bir zarara uğratırsa, onu kendisinden başka giderecek yoktur. Ve eğer sana bir hayır verirse, (bunu da geri alacak yoktur). Şüphesiz O her şeye kadirdir." [10]

Yine şöyle buyurur:

"Eğer Allah sana bir zarar dokundurursa, onu yine O'ndan başka giderecek yoktur. Eğer sana bir hayır dilerse, O'nun keremini geri çevirecek de yoktur. O, hayrını kullarından dilediğine eriştirir. Ve O bağışlayandır, esirgeyendir." [11]

Bu, Allah'ın ibadete müstehak tek kimse olduğunun en büyük delilidir.

Bu sebeple Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* her namazın arkasında şöyle der:

"Allahım! Senin verdiğine mâni olacak, senin mâni olduğuna da verecek hiç kimse yoktur. Makam sahibinin sahip olduğu şeyler, senin yanında kendisine hiçbir fayda vermez." [12]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, bunu rükûdan doğrulduğu zaman söylerdi. Müslim'de geçen Ebu Said El-Hudrî *radıyallahu anh* hadisinde olduğu gibi:

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* başını rükûdan kaldırdığı zaman şöyle derdi:

"Gökler dolusu, yerle gökler arasındaki mesafe dolusunca ve bundan sonra dilediğin şeyler dolusunca (hamd yalnızca sanadır) ey övgü ve şeref sahibi! Bir kulun -ki hepimiz senin kulunuz- söylediği şu söze en lâyık olan sensin: Allahım! Senin verdiğine mâni olacak, senin mâni olduğuna da verecek hiç kimse yoktur. Makam sahibinin sahip olduğu şeyler, senin yanında kendisine hiçbir fayda vermez." [13]

Bunu Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* amcasının oğlu Abdullah İbni Abbas'a *radıyallahu anh* tavsiye etmiştir. O'na şöyle demişti:

"Bil ki bütün insanlar sana yarar sağlamak için bir araya toplansa, Allah onu sana yazmadığı müddetçe hiçbir şekilde sana yarar sağlayamazlar. Sana zarar vermek için toplansalar, Allah onu sana yazmadığı müddetçe hiçbir şekilde sana zarar veremezler. Kalemler kaldırıldı, sayfalar kurudu." [14]

İbni Receb *rahimehullah* şöyle der:

"Bil ki, bütün tavsiyeler bu asıl etrafında dönüyor. Bundan önce ve sonra zikredilenler, bunun kollarıdır ve buna döner. Kul ancak Allah'ın kendine takdir ettiği hayır, şer, fayda ve zararın isabet edeceğini, yaratıkların hepsinin takdir edilenin zıddına çalışmalarının faydasız olduğunu bilirse, o zaman korkarak Allah'ın zarar veren, fayda veren, engel olan olduğunu bilir, bu da kulun Rabbi'ni bilmesini ve itaatte onu tek kılmasını, sınırını korumasını gerektirir. Çünkü mabuddan, ona ibadet etmek, menfaatlerin elde etmek, zararların def etmek kastedilir. Bunun için Allah kullarından fayda ve zarar veremeyen şeylere ibadet eden kimseleri kınamıştır. Kim Allah'tan başkasının fayda ve zarar vermediğini, bir şeyi vermediğini, engelleyemediğini

"Allahım! Senin verdiğine mâni olacak, senin mâni olduğuna da verecek hiç kimse yoktur. Makam sahibinin sahip olduğu şeyler, senin yanında kendisine hiçbir fayda vermez."

10. 6/En'am, 17
11. 10/Yunus, 107
12. Muttefekun Aleyh, Muğire b. Şu'be hadisinden.
13. Aynı şekilde İbni Abbas'tan da bu rivayet gelmiştir.
14. Ahmed, Tirmizi sahih olduğunu söyler.

bilirse, korku ve ümidi, sevgi ve istemeyi, yalvarmayı ve duayı sadece O'na yapmayı, O'nun taatini yaratıkların taatinin önüne almayı, tüm insanlar kınasa da onun gazabından sakınmayı gerektirir."

Sonra ise şöyle der:

"Bazılarının şu sözü ne güzeldir:

'Sen tatlı ol da, koca hayat acılarla dolsun,

Yeter ki sen hoşnut ol da, isterse tüm yaratıklar dargın olsun.

Seninle aramız iyi olduktan sonra

Âlemler bozuk olsa ne çıkar.

Senin sevgin olduktan sonra, gerisi boştur.

Çünkü toprağın üstünde olan her şey topraktır.' "

Tüm mahlûkatın toprağın üstünde toprak olduğunu gerçekleştiren kimse, topraktan olan bir şeyin taatini Rabbin taatinin önüne nasıl geçirsin? Veya mülkün sahibi, sonsuz ihsan edenin gazabına rağmen toprağa nasıl razı olur? Şüphesiz bu şaşılacak, hayret edilecek bir şeydir!

Kul, bütün işlerin Allah'ın elinde olduğunu yakinen bilirse, bu da Allah'tan istemesini gerektirir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Allah'tan lütfunu isteyin; şüphesiz Allah her şeyi bilmektedir." [15]

Allah *subhanehu ve teâlâ* kullarını ısrar ederek, küçülerek, boyun eğerek, gizli bir şekilde dua etmeye teşvik etmiştir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Rabbinize yalvara yakara ve gizlice dua edin. Bilesiniz ki O, haddi aşanları sevmez." [16]

Başka bir ayette de şöyle buyurmaktadır:

"De ki: 'Karanın ve denizin karanlıklarından (tehlikelerinden) sizi kim kurtarır ki? (O zaman) O'na gizli gizli yalvararak, 'Eğer bizi bundan kurtarırsan andolsun şükredenlerden olacağız' diye dua edersiniz.' " [17]

Müşriklerin durumunun aksine duayı yalnız ihlaslı bir biçimde yapmamızı emretmiştir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Kâfirlerin hoşuna gitmese de, dini yalnız Allah'a halis kılarak dua edin!" [18]

Yani duanızda Allah'tan başkasına yönelmeyin, istemeyin. Sizi kınayıcının kınaması Allah'tan alıkoymasın çünkü kâfirler Allah'a olan ihlasınızdan had safhada nefret ederler. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Allah, tek olarak anıldığı zaman, ahirete inanmayanların içlerine sıkıntı basar. Ama Allah'tan başkası anıldığı zaman hemen yüzleri güler." [19]

Bu da sizi sakın dininizden sakındırmasın! Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"De ki: Rabbim adaleti emretti. Her secde ettiğinizde yüzlerinizi O'na çevirin ve dini yalnız Allah'a has kılarak O'na yalvarın. İlkin sizi yarattığı gibi (yine O'na) döneceksiniz." [20]

Yani O'na ibadette, Rabbi tarafından desteklenmiş Rasûlü'ne uymada size dosdoğru olmayı emrediyor. Bunun olması için en büyük olan şey ise duada ihlas ve sadece Allah'a itaat etmektir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Mescidler şüphesiz Allah'ındır. O halde, Allah ile birlikte kimseye yalvarmayın (ve kulluk etmeyin)." [21]

(Devam edecek inşallah...)

Hamd Bin Abdullah El-Humeydi

Özcan YILDIRIM

Tevhid Dergisi için çevrmiştir.

Kaynak: www.tawhed.ws

15. 4/Nisa, 32
16. 7/Araf, 55
17. 6/En'am, 63
18. 40/Mümin, 14
19. 39/Zümer, 45
20. 7/Araf, 29
21. 72/Cin, 18

yigitinan@tevhiddergisi.com | Yiğit İnan

Cihada Hazırlığın Keyfiyeti

Dünyada cihadı gerçekleştirememiş olan topluluklar zillet içerisinde yaşamaya ve firavunların sömürü düzenlerinde ezilmeye, horlanmaya mahkûmdur.

Geçen ayki sayımızda menhec notlarımıza mukaddime ile giriş yapmış bu mukaddime de cihadın fazileti, önemi ve cihaddan geri kalmanın getirmiş olduğu zararlar siz okuyucularımıza aktarılmıştı. Allahu Teâlâ'nın *"Hatırlatmakta fayda vardır"* buyruğundan hareketle en son hangi konu üzerine dikkat çekmiştik onu kısaca bir hatırlayalım.

Dünyada cihadı gerçekleştirememiş olan topluluklar zillet içerisinde yaşamaya ve firavunların sömürü düzenlerinde ezilmeye, horlanmaya mahkûmdur. Şurası bir gerçek ki Müslümanlar ne zaman cihaddan ve tağutlar ile mücadeleden ellerini çektiler, ahireti bırakıp dünyaya razı oldular, işte o zaman Allahu Teâlâ Müslümanlara dünyada zilleti tattırdı. Yani, Allah *subhanehu ve teâlâ* bizden cihadı isterken –haşa- kendisinin buna ihtiyacı olduğundan dolayı istemiyor, bilakis Müslümanların izzeti için istiyor. Nitekim Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Hak uğrunda cihad eden, ancak kendisi için cihad etmiş olur. Şüphesiz Allah, âlemlerden müstağnidir." [1]

Burada aklımıza şöyle bir soru takılabilir; *'Peki biz bu şekilde zayıf, bölünmüş ve çaresiz durumda iken cihad görevini nasıl yerine getireceğiz?'* Bu sorunun cevabını Allahu Teâlâ veriyor;

"Allah'a ve Rasûlü'ne itaat edin; çekişmeyin yoksa korkar, başarısızlığa düşersiniz ve kuvvetiniz gider. Sabredin, doğrusu Allah sabredenlerle beraberdir." [2]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bu buyruğundan hareketle şu iki noktaya değinebiliriz;

Birinci nokta: Cihad etmeden önce Müslümanların güçlerini birleştirmeleri gereklidir. Buraya kadar her şey güzeldir, lakin bu birleşmenin mahiyeti de önemlidir. Bu birleşme *'Ne olursan ol gel'* mantığı çerçevesinde mi şekillenecek, yoksa tevhidi manada aynı yol üzere bulunan insanların güçlerini ve kuvvetlerini birleştirmesi şeklinde mi gerçekleşecek? Tabi ki de bu birleşme bazılarının anladığı gibi 'çürük elmalar' ile 'sağlam elmaların' bir araya gelmesi suretiyle gerçekleşebilecek bir vahdet değil, itikad esaslarında aynı kulvar üzerinde bulunan insanların bir araya gelmesi şeklinde meydana getirilecek

1. 29/Ankebut, 6

2. 8/Enfal, 46

olan vahdettir. Aksi takdirde Müslümanların durumu ortadadır; aynı itikad esasları üzerinde birleşmeyen insanlar hiçbir zaman umumî bir şekilde cihadı gerçekleştirememişlerdir. Çünkü şurası bir gerçektir ki, itikad esasları üzerinde ihtilaf halinde olan topluluklar cihadi esaslarda da ihtilaf yaşayacaklardır.

İkinci Nokta: Zafer ancak Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımı ile elde edilebilecek olan bir lütuftur. Lakin Allahu Teâlâ zaferin sadece kendi yardımı ile gerçekleşebilecek bir şey olduğunu söylemesiyle beraber bir de cihad için hazırlık yapılmasını emretmiştir:

"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın. Bununla Allah'ın düşmanlarını, sizin düşmanlarınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz ama Allah'ın bildiği düşman kimseleri korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir ve siz asla haksızlığa uğratılmazsınız." [3]

Ukbe İbni Amir'in rivayet etmiş olduğu bir hadiste Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu ayetteki kuvveti şu şekilde tefsir ediyor;

"Dikkat edin kuvvet atıcılıktır, dikkat edin kuvvet atıcılıktır, dikkat edin kuvvet atıcılıktır."

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle buyurmasıyla beraber cihada hazırlığı sadece haftalık derslerden ibaret gören veya cihada hazırlık yapmayan insanların mezheplerinin yanlış olduğu anlaşılmaktadır. Yaşadığımız coğrafyada 'Biz asıl düşmana karşı savaşmalıyız' deyip, cihad için gerekli olan hazırlığı yerine getirmeyen insanların, uzun yıllar geçmesine rağmen hala bahsettikleri o asıl düşmanlara karşı savaştıkları görülmemiştir. Bunun sebebi bu insanların davalarında sadık olmamalarıdır. Onun içindir ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* bu insanların bir araya gelip, muteber bir şey yapmalarına izin vermemektedir.

3. 8/Enfal, 60

Cihad ameliyesinin gerçekleşebilmesi için bir takım ön safhaların yerine gelmesi lazımdır. Bunun ismi de cemaatleşmektir.

Ayrıca yukarıda zikrettiğimiz ayetle ilgili şu anekdotun aktarılmasında fayda vardır; Allah *subhanehu ve teâlâ* ayetin *"...bununla Allah'ın düşmanlarını, sizin düşmanlarınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz ama Allah'ın bildiği düşman kimseleri korkutursunuz"* [4] kısmındaki korkutursunuz kelimesi için Arap dilinde korkutmak manasında olan ارْهَبَ (erhebe) kelimesini kullanıyor. Arap dilinde terörist için ya da korkutan kişi için kullanılan اِرْهَابِىّ (irhabi) kelimesi de aynı kökten gelmektedir. Bugün zillet içerisinde batıya yaranmaya çalışan bazıları İslamî kisveler altında; 'İslamda terörizm yoktur.' yaygaraları kopartmaktadırlar. Lakin İslam da terörizmin var olduğu ayet ile ispatlanabilecek bir gerçektir. Terörden kastedilen kadın ve çocukların öldürülmesi, insanların mallarına, ırzlarına ve namuslarına tecavüz etmekse, İslam buna zulüm demiş ve bunu yasaklamıştır. Ancak İslam'ın terörden kastı, kâfirlerin korkutulması ve onlara karşı cihad edilmesidir. Bu manadaki terörizm sadece bu ayette geçen bir şey değildir. Bilakis Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Ey Nebi! Kafirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran." [5]

Aynı surenin başka bir ayetinde de şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Yanı başınızdaki kâfirlerle savaşın. Onlar sizde şiddet ve sertlik bulsunlar." [6]

Başka bir ayette ise şöyle buyurmaktadır;

"Onları harpte yakalarsan, kendilerinden sonrakilere de gözdağı olacak şekilde ağır bir cezaya çarptır, belki ibret alırlar." [7]

Şurası bir gerçektir ki; cihad mümin ile münafığı birbirinden ayırdığı gibi cihada yapılacak olan hazırlık da mümin ile münafığı birbirinden ayırır. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu gerçeğe dikkat çekerek şöyle buyuruyor:

4. 8/Enfal, 60
5. 9/Tevbe, 103
6. 9/Tevbe, 123
7. 8/Enfal, 57

"Eğer onlar savaşa çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların davranışlarını çirkin gördü ve onları geri koydu. Onlara 'oturanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun.' denildi." [8]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayette cihada yapılacak olan hazırlığın mümin ile münafığı birbirinden ayırdığını söylemiştir. Cihad için gerekli hazırlığı yapanlar cihad iddialarında samimi olan müminlerdir. Cihad için gerekli hazırlığı yapmayanlar ise cihad iddialarında yalancı olan münafıklardır...

Cihadın önemi ve fazileti hakkında ciltler dolusu kitaplar yazılabilir veya saatlerce bu konuda ders verilebilir. Ancak muhtevası cihad olan ciltlerce kitap yazılsa da, saatlerce içeriği bu olan dersler anlatılsa da, aklımıza şöyle bir soru takılıyor: *'Peki kiminle beraber nasıl cihad edeceğiz?'* Bu sorunun cevabı şudur: Cihadın gerçekleşebilmesi için cemaat şarttır, cemaat olmadan cihad olmaz. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bunu şu şekilde anlatıyor;

"Allah'ın bana emrettiği beş şeyi ben de size emrediyorum; cemaat, dinlemek, itaat etmek, hicret ve cihad." [9]

Cemaat, tevhid esasları üzerinde birleşen topluluktur. Cemaat aşaması oluştuktan sonra o cemaatin emirini dinleyip ona itaat etmek gelir. Bunlar dört dörtlük yerine geldiği zaman hicret ve cihad ister istemez gerçekleşecektir. Hadisteki sıralama da gerçekten dikkatle incelendiğinde önemli bir sıralamadır.

Cihad ameliyesinin gerçekleşebilmesi için bir takım ön safhaların yerine gelmesi lazımdır. Bunun ismi de cemaatleşmektir. Cemaatleşmekten kastedilen bugün bazılarının anladığı haftada bir gün toplanıp ders yapmak değildir. Cemaat, *'Ben insanları nasıl kullara kulluktan Allah'a kulluğa yönlendirebilirim?'* derdini kendisinde barındıran insanların oluşturduğu topluluktur. Zaten dertleri bu olan insanlar bir araya geldiklerinde sadece haftada bir toplanmakla yetinmezler. Bugün kafirler haftada bir toplanmakla yetinmeyip Müslümanlara karşı maddi, psikolojik veya fizikî açıdan bir harp ilan etmişlerdir. Kafirler bu harbi tek yumruk şeklinde gerçekleştirmektedirler. Müslüman, kafirlerin bu halini düşünüp haftada bir toplanmakla yetinmemelidir. Zira bu kendilerini kandırmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Zaten cemaatleşmeyi bundan ibaret zanneden topluluklarda bir süre sonra iman eskir ve bugün sahadaki Müslümanların çok fazla duyduğu şu cümleler bu topluluklardan duyulmaya başlar: *'Bunlar doğrudur ama artık bizden geçti.'* Sonra bağlar kopar ve şu tip cümlelerle beraber mürtedlik dönemi başlar; *'Efendim biz de bunları çok söyledik, bunlar boş işler. Kim bununla ne elde etmiş ki?…'* Artık bu insanlar nazarında dünün doğruları bugün yanlış olarak algılanmış, dün küfür dedikleri şeyleri bugün maslahat vb. adlar altında işlemeye başlamışlardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanları muhafaza etsin… Böyle kötü bir durumla karşılaşılmasının sebebi cemaatleşme esnasında insanlara teşkilatlanma bilincinin verilmemesidir. Bu bilinçten yoksun bir cemaat anlayışı ise kuru bir cemaat anlayışıdır. Böyle olunca da lugat olarak cemaatleşme gerçekleşiyor ama şeriatın bizden istediği cemaatleşme bir türlü meydana gelmiyor. Şeriatın bizlerden istediği cemaat, tevhid esasları üzerine birleşen, kafirin açmış olduğu savaş cinsinden kafire sa-

8. 9/Tevbe, 46
9. Tirmizi

Şeriatın bizlerden istediği cemaat, tevhid esasları üzerine birleşen, kafirin açmış olduğu savaş cinsinden kafire savaş açan ve ciddi manada teşkilatlanıp insan yetiştiren topluluktur.

vaş açan ve ciddi manada teşkilatlanıp insan yetiştiren topluluktur.

Şeriat bizden hayatın her alanında başımıza bir yönetici/emir tayin etmemizi istemiştir. Hatta üç kişinin yapmış olduğu yolculukta bile bizden bunu istemiştir. Emirin veya yöneticinin olmadığı yerde bir cemaatten bahsetmek mümkün değildir. Emir veya yöneticinin bulunduğu ama bu emirlere itaat edilmediği yerlerde de cemaat diye bir şey yoktur. Emir ve emiri dinleyip ona itaat eden insanların oluşturduğu topluluklar cemaat diye isimlendirilir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* emirlere itaat meselesi ile alakalı şöyle buyuruyor:

"Bana itaat eden Allah'a itaat etmiştir. Bana isyan eden Allah'a isyan etmiştir. Kim emirine itaat ederse bana itaat etmiştir. Kim de emirine isyan ederse bana isyan etmiştir." [10]

Buradan anlaşılıyor ki, Müslümanların başlarına tayin ettikleri yöneticilerinin basit emirlerine dahi itaat etmeleri gerekir. Basit emirlere itaat etmeyen insanların ilerideki büyük meselelerde itaatkâr olmaları mümkün değildir. Çok basit meselelerde yapılan itaatsizlik ilerideki büyük itaatsizliklerin habercisidir. Ondan dolayı Müslümanların başlarına tayin edilen emirlerinin sözlerine karşı lakayıt olmamaları gerekir.

Bu esaslar üzerine cemaatleşme gerçekleştiği takdirde kâfirlerin bakışları bu topluluğa yönelecektir. Ayrıca burada şu tespiti aktarmakta da fayda vardır: Bugün ülkenin dört bir yanında ellişer, yüzer kişilik gruplar halinde dersler yapan topluluklar mevcuttur. Lakin kafirler bir an olsun bu topluluklarla uğraşmamaktadır. Diğer taraftan 10-15 kişilik ufak bir grup sürekli kafirlerin baskılarına maruz kalmaktadır.

Neden?

Çünkü kafir için sayının herhangi bir değeri yoktur. Bu tür kalabalıklarla kafirlerin uğraşmamasının sebebi, bu topluluklarda teşkilatlanma bilincinin olmamasıdır. Kafirler bu bilincin bulunduğu topluluklar velev ufak bir topluluk olsa dahi onlarla uğraşmakta ve planlarını bu topluluklar üzerinde uygulamaktadırlar. Çünkü teşkilatlanmanın veya emir-komuta zincirinin bulunmadığı topluluklarda herkes emirdir ve her kafadan ses çıkar. Herkesin emir olduğu topluluklardan da ne Müslümanlara fayda ne de kafirlere zarar gelir. Ama kafirler bakışlarını emir-komuta zincirinin olduğu topluluklara çevirir ve uygulanması gereken baskıyı bu toplulukların üzerine uygularlar.

Bu esaslar üzerine cemaatleşmenin gerçekleştiği topluluklara karşı baskı ve şiddet artacak bu da diğer merhale olan hicrete zemin hazırlayacaktır. Hicret illaki kişinin bulunduğu memleketten başka bir memlekete göç etmesi değildir. Hicret memleketten memlekete olabileceği gibi bir sokaktan başka bir sokağa, bir semtten başka bir semte, bir şehirden başka bir şehre gitmek şeklinde de olabilir. Yani Müslümanlar yerlerinden hareket edip en değerlilerini annelerini, babalarını, eşlerini, evlatlarını terk ettikleri zaman hicret gerçekleşecektir.

Bu hicret gerçekleştikten sonra kafire karşı imandan kaynaklı olan kin, hicretten dolayı bir kat daha artacaktır ve bunun sonucunda da kafirlere karşı cihad kaçınılmaz olacaktır.

10. Buhari, Müslim, İbni Mace

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

Çalışma Kamplarından Zihin Kamplarına: Okul Esareti

Egemen ideolojinin cahiliyeye ait milliyetçilik harcını yarıp içerisine dolgu malzemesi olarak kattığı İslamî bazı terimlerle zenginleştirerek ayakta tutup güçlendirmeye çalıştığı bu yapının zemini bir bataklıktır.

Okumak, yazmak, anlamak, anladıklarını yaşamak ve bunları içinde bulunduğu toplumun istifadesine sunmak için samimi bir gayretle çaba göstermek, aklıselim herkesin kabul edip onaylayacağı önemli, önemli olduğu kadar değerli de bir eylemdir.

Okumayı eğer körlerin fili tarif etmeleri gibi eksik ve yanlış bir anlayışa istinaden genelleştirecek olursak güç yetiremeyeceğimiz büyük bir yükün altına, hem de akıbeti öngörülemeyecek bilinçsiz bir gönüllülükle girmiş oluruz.

Şüphesiz yüce Allah *subhanehu ve teâlâ* insanoğluna düşünemeyeceği ve şükrünü hakkıyla ifade edemeyeceği kadar çok büyük ihsanlarda bulunmuştur. Evrendeki devasa gezegenlerin, ışık kaynaklarıyla yıldızların arasında bir futbol topunun üzerindeki minik toz zerreciği gibi olan yerkürede yaşayan insana yönelerek, ona tarifsiz bir şeref ve üstünlüğe sahip olabilmenin fırsat ve imkânını bağışladı. Sunulan bu olağanüstü fırsat ve imkânlar silsilesinin son halkası olan İslam'ın ilk emri de *"Oku!"* dur. Kur'an'ın ilk sûresi olan İkra Sûresi'nin bu emri de ihtiva eden ilk ayeti aynı zamanda Allah'ın adıyla başlamayı emretmektedir: *"Yaratan Rabbinin adı ile oku!"* [1]

Bu ayet ve devamındaki ayetlerden anlaşılacağı üzere insanın şuana dek ulaştığı ve bundan sonra da ulaşacağı bilginin yegâne kaynağı her şeyi yaratan Aziz ve Celil olan Allah'tır. İnsanlık tarihi boyunca üretilen her bilginin, yapılan her işin, ortaya çıkarılan her buluşun, atılan her adımın ve kâinatta keşfedilen her gizemin Allah'ın adıyla ve O'nun adına gerçekleştiğinin bilincinde olunması zaruridir. Bu hakikatin dı-

1. 96/Alak, 1

şındaki görüş ve çabalar hiçbir değer ve saygıyı hak etmiyor.

Her kim Allah'ın kitabında olmayan veya men edilen ve Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetiyle de onaylanmayan bir görüş ileri sürerek amel edip ona çağırır ise Allah'ın karşısına çıktığında karşılaşacağı dehşetli hallerin neler olabileceğinin endişesini şimdiden duymaya başlasın. Ya da şimdiden samimi bir şekilde tevbe edip halini düzelterek yürekleri yıkan bir hasret ve pişmanlık gününün şiddetinden korunmaya çalışsın.

Özellikle son yıllarda kendilerini İslam'a nispet eden birçok cemaat, sistemin kendisine köle yetiştirmek için inşa ve organize edip finansmanını sağlayarak denetlediği, bu emeğinin karşılığını da alabilecek en yüksek verimlilikte almaya çalıştığı okul müessesini adeta kutsayan bir komplekse kapılmışlardır. Günümüzde hem kentlerde hem de taşrada neredeyse her köye, her mahalleye bir veya birden fazla sayıda okul yapılmış ve halen de yapılmaya devam edilmektedir. Okullaşma oranı o kadar artmış ki tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar yaygınlık kazanmıştır.

Kendilerini İslam'a nispet eden birçok cemaat, sistemin kendisine köle yetiştirmek için inşa ve organize edip finansmanını sağlayarak denetlediği, bu emeğinin karşılığını da alabilecek en yüksek verimlilikte almaya çalıştığı okul müessesini adeta kutsayan bir komplekse kapılmışlardır.

Dikkat edilirse *'İslamsı'* camia, eğitimin İslami olup olmadığı, tevhid inancına uygun bir eğitimin önemi ve keyfiyeti üzerinde durmamaktadır. Kötü bir taklitçilik ve eklektik *'ara'* çözüm(!) lerle gün geçirme çabaları yeni neslin de ruhen, kalben ve zihnen modern pagan tapınaklarının sunaklarında boğazlanarak kurban edilmelerine zemin hazırlamaktadır. Bu çerçevede yapılan tartışmalar öz ve esas ile ilgili değil, daha çok çocuklarını zorunlu kılınan ilköğretime neden göndermek gerektiği hususunda şekli ve sığ bir temelde sürmektedir.

Bu emsaller ve yaşıtlarından bir milim dahi geri kalmasınlar diye minicik yavrularını, ruhlarının ve zihinlerinin iğdiş edildiği okul adındaki kamp görünümlü mekanlara bizzat elleri ile teslim ederler. Ciğerparelerini *'eti senin, kemiği de senin!'* anlayış(sızlığ)ıyla teslim ettikleri okul kurumunun da sahibi olan şirk sisteminden yeri geldiğinde feryâd-u figan ile şekvacı olanların başında da yine aynı kesimler gelmektedir.

Öncelikle iki hususun birbirinden ayrı olarak düşünülmeyeceğinin bilinmesi gerekir. Eğitimin yapılabildiği her yer, her mekân, aslında bir okul hükmündedir. Okul olarak inşa ve dizayn edilen her mekânda da profesyonel olarak eğitim öğretim faaliyetleri icra edilmektedir. Eğitimin dört ana unsuru bulunmaktadır. Bunlar: öğretim, öğretmen, öğrenci ve okuldur. Günümüzde ancak bir kamu kurumunun parçası olarak görülen okul, dar anlamda dört duvardan müteşekkil bir binadır. Eğitimin sözünü ettiğimiz bu dört unsuru hayat düsturumuz olan akidemize uygun, sağlam ve sağlıklı olursa fertten başlayarak toplumun tüm katmanlarında bunun müspet ve süreklilik arz eden tesirleri müşahede edilecektir. Peki, okul öncesi -kreş, anasınıfı gibi- eğitimden başlayarak üniversite düzeyine kadar bütün eğitim kademelerindeki kurumlarda yapılmakta olan eğitim–öğretim faaliyetlerinin şirkten arındırılmış, sağlam ve sağlıklı bir temelde yapıldığını iddia edebilecek insaf sahibi mümin bir eğitimci var mıdır?

Eğitim stratejisi, aklın kutsanması ve ulus devlet ideolojisinin adeta tanrılaştırılmasına dayanan böyle bir sistemin ruhsuz bir ceset gibi çürüyüp tefessüh etmesi mukadderdir. Böyle bir eğitim sisteminin uygulayıcılarının içine düştükleri vaziyet, taşlarla beraber yakıtı olacakları rüsvay edici ateşe henüz şimdiden namzet olmaktan başka bir şey değildir. Bu da nefsine merhamet eden akıllı bir kimsenin yapabileceği bir iş değil.

Asırlar önce yaşamış ve kendi çağının insanlarına hitap eden ateist, Yahudi ve Hristiyan felsefecilerin ileri sürdükleri kuru akıl ve heva

ürünü teorilerle öğretileri uluslararası küfrün yerli işbirlikçilerince bugün dahi eğitim müfredatının temel referans kaynaklarından sayılırken, insanlığın dünya ve ahiret saadetine ulaşabilmesi için yüce Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından gönderilen kitap ve Peygamberlerin *sallallahu aleyhi ve sellem* tevhid çağrısına dudak bükülüp dogma olarak zihinlerde mahkum edilmeye çalışılmaktadır. Bu hezeyanlar, devlet eli ile yeni nesillerin berrak zihinlerine de zerk edilmektedir.

Günümüz eğitim-öğretim müfredatının, batılıların kuru akıl ve heva eseri olan ilke ve öğretilerinden bir an ayıklandığını varsayalım. Geriye kalan şeyler yine batıdan mülhem ilkel ve iğrenç şeytani fikirlerden başka pek bir şey değildir. Egemen ideolojinin cahiliyeye ait milliyetçilik harcını yarıp içerisine dolgu malzemesi olarak kattığı İslamî bazı terimlerle zenginleştirerek ayakta tutup güçlendirmeye çalıştığı bu yapının zemini bir bataklıktır. Bu zeminin bataklık olduğu hususunda muvahhid müminlerin hiçbir kuşkusu bulunmamaktadır.

Bu devasa görünümlü yapının etrafına toplaşıp altında öbeklenen *'İslamsı'* kesimler her ne kadar kabul etmeseler de bu tavırları ile şirk düzeninin sahiplerinin rıza, övgü ve ihsanlarına mazhar olmaktadırlar. Bugün birçok 'davetçi' kartvizitli insanın ileri sürdükleri gerçekler ciddiye alınıp incelendiğinde İslam'ın kesin ve net bir şekilde yasaklamış olduğu yöntemleri meşrulaştırmaya çalışan bir yönelimlerinin olduğu apaçık ortadadır.

Okul veya mektep, yirmi birinci yüzyılda keşfedilmiş eğitim kurumları değildir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine'ye hicret ettikten hemen sonra yaptığı işlerin başında Mescid-i Nebevi'yi inşa etmek gelir. Hemen akabinde Mescid-i Nebevi'nin bir eğitim–öğretim merkezi, bir mektep gibi kullanılmaya başlandığı da bilinmektedir. Hem erkekler için hem de kadınlar için ayrılan bölümlerin olduğu Suffa, İslam'daki ilk eğitim kurumudur. Mekke'de Erkam b. Ebi'l Erkam'ın evi de kısmen bir eğitim öğretim merkeziydi. Hicretten sonra Medine halkının eğitim-öğretim ihtiyacını karşılayamaz duruma gelen Suffa dışında özellikle çocuklar için düşünülmüş olan ve *'Kûttâb'* adı verilen mahalle mektepleri kurulmuş idi.

Eğitim ve öğretim faaliyetlerinin sistemleştirilmesinin nassa dayalı tarihsel sürecine bakıldığında temelini Musa'ya *aleyhisselam* verilen ilahi emre dayandırmanın mümkün olabileceği görülmektedir:

"Biz de Musa'ya ve kardeşine; kavminiz için Mısır'da evler hazırlayın ve evlerinizi kıblegâh edinin, namazlarınızı da dosdoğru kılın. (Ey Musa) Müminleri müjdele! diye vahyettik." [2]

Günümüzdeki uygulamalara dönüp baktığımızda mümin kimliğine ve misyonuna uygun bir tablo göremiyoruz. Elmalarla armutlar birbirine karışmış, at izi ile it izi birbirine geçmiş, akıllara durgunluk veren bir gafletle karşı karşıyayız. Bir topluluk hem kendisini İslam'a nispet eder hem de İslam'ın kesin olarak yasakladığı hurafe, bidat ve şirk düşüncesi ile uygulamalarının an be an hâkim olduğu, yaygınlaşıp etkinleştiği alanlarda hangi hüccete istinaden bulunabilme cüreti gösterir. Her düzeydeki sosyal ilişkilerde müminler daima müminlerin yanında yer almalıdır. Müminler, güç kuvvet, üstünlük ve şerefi, tevhidi birliktelikte aramalıdır.

Güçlenmek için, hatta kendilerini korumak için dahi olsa şirkin her türlüsünün yaygın olduğu küfür ehlinin kurumlarından uzaklaşmak her mümin için farzdır. İhtiva ettiği çok çeşitli ve çok renkli şirk unsurlarıyla, yakınlarda bulunanları dahi içine bu girdaba kapılmamak için bunca ikaz ve uyarıyı hiç yokmuş gibi görmezden gelmek ne iman, ne gönül, ne de akıl kârıdır. Küfür ve şirk sisteminin başında bulunan egemen unsurlara: Kendilerini dünya ve ahiret hayatının zillet ve azabına yönelttikleri halde tutkulu bir bağlılıkla itaat eden bu halk yığınları ile bunların arasında olmaktan zerre kadar

2. 10/Yunus, 87

rahatsızlık duymamaları *'holding'* görünümlü İslamsı cemaatlerin mütereddit ruh hallerinin teşhiri açısından da çok dikkat çekici olmakla beraber fevkalade iticidir de!

"Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini hem de ailelerini hüsrana uğratanlardır. İşte bu apaçık hüsranın ta kendisidir." [3]

Okul, bir grup öğrenciye toplumun ve ferdin ihtiyaçları doğrultusunda önceden hazırlanan programlara göre eğitim faaliyetinde bulunan, öğrencilerde de hedeflenen zihinsel ve davranışsal değişiklikleri meydana getirmeye çalışan formal, yani örgün eğitim kurumudur. İslam'ın eğitim ve öğretime verdiği değer yukarıda da belirtildiği gibi henüz ilk yıllarda eğitimde kurumsallaşmanın ilk nüveleri sayılan ders evleri, kûttâblar ve Suffa'nın ortaya çıkmasına vesile olmuştur.

İslam toplumunda ortaya çıkan ihtiyaçlara paralel olarak kitlesel eğitim imkânları da gelişmiş, yaygınlaşmış ve sistemleşmiştir. Sonraki yüzyıllarda zaman zaman çok ağır buhranların yaşandığı dönemlerde bile eğitim-öğretim faaliyetleri sekteye uğramamış ve zayıflamamıştır. Zaman ilerledikçe eğitim ve öğretim imkânları daima gelişmekte, ilme, maarife, muallime ve öğrenciye değer verilip hürmet gösterilirken hemen hemen aynı dönemlerde Avrupa başta olmak üzere diğer batılı toplumlarda durumun hiç de iç açıcı olmadığı tarih sayfalarında kayıtlıdır.

Bilhassa batıdaki modernleşme ve sanayileşme süreciyle birlikte bugünkü haliyle kitlesel eğitimin, akıl ve heva sınırlarında hapsedilmiş tek tip insan modelinin seri olarak üretilmeye çalışıldığı okul sistemleri de yaygınlaşıp gelişmeye başladı. On dokuzuncu yüzyıldan başlayarak yirminci yüzyıla kadar yeryüzünü ateş topuna dönüştüren kavmiyetçilik, ulusçuluk, komünizm vb. beşeri ideolojik akımlar güçlenip devletleşince okullarda toplumu 'eğitim' adı altında yeniden dizayn etme laboratuvarları olarak görüldü. Ulus devletlerin oluşmasında okullaşmanın etkisi asla küçümsenemez. Bu çerçevede okulda, egemen ideolojinin üretildiği, aktarıldığı ve adeta daha önce hazırlanmış 'vatandaş' prototipine uygun bireylerin yetiştirilmesi için kalıba döküldüğü bir kamu kurumu işlevi görmüştür. Çok açıktır ki bu durum ulus devlet ideolojisinin hâkim olduğu ülkemizde de halen geçerli ve zannedilenden daha çok yaygındır.

Okul: Ulus devletin, kendi şirk düzenine bağlı ve bağımlı, ellerindeki kelepçeyi ve ayaklarındaki prangaları çözüp kurtulmaya fırsat bulsalar dahi bunu düşünemeyecek birer mankurt, birer köle yetiştirme ve olgunlaştırma kurumudur.

Bu yönü ile eğitim büyük ölçüde devletin kontrolünde olan bir kurum olarak fertler üzerinde bir hâkimiyet ve gözetim aracı olarak kullanılmış ve geliştirilmiştir. Durum böyle olunca eğitim; insanı Rabbiyle, nefsiyle ve çevresi ile barışık olarak bedensel, zihinsel ve duygusal yönden geliştirmesi gerekirken maalesef tam tersi neticelere neden olmaktadır. Bugünkü küfür sisteminin eğitim tezgâhından geçirilen çocukların ve gençlerin çok büyük bir çoğunluğunun İslam'ın temel ilkelerinden hatta *"La ilahe illallah"*ın ne anlama geldiğinden bile habersiz olduklarına tanıklık ediyoruz.

Eğitimin, özgür düşünceyi kısıtlayan ve körelten insanları aynı tornistandan çıkmış kurşun askerlere dönüştüren, egemen güçlerce tespit edilen ve kendilerince doğru olanı bazı yaptırımlarla geniş halk kitlelerine dayatan bir araç olarak da kullanıldığı bilinen bir gerçektir. Bugün, adına modernizm denen ve birden fazla versiyonu bulunan çağdaş/soyut paganizm, insanı doğumundan itibaren kendi doğruları üzerine eğitmeyi, yönlendirmeyi ve ve kontrol edip gözetlemeyi amaçlamaktadır. Modernizm, okulu insan hayatının olmazsa olmazlarından kılmıştır. Okula öyle bir rol biçilmiştir ki insan ve toplum şekillenmesinde en etkin ve aktif unsurların başında gelmektedir. Okul: zihinlerin, egemen güçleri tazim edip itaat etmeye prog-

3. 39/Zümer, 15

ramlandığı bir bellek yükleme merkezi haline getirilmiştir.

Okul: Ulus devletin, kendi şirk düzenine bağlı ve bağımlı, ellerindeki kelepçeyi ve ayaklarındaki prangaları çözüp kurtulmaya fırsat bulsalar dahi bunu düşünemeyecek birer mankurt, birer köle yetiştirme ve olgunlaştırma kurumudur. Minicik çocuklara ilahlarının tek olmadığını her gün defalarca *'Ey büyük...!'* diyerek ululayıp yüceltmeleri gereken asıl(!) ve büyük bir başka ilahlarının olduğunu beyinlerine kazıyan beyin *'kirletme'* merkezleridir okullar. Okul binasının boyasına, badanasına, mefruşatına, sosyal kullanım alanlarına büyük bir önem ve özen gösterildiği kadar bir nebzede olsa şirk ideolojisinin her rengini en ölümcül canlılığıyla gösterildiği okulların asıl işlevine de bakılmalıdır. İnsanlar gözlerinden dahi sakındırdıkları can parelerini göz göre göre uçsuz ve dipsiz şirk kuyularına atmamalıdırlar.

Küfür sistemi, insanı yüce Allah'ın rıza ve hoşnutluğu dışında şekillendirme işlevini okullara yüklemiştir. Bu, çok açık. Durum böyle olunca doğal olarak insanın kimliğini, kişiliğini ve düşüncesini de derinden etkilemektedir okul.

Bireylerin, sosyal hayattan beklentilerini de dar bir alana sıkıştırmaktadır bu anlayış. İnsanlara rızkı verenin, *'Rezzak'* olanın yüce Allah *subhanehu ve teâlâ* olduğunun adeta unutturulduğu bir eğitim sistemi ile karşı karşıyayız. İnsanlar diploma için çocukluk ve gençliklerinin en cevval yıllarını heba etmektedirler. Zira sistem insanları iş makinanın kamu personeli merkezli olduğu düşüncesine yöneltmekte ve bu tür uygulamalarıyla adeta zorlamaktadır. Bu da, hem zaman kaybına hem de maddi imkânların heba olmasına neden olmaktadır. Toplum da öyle bir kıvama gelmiştir ki insanlar çocuklarını faziletli, ahlaklı, muvahhid âlim ve bilgin olsun diye değil; mühendis, avukat vb. diploması alsın diye okula gönderir olmuşlardır.

Tağuti rejim, kontrol ve otorite alanlarının dışında olabilecek hiçbir eğitim-öğretim faaliyetlerine de müsamaha göstermemekte, bu türden girişimler zorba yöntemlerle engellenmekte ve cezalandırma yoluna gidilmektedir. Devletin denetim ve gözetimi dışında eğitim-öğretim unsurlarına izin verilmemekte; böyle

bir çabanın *'Eğitim özgürlüğü'* adına var olabileceği fikrine dahi tahammül gösterememektedir.

Nesillerdir öyle bir okul efsanesi yerleştirildi ki zihinlere okula adeta kutsal bir mabed, bir ibadethane gibi anlamlar yüklenmeye başlandı. Okula devamlılığın zorunlu kılınması, çocuğu ve genci ailesinden ve gündelik hayatından kopararak onları daha sınırlı, yapay ve yabancı bir ortamda bulunmaya esir etmektedir. Okul, günümüzün *'Dini'* haline getirilmiştir. Bilinçli bir tercihte bulunarak okula gitmeyen muvahhid bir mümin için yakışıksız yaftalamalar kullanılmakta, cahil, yeteneksiz ve beceriksiz olarak kabul edilmektedir.

Öğretmenin de fonksiyonu sadece eğitim alanı okulla sınırlı kalmamaktadır. Öğretmen, öğrencilerine inanç ve ideolojide, toplumda ve sosyal münasebetlerde neyin doğru neyin yanlış olduğunu da öğretmeye cüret edebilmektedir. Çünkü böyle bir sistemde bu yetkiye sahip olduğunu vehmetmektedir.

İslam'a tahammülsüzlük, şirk rejiminin öğretmen misyonuna yüklediği olağanüstü abartılı rol, öğrenci ve ailelerinde bir değer olarak öğretmenin *'devlet'* olduğu zannına hatta *'tanrısal özellikleri'* olduğu inancına neden olmaktadır. Sırf gayri İslami ideolojik kimlik taşıyıcılığı misyonunu gönüllüce yükleme amacıyla bu özel ve ayrıcalıklı hale getirilen mesleği icra eden farklı batıl düşüncelere mensup çok sayıda öğretmen bulunmaktadır. Bu kişiliklerin mezbahaya sürülen kasaplık koyunlar gibi okullarda esarete mahkum edilen, yaşları ve genel durumları itibari ile edilen konumdaki minik yavrulara verecekleri bilgi veya becerinin niteliği, değeri ve önemi Aziz ve Celil olan Allah'a muvahhid

"Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini hem de ailelerini hüsrana uğratanlardır. İşte bu apaçık hüsranın ta kendisidir."

Gençlerimizin en büyük şikayeti kendilerine güvenilmiyor oluşu, görev verilmeden beklenti içerisine girildiğidir. Ancak gençlerin şu noktada kendilerini sorgulaması elzemdir. Mus'ab ve Ali radıyallahu anhum gibi bir duruş sergiledik mi?

müminler olarak kul olmaktan çok mu daha öncelikli ve üstün bir gayrettir?

İslam'ın ilk yıllarındaki örneklere konunun başlarında değinildi. Bu örnek uygulamalar siyerden de okunup anlatılır hep. Özellikle Mekke dönemine baktığımızda o günkü şirk devletinin kurumsal bir eğitim organizasyonu görülmemekle beraber Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* özgün bir eğitim modeli üreterek başta Daru'l Erkam olmak üzere eğitim-öğretim faaliyetleri için bazı mekânlar tahsis etmiştir.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, Erkam'ın evine ilave olarak Mekke'deki kendi evinde oturur ve Müslümanlar da kendilerine bir şey öğretmesi için Onun etrafını sararlardı. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kendi evini bir eğitim–öğretim kurumu olarak kullandığı bu durum, Müslümanların Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* evine karşı ortaya koymaları gereken adabı bildiren Ahzab suresi 53. Ayet nazil oluncaya kadar devam etti. Bu da Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* çok uzun bir sure kendi evini İslam'ın eğitim, öğretim ve yayılması için tahsis ettiğini göstermektedir.

Hoca, abi, şeyh, profesör veya üstat gibi kartvizit sahipleri farklı alanda olduğu gibi İslam'ın muazzam tarihsel birikimi ve özgünlüğü çerçevesinde uygulanabilir alternatif bir eğitim modelini ortaya koymaktan acz içerisindedirler. Özgün alternatif bir eğitim modelini geliştirip uygulama fikri dahi bir yana, diğer alanlarda olduğu gibi mevcut küfür sistemi içerisinde kalarak bir anlamda sistemin çarkının birer *'dişlisi'* olarak tercih edilmektedir. Temiz fıtratlı pırıl pırıl can parçası evlatlarımızı ruhen, manen ve zihnen ezen, özgüvenlerini ve kişiliklerini ciddi anlamda olumsuz yönde etkileyen ulusçu, tektipçi, özü ve esası kokuşmuş küfre ve dinsizliğe dayalı müfredatla eğitim-öğretim yapan okullara göndermemekle, dünyamız için küçük, fakat hem nefsimiz hem de ailemizin ahireti için büyük bir adım atmış olacağız.

Çocuğu, genci ve yetişkin insanları kişiliksiz, kimliksiz, apolitik ve tekdüze bir toplumun unsurları olarak yetiştirmeyi amaçlayan okul kurumu, devletin bu amaca ulaşmak için lokomotif olarak kullandığı araçlardır. Oluşturulmak istenen toplum Allah'a kulluğu terk edip birbirlerini ilahlaştıran, iradesi sıfırlanmış, düşünemeyen, sorgulamayan, irfandan yoksun, hikmeti yitirmiş bir *'sürü'* toplumudur. Her yönü ile İslam'a düşmanlık ve zıtlık unsurları barındıran laik eğitim sisteminin çocuklarımıza vereceği hiçbir hayır ve güzellik yoktur. Toplumda giderek yaygınlaşan ve derinleşen cehaletin niteliği de değişmektedir. Tarihte görülen en yüksek düzeydeki okullaşma oranı ve hükümetlerin bütçeden eğitime tahsis ettikleri payın giderek arttığı son yıllarda eğitimli-diplomalı sayısının da giderek arttığı bilinen bir husustur.

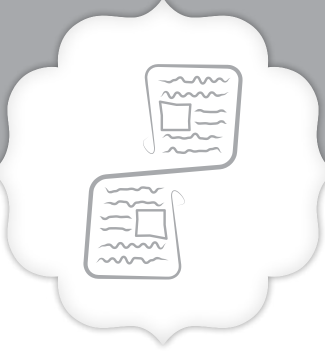
Gerçek özgürlüğünü Allah'a kullukta bulabilecek muvahhid, salih ve muslih nesillerin yetişmesine katkıda bulunması isteniyorsa öncelikle çocukların şirk ideolojisinin laboratuvarları ya da atölyeleri olan okullardan uzak tutulmaları hayati öneme haizdir.

"Ey iman edenler! kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun. O'nun başında, acımasız, güçlü, Allah'ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildiklerini yapan melekler vardır." [4]

4. 66/Tahrim, 6

İran 'Dolar'ı Tehdit Ediyor

Son sözü baştan söyleyelim: İsrail'in bir gün tek başına İran'ı vuracağına ilişkin senaryolar palavradır!.. İsrail, Amerika'nın onayı ve desteği olmadan Batı Asya'da (Ortadoğu) adım atamaz, atsa da devamını getiremez... Bu nedenle, bir gün, İsrail İran'ı vurursa, biliniz ki, Beyazsaray'dan 'hadi koçum, kim tutar seni' desteğini almış demektir...

Amerika'nın İran'ı vurmak için önemli bir sebebi vardır, ama bu, İsrail'in güvenlik endişeleri değildir. Bütün dünya gibi, İran da, elinde binlerce nükleer silahı bulunduran bir süper güce karşı bir şey yapamayacağını ve gerçekten nükleer silah üretmesinin 'ulusal trajedisinin' başlangıcı olduğunu biliyor.

İsrail'in İran'ın 'nükleer programına' ilişkin kışkırtıcı yaklaşımlarının bir gün, Amerikan-İngiliz ittifakının bu ülkeye çok sert müdahale gerekçesi oluşturma kaygısı taşıdığı giderek netleşiyor...

Gelişmenin temelinde, küresel ekonomideki 'Amerikan Doları egemenliğine' darbe vuracak çok önemli bir karar var...

İran'ı yönetenlerin 2008'de uygulamaya koydukları ama gerçek anlamda ancak 2011 ağustos ayında çalıştırabildikleri bir sistem, bu ülke için Saddam Hüseyin (Irak) ve Muammer Kaddafi (Libya) 'sendromunun' doğmasına neden oluyor. İran, petrol, doğalgaz ve petro-kimya ürünleri ticaretini artık Dolar'dan arındırmış durumda ve bu amaçla Basra Körfezi'ndeki Kish Adası'nda kurduğu petrol/doğalgaz borsasından satışlara başlamış olması 'finans sistemi açısından ciddi bir alarm' olarak değerlendiriliyor.

Hafızaları tazelemekte yarar var. Irak'ın sonu idam sehpası olan eski diktatörü Saddam Hüseyin, ülkesine dönük ambargoların yükünü hafifletmek için 2001 yılında petrol satışlarını Euro üzerinden yapma kararı almıştı, kararın da kendisinin de ömrü çok kısa oldu. Libya lide-

ri Muammer Kaddafi ise, bütün Afrika ülkelerinin katılımıyla 'Altın Dinar' para biriminin kurulması ve Libya petrol ticaretinin bu para birimiyle yapılmasını kararlaştırdı. Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin bu kararı, 'küresel finans sistemi için büyük tehdit' olarak değerlendirmesinden kısa süre sonra linç edildi!..

İran ise, Kish Adası'na kurduğu borsada satışları Euro ve Birleşik Arap Emirlikleri 'Dirhem'i üzerinden gerçekleştiriyor geçtiğimiz ağustos ayından bu yana...

Bitmedi: İran ve Hindistan iki ülke arasındaki petrol/doğalgaz alış verişinin altın değeri üzerinden yapılmasını kararlaştırdı. İran, Çin ile ticaretini zaten Çin'in para birimi renminbi (yuan), Rusya ile de Ruble-Riyal ekseninde gerçekleştiriyor...

Rakamlara devam edelim: İran'ın bir numaralı petrol müşterisi Çin (günde 543 bin varil). Çin'i, Hindistan (341 bin varil) Türkiye (370 bin varil) Japonya (251 bin varil) takip ediyor. Sıkı durun; İran'a karşı petrol ambargosu koyan Avrupa Birliği'nin 27 ülkesinin bu ülkeden ithal ettiği toplam petrol günde 550 bin varil!.. Yani 27 Avrupa ülkesi neredeyse Türkiye kadar petrol ithal ediyor İran'dan...

Adına 'İran'a ambargo' denilen uygulamanın asıl olarak hangi ülkeleri hedef aldığını anladınız mı?

Küresel enerji ticaretinin Amerikan Doları üzerinden yapılması, Amerika açısından 'hayati' önemde. Dolar, dünya ticaretinin yüzde 61.7'sinin gerçekleştirildiği bir para birimi ve adına Petro-Dolar dediğimiz büyük para stoku aynı zamanda Amerika'nın varlığının temeli... Eğer petrol ve doğalgaz ticareti Dolar'dan uzaklaşırsa, Amerika bunu yapmaya çalışanı vuruyor!.. Veya... Vurduruyor...

Mesele tabii ki, İran'ın nükleer programı değil. Mesele, dünyanın ikinci büyüklükteki petrol rezervlerine sahip olduğu bilinen bir ülkenin bir türlü kontrol altına alınamaması. Bu ülkenin, yükselen ve giderek küresel ekonomideki ağırlıkları hızla artan Çin ve Hindistan ile kurduğu 'doğrudan enerji bağları...' Eğer, Çin'in yükselişini kontrol etmek istiyorsanız, karşınızda bir tek seçenek var, o da, tüm enerji depolarında hakimiyet kurmak ve dünyanın bir numaralı petrol/doğalgaz ithalatçısı ülkeye gerektiğinde sopa göstermek...

Çin'in, Suriye konusunda 'İran hassasiyeti' izlemesinin ve Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde Rusya ile birlikte Beşar Esad'ı korumaya almasının perde arkasında bu 'büyük oyun' yatıyor...

Bilgi Notu: Türkiye, 2009'da başlayıp günümüze uzanan süreçte, Rusya, Çin ve İran ile ticaretinde Dolar'ı devre dışı bırakmak için gerekli adımları atmış durumda. Bu ülkeler ile Ruble/Yuan/Riyal-Türk Lirası karşılığında ticaret yapılabiliyor.

EBU ENSAR
ebuensar@tevhiddergisi.com

Kur'an'ın Gölgesinde Şirk ve Müşrik

Hamd ancak Allah'a mahsustur, O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, kötü amellerimizden O'na sığınırız. Allah *subhanehu ve teâlâ* kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim, O tektir ve ortağı yoktur ve şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlüdür.

"Ey iman edenler, Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu ay tanıtacağımız eser Seyyid Kutub'un *'Şirk ve Müşrik'* adlı eseri olacak. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* diyor ki: *"Muhakkak ki Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz, bunun dışında dilediğini bağışlar. Allah'a şirk koşan kuşkusuz büyük bir günah uydurmuştur."* [2]

Allah Rasûlü'ne en büyük günah nedir diye sorulduğunda cevaben der ki: *"Seni yarattığı halde senin kalkıp O'na şirk koşmandır."* [3]

Yukarıdaki ayetlerde de anlaşıldığı gibi Allah *subhanehu ve teâlâ* şirki asla ve asla affetmeyeceğini söylüyor. Gerçi yaşadığımız çağda kendisini İslam dinine mensup sayan herkes şirkin bağışlanmayacağını, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* şirk koşmanın kişiyi dinden çıkardığını iddia eder. Bunu her davetçi, davet ettiği veya etrafındaki insanlara sorabilir.

'Allah'a şirk koşar mısınız?' veya *'Allah'a şirk koşmanın hükmü nedir?'* diye konuştuğunuz insanlara sorabilirsiniz. Emin olunuz ki alacağınız cevap aynı olacaktır: *'Hayır Allah'a şirk koşmuyorum, Allah'a şirk koşmak kişiyi dinden çıkarır'* şeklinde cevaplar alırsınız. Ama aynı kişilere bir de şöyle bir soru sorun: *'Hangi şirki terk ettiniz de Müslüman oldunuz?'* ya da *'Hangi şirkten berî duruyorsunuz da imanınızı muhafaza ediyorsunuz?'*

Nasıl bir cevap alacağınızı merak ediyorsanız, bizzat kendiniz sorup öğrenebilirsiniz. Ben sordum, aldığım cevap *'Kem küm...'*, sizin de farklı bir cevap alacağınızı sanmıyorum. Tabi bunun bazı sebepleri vardır.

Birincisi: Allah'ın bu ümmete bahşettiği *'İlim ehli'* nimetinin şükrünü eda edilmemesi. Çünkü bir nimetin şükrü eda edilmediği zaman Allah *subhanehu ve teâlâ* onu zıddıyla cezalandırır. Bugün kendilerini saygıyla andığımız, kitaplarından istifade ettiğimiz, ilimlerini çok değer verdiğimiz nice ilim ehli yaşadıkları dönemlerde hiç de böyle kıymet görmemişler. Zindanlar evleri, işkenceler günlük gıdaları olmuştur. Bugün de durum çok farklı değildir. Gerek yaşadığımız coğrafyada gerek dünyanın diğer bölgelerindeki ilim ehlinin durumları, seleflerininkinden farklı değildir.

İkincisi: İslam'ın temel niteliği konumundaki kavramların içinin boşaltılmasıdır. Gerek mürciyenin gerek kendilerini İslam'a nispet eden modernistlerin yoğun çabaları sonucu bugün bütün İslamî kavramların içi boşaltılmıştır. Bu durumu yerinde tespit etmek isteyen davetçiler, davet ettikleri insanlara şöyle bir soru sorsunlar 'Berî durduğunuz, terk ettiğinizi iddia ettiğiniz şirklerden birkaçının ismini sayınız'. Delilini, belgesini, tafsilatını değil, sadece isim sorun, durumun vahameti ortaya çıkacaktır.

İslamî kavramların bu kadar tahrif edildiği bir dönemde tanıtacağımız bu eser, bu problemi temelden çözmeyecektir. Ancak, belki Allah'ın yardımıyla *'Bir nebze olsun katkısı olur'* umuduyla bu ay bu eseri tanıtma gereği duyduk. Eserde, isminden de anlaşılacağı gibi müşriklerin durumu, onların anlamaz ve idrak etmez bir millet olduğu, müşriklerin cehenneme giriş sahnelerini, müşriklerin kıyametteki durumları, hakikatlere kör olmaları, onların Allah'ı gereği gibi tanımamaları, onların putlara ibadet etme gerekçeleri ve müşriklerin Kur'an'a karşı tutumlarından bahsedilmektedir. Yine yazar bu eserde müşriklerle oturmanın haramlılığını, müşriklere ve ilahlarına meydan okumayı, aileyi ve akrabayı şirkten sakındırmanın gerekliliği, Lokman'ın oğlunu sakındırmasını ve Allah'ı şirk ve şürekadan tenzih edilmesi gerektiği konularını güzel bir ûslupla kitabın sayfasına taşımıştır. Davamızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

1. 3/Ali İmran, 102
2. 4/Nisa, 48
3. Müslim, İman, 141.

....Biz, asimilasyon, inkar politikalarını bitirdik... biz...
ADALETİMİZ MÜLKÜMÜZÜN TEMELİDİR
Kapatın mikrofonu sanık bilinmeyen bir dilde konuştu
Savunmamı Kürtçe vereceğim.
S. AKKAYA

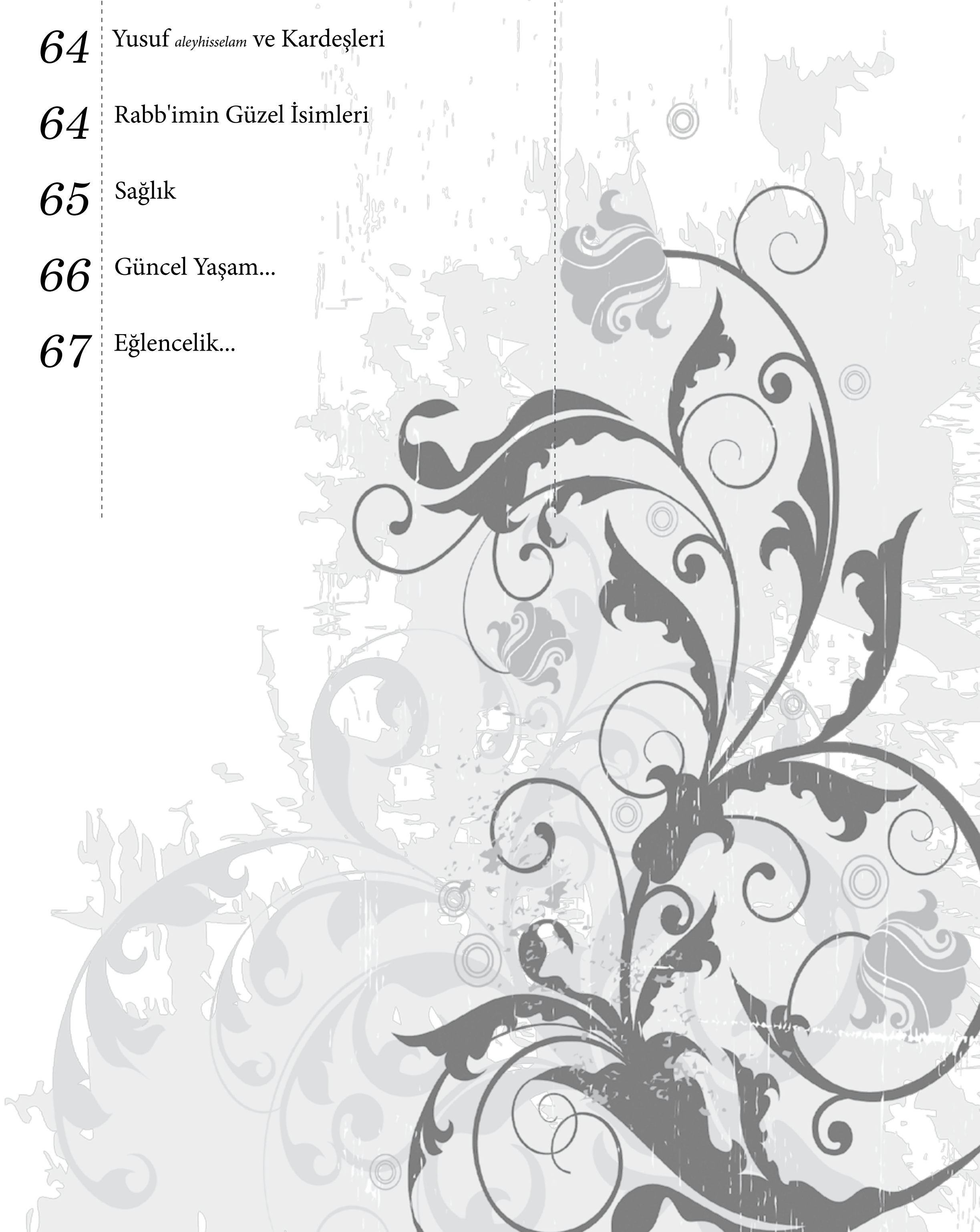
KARIŞIK ZİNCİRLİ ÇENGEL BULMACA

S	K	İ	R	Gösteriş	L	Çekiştir-mek	G	T	E	T	Kadın	N	İ
A	C	Allah'a şirk koşan	Ş	R	İ	P	I	Y	B	Savm	S	R	S
L	y	M	Ü	Bela def eder	Y	A	Kaza ve...	K	A	O	N	T	A
H	İ	Amelin kabul şartı	F	S	A	El açmak	D	U	D	R	U	Ç	K
A	K	A	D	A	Cihad eden	M	Y	A	E	R	İsa (as)'ın annesi	M	E
Hicret yeri	M	E	C	L	V	Ü	C	A	Necaşi'nin ülkesi	H	E	Ş	R
H	Seyfullah	D	İ	N	E	Hicret eden	G	H	J	A	B	İ	Y
A	L	İ	Boru sesi	T	İ	M	U	İ	İbrahim (as)'ın oğlu	İ	Y	S	E
Gök	E	D	R	İ	C	A	H	D	A	S	L	T	M
S	E	B	İ	N	Bilgi kaynağı	K	Hak olan son kitap	K	U	M	A	A	10'dan sonra
Oyun yeri	M	A	Allah dostu	V	E	İlim Yeri	K	U	R	A	İ	N	O
P	Babamızın hanımının kız kardeşi	T	E	B	L	M	E	D	H	N	L	B	N
A	T	E	V	L	İ	R	A	R	E	S	(as)	İ	R
R	E	Y	Z	İ	D	I	Sert ve soğuk hava	A	Y	E	R	H	A
K	Ç	A	E	Y	İ	F	O	Z	A	M	İ	Sakal kesmek	R
Tayyare	U	K	T	A	Oruç açmak	T	A	R	Z	İlk Sayı	B	M	A

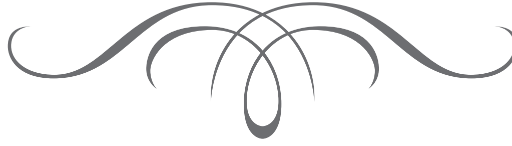
Bu bulmacadaki kareler önceden doldurulmuştur.

Amaç; verilen tanımların cevaplarını bulup işaretlemek. Her tanımın cevabı, tanımın verildiği karenin herhangi bir kenarından başlamakta ve yatay veya dikey hareketlerle ilerlemektedir. Diyagramdaki her harf sadece bir kez kullanılmalıdır. Cevaplardan Birisi örnek olarak işaretlenmiştir.

KADIN VE ÇOCUK

Biri Bizi Gözetliyor!

Yabana atmayın bu cümleyi! Kaydediyorlar. Sonra aynısını uyguluyorlar. Bir aktör gibi, repliklerde hiç şaşırmıyorlar. Bütün cümlelerimizle konuşup, bizim olaylara verdiğimiz tepkilerin aynısını veriyorlar.

Evinize bir kamera yerleştirildiğini varsayın.

7 gün 24 saat aralıksız gözetleniyorsunuz. Ne yaparsınız? Tüm hal ve hareketlerinize dikkat edersiniz değil mi? Biraz açalım hal ve hareketleri!..

Mesela eşinize, çocuğunuza hitap ederken daha kibar ve sevecen seslenirsiniz. Kayıttasınız ya, yemek yiyişinizden tutun da su içişinize kadar dikkat eder, bunları yaparken İslamî kurallara riayet edersiniz.

Dağıtılan oda, kırılan vazo, tükenmez kalem ile çizilen duvar, yerlere saçılan bisküvi kırıntıları nedeniyle sinirlenir ama bağırıp çağırmaz, hele evladınızı dövmeye hiç kalkışmazsınız.

İbadetlerinizi vaktinde yapar, çocuklarınızı en güzel lisanla, derin bir hoşgörü ve anlayışla, sabır ve yumuşaklıkla ibadete teşvik edersiniz. İzleniyorsunuz örnek olmalısınız.

Evinizi temiz tutmaya gösterdiğiniz özen kadar çocuğunuzun bakımında özen gösterir, sık banyo yaptırır, tırnaklarının uzamasına müsaade etmez, saçı uzar uzamaz ensesini toplatır ya da kız çocuğunuz varsa; her sabah saçını özenle tarayıp güne başlar, üst başının kirlenmemesine özen gösterirsiniz.

Çocuğunuzun dil gelişimi için uygun vakitlerde ona kitap okur, gün içinde kitap okuma alışkanlığı kazansın diye, kitapçıya gidip çocuğunuzla beraber kitaplar alırsınız.

Çocuklar oyunu severler, oyun oynarken kuralları, paylaşmayı öğrenirler. Bunu bildiğiniz ve izlediğiniz için, onun oyun oynamak için sunduğu teklifi geri çevirmez, çocukla çocuklaşırsınız.

İlginizi çekmek için her yolu deneyebilen çocuğunuza, daha ilk denemesinde cevap verir, elinizdeki iş ne olursa olsun bırakıp onunla ilgilenirsiniz. Hala takipteydiniz…

Çocuklarınızın uyku saatini geçirmez, gece yarılarına kadar sizinle oturmasına müsaade etmez, hayırlı geceler temennisi ve yanaklarına kondurduğunuz küçük bir öpücükle, şefkatle onları uyuturdunuz…

Daha neler neler yapmazsınız ki… Örnek olmalısınız, ayıplanmamalısınız, biri sizi gözetliyor çünkü. *'İyi ki evimizde kamera yok!'* diyenler elbette olacaktır. Ama çok sevinmesinler, dışarıdan kamera getirmeye gerek mi var? Çünkü, zaten siz ne yaparsanız kaydeden, kameradan da üstün bir teknolojiye (yaratılışa) sahip olup, kaydettiğini uygulamaya geçiren 'Çocuklarınız' var.

Yabana atmayın bu cümleyi! Kaydediyorlar. Sonra aynısını uyguluyorlar. Bir aktör gibi, repliklerde hiç şaşırmıyorlar. Bütün cümlelerimizle konuşup, bizim olaylara verdiğimiz tepkilerin aynısını veriyorlar.

Bir örnek vereyim. 1,5-2 yaşlarında bir kız çocuğu, adı Eslem, beraber oturuyoruz. Misafirlerden birinin dış kıyafeti (ferace) koltuğun üstünde. Ben onu istiyorum, çocuk kıyafeti aldı, çocuk önce ne yapmalı?

Kollarını geçirmek için uğraşmalı, ama hayır, o önce ayaklarını geçirdi, feracenin etek kısmından sonra ayaklarını giydi… Bunu ona kim öğretti? Ya da bunu ona öğrettiler mi? Yine hayır… Eslem bunu annesinden defalarca gördü, bu annesinin dış kıyafetini giyme stiliydi ve belleğine *'Elbiseyi giyme şekli'* olarak kaydetti. O bunu öğrenirken annesi farkında dahi değildi…

İkinci örnek: Yarım yarım konuşuyordu Eslem. Gel, git, bebek… vs. Ona ne söylesem önce uzata uzata *'Yoooo...'* diyor, sonra birçoğunu anlamadığım cümleler kuruyordu. Annesine: *'Bunu kimden kopyalamış olabilir? Sen mi kullanıyorsun bu ifadeyi?'* diye sorunca annesi: *'Yoooo….'* dedi. Hem de aynı tonda. Emin olun anne farkında dahi değildi. Dikkatini çekince idrak etti.

Basit iki örnek, ikisi de öğretilmiş değil öğrenilmiş, izlenilip, gözlenip, kaydedilmiş davranış, zararsız davranışlar…

Ya kötü huylarımızı, kötü alışkanlıklarımızı, kötü konuşmalarımızı, kötü tepkilerimizi kaydedişleri!!! Hatalarımızı harfiyyen hayata geçirişleri!!!

Geçen ay aynaya bakalım, çocuğumuzu değil kendimizi düzeltelim demiştik. Bu ay yineliyoruz

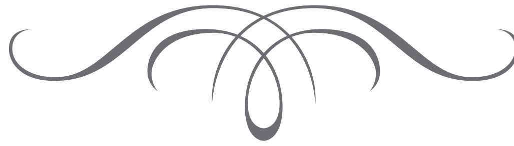
Aynaya daha dikkatli bakalım, çünkü gözetleniyoruz...

Böğüren Teknoloji

Bugün kendini bilimin ilimin adamı ilan eden Samirî'nin torunları çağdaşlık ve teknolojinin buzağısını icat ettiler. Bunun böğürtüsüyle kitleleri kontrol altına alıyor kolaylıkla yönlendiriyorlar. İstedikleri gibi gözetleyip dinleyip takip ediyorlar.

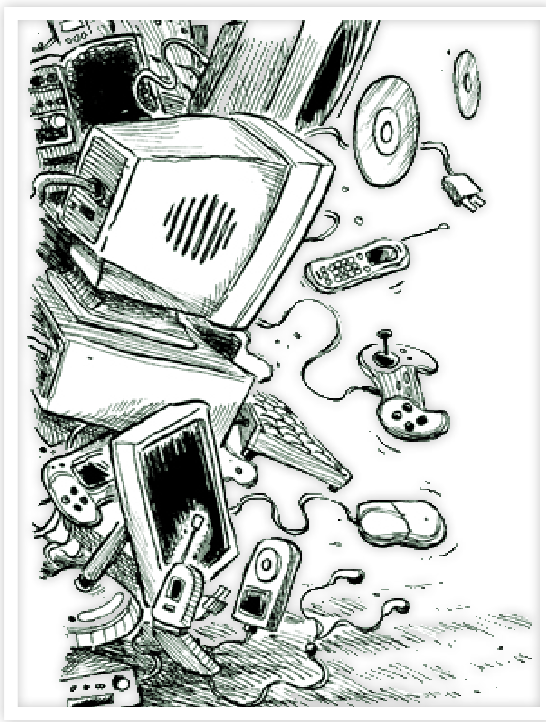
Allah *subhanehu ve teâlâ* hiçbir işi boşuna yapmadığı gibi, hiçbir sözü de boşuna söylememiştir. Kur'an'da birçok kıssa geçmesine rağmen *'Biz hikâye olsun diye anlatmıyoruz.'* demiştir. Bunun sebebi okuyucunun dikkatini bu kıssalardaki hisselere çekmektir.

İşte bu gibilerden bir tanesi de Musa *aleyhisselam* ile Samirî arasında yaşananlardır. Baştan bir hatırlayalım. Allah *subhanehu ve teâlâ* İsrailoğullarına Musa'yı *aleyhisselam* göndermiştir. Musa'ya iman edenleri Firavunun zalim sisteminden kurtardı. Musa *aleyhisselam* ile beraber hicret için yola çıkan İsrailoğulları Allah'ın ikramı ve yardımı olarak Musa'nın asasını yere vurmasıyla yarılan koca denizin ortasından geçtiler. Bununla beraber Firavun ve askerlerinin helakına bizzat şahit oldular. Yolculuk sırasında uğradıkları bir kavmin buzağıya tapıyor olduğunu gördüler. Buna hayran kaldılar. Bize de böyle bir ilah yap dediler. Allah'ın, tevhid davetiyle gönderdiği Rasûlü Musa *aleyhisselam* elbette ki bu isteğe tepki gösterdi ve itiraz etti. Yollarına devam ettiler.

Nihayet (bugünkü) Kudüs'e vardıklarında Allah'ın o şehre girerken söylemelerini emrettiği kelimeleri de değiştirdiler. Allah bunu da affetti.

"Şehre girdikten sonra Allah onlara her bir kabileye has olmak üzere on iki göze halinde su fışkırttı. Kudret helvası, bıldırcın eti verdi, onlar ise soğan, sarımsak istediler." [1]

1. 7/Araf, 159-162

Allah bir buzağı kesmelerini emretti. Kesmemek için bin dereden su getirdiler. En sonunda mecbur kalıp kestiler.[2]

Şehre yerleştikten sonra Musa *aleyhisselam* vakit kaybetmeden vahiy almak için Tur Dağı'na çıktı. Kavminin başına da kardeşi Harun'u *aleyhisselam* bıraktı. Ancak Musa *aleyhisselam* Tur Dağı'nda iken Allah geride kalanları imtihandan geçirdi.[3]

Daha önce buzağıya tapan kavmi gördüklerinde içlerinde bir ukde kalmış olacak ki Samirî isimli bir adam onlara altından bir buzağı yaptı. Nasıl mı?

"Samirî, halkta bulunmayan bazı bilgilere sahipti. Bir ateş yaktı. Herkesten ziynet eşyasını buraya atmasını istedi. Kendisi hepsinden önce attı ki hem örnek olsun hem inandırıcı. Sonrada halk onun peşinden ziynetlerini ateşe attılar. Ateşte eritilen bu altını buzağı suretine getirdi. Öyle bir teknolojiyle yapmıştı ki rüzgarın esmesiyle buzağının içinde oluşan hava akımından dolayı böğürtü sesi çıkıyordu. Böylece onlara altından böğürebilen bir buzağı icat etti. Tapsınlar diye!" [4]

Samirî ve böğüren buzağısının günümüzde de birebir örnekleri bulunmaktadır. Allah bize hikâye anlatmıyor.

Bugün kendini bilimin ilimin adamı ilan eden Samirî'nin torunları çağdaşlık ve teknolojinin buzağısını icat ettiler. Bunun böğürtüsüyle kitleleri kontrol altına alıyor kolaylıkla yönlendiriyorlar. İstedikleri gibi gözetleyip dinleyip takip ediyorlar.

Ve bugün de aynı hastalıklı düşünceyle insanlar bugünün Samirîlerinin, bugünün icatlarına düşüp onları hayatlarının merkezine koyarak ilah ediniyorlar. Hatta tıpkı Samirî'nin telkini ile buzağının yapımına ziynetlerini yatıran İsrailoğulları gibi, bugün vergileriyle teknolojiye katkıda bulundukları gibi piyasaya sürüldükten sonrada satın alarak, mallarını bu uğurda hiç çekinmeden feda ediyorlar.

Yeni bir telefon modeli çıktı mı? bunun yepyeni özellikleri var. Süper teknoloji şu iPod. Ya iPhone ne oldu şimdi birde iPad var. Bu televizyonun ekranı daha büyük! Bu makine evdekinden daha iyi. İçine iki yorgan bile sığar. İnternet bulunmaz nimet. Yok yetmez. Facebook var, Twitter var. Gel vatandaş böğürtüye gel.

Böğürebilen bir buzağı o gün İsrailoğullarının aklını başından almaya yetmişti. Çağımız insanın aklı da bugünkü teknolojiyle uçtu gitti. Ekranlara kilitli düşünme yeteneğini yitirmiş beyinsiz toplumlar.

Harun *aleyhisselam* diliyle:

"Siz bunun yüzünden sadece fitneye (şirke) düştünüz." [5]

Musa *aleyhisselam* diliyle:

"Ya Rab içimizdeki beyinsizler yüzünden bizi de helak etme..." [6] duasındaki beyinsizler…

Bu böğürtülü buzağıyı ilah edinmekten kendilerini alamıyorlar. Onlar buzağının sadece kuru böğürtüsüne aldanıyorlar. Bunun için de beyinsizler.

Bugünün modern dünyasının insanları tü-

2. 2/Bakara, 67-71
3. 20/Taha, 85
4. 20/Taha, 83-99
5. 20/Taha, 90
6. 7/Araf, 155

ketim canavarlarına dönüştürmesi ve onlara icad ettikleri her bir teknoloji harikasıyla kendi nefislerine hoş gelen, kendilerini ilah kabul eden sistemlerine insanları bağlamaları, işte tıpkı o gün Musa'nın *aleyhisselam* arkasından hemen yüz çeviren İsrailoğullarının Samiri'nin yoluna bağlanmaları gibidir.

Peki Musa *aleyhisselam* dağdan dönünce ne yaptı?

"Musa Samirî'ye: 'Defol!' dedi. 'Hayatın boyunca sen: 'Bana dokunmayın' diyeceksin. Ayrıca senin için kurtulamayacağın bir ceza günü var. İbadet ettiğin ilahına bak. Yemin ederim ki onu yakacağız. Sonra da onu parça parça edip denize savuracağız.' " [7]

"Sizin ilahınız yalnızca kendisinden başka ilah olmayan Allah'tır. Onun ilmi her şeyi kuşatmıştır." [8]

Siz Samirî ve torunlarında olanı ilim mi zannediyorsunuz? Allah *subhanehu ve teâlâ* her şeyi kuşatan ilminden bir parçayı insanlara vermiş olmasaydı, bırakın insana benzeyen robotları, dokunmatik ekranları, daha tekerleği bulamamıştı insanoğlu.

Biz teknolojik ürünlere hiç yaklaşmamalıyız demiyoruz. Bunlar birer araçtır, kimi zaman ihtiyaçtır. Buzağı da aslî suretiyle (bir hayvan olarak) bir araçtır. Kendisinden faydalanılan bir dünya metaıdır. Ancak ne zaman ki araç olmaktan çıkarılıp amaç haline gelmeye başlarsa haddi aşılırsa hayatın merkezine oturtulur ve vazgeçilmezleşirse, işte o zaman ilah edinilmiş demektir. Hayatın merkezinde olması gereken Allah'tır, vazgeçilmez olan onun dinidir.

"De ki benim namazım ibadetlerim hayatım ve ölümüm tamamen âlemlerin Rabbi olan Allah içindir." [9]

Müslümanın derdi hedefi bunlar olmamalıdır. Allah'ın yanında dünyanın değerine bir bakın. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* sahabeden bazısı ile bir yere giderken yol kenarında bir köpek leşi görürler. Sahabe iğrenir, yüzünü çevirir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* onlara şöyle sorar:

" 'Sizce sahibinin yanında bu köpeğin değeri nedir?', sahabe: 'Hiçbir değeri yoktur' diye cevap verir. Rasûlullah şöyle buyurur: 'İşte Allah'ın yanında dünya bundan da değersizdir.' "

Öyleyse bize düşen nedir? Dikkat edilirse Allah İsrailoğullarından daha önce bir buzağı kesmelerini istemişti. Onlardaki bu buzağı sevdasının kalplerinden silinmesi gerekiyordu. Ancak onlar imtihanı kaybettiler. Bizler günü geldiğinde hiç çekinmeden sorgusuz sualsiz Allah yolunda feda etmesini bilmeliyiz. Ta ki kalplerde dünya ve içindekilerinin sevgisi kalmasın.

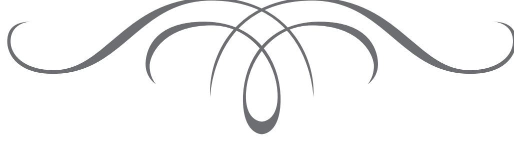

7. 20/Taha, 97
8. 20/Taha, 98
9. 6/En'am, 162

İslam'da İlkler

Küffara Kılıç Çeken İlk Müslüman

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ve Müslümanlara eziyet yapıldığı dönemde Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* öldüğüne dair bir haber yayıldı. Zübeyr *radıyallahu anh* bunu duyunca müşriklere haddini bildirmek için kılıcını çekti. Yolda Peygamber'i *sallallahu aleyhi ve sellem* gördü. Sevindi. *"Senin katledildiğini duydum müşriklere haddini bildirmeye gidiyordum"* dedi. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* onu teskin etti. Böylece ilk kılıç çeken Zübeyr bin Avvam oldu.

Allah yolunda kan akıtan ilk Müslüman

Sa'd bin Ebi Vakkas *radıyallahu anh* ve arkadaşları bir vadide namaz kılarken bir grup müşrik gelmiş ve dalga geçmeye başlamıştı. Bunun üzerine Sa'd Bin Ebi Vakkas *radıyallahu anh* deve kemiğini alıp saldırmıştı ve bir müşriği yaralamıştı. Böylece ilk kan akıtan Sad Bin Ebi Vakkas *radıyallahu anh* olmuştu.

İlk Ganimet

Abdullah b. Cahş *radıyallahu anh* komutasındaki ordu, Kureyşlileri teftiş için yola çıktığında Kureyşlilere ait bir kafile görmüştü. Abdullah b. Cahş *radıyallahu anh* bu kafileye baskın yaparak esir ve ganimet elde etti. Böylece ilk ganimet elde edildi.

İlk Şehid-İlk Şehide

Yasir *radıyallahu anh*, uğradığı işkenceler sonucu ilk şehid oldu. Daha sonrada zevcesi Sümeyye Ebu Cehil'in mızrak darbeleriyle ilk şehide oldu.

Cenaze Evine Gönderilen İlk Yemek

Cafer *radıyallahu anh*, Mute muhaberesinde şehid düşmüştü. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bu haberi Cafer'in *radıyallahu anh* hanımı Esma'ya *radıyallahu anha* verdi. Daha sonra eve gelip hanımlarına yemek yapıp göndermelerini emretti. İlk gönderilen yemek bu oldu.

İlk Muhacir-Muhacire

Osman *radıyallahu anh* ve hanımı Rukiyye *radıyallahu anha*.

İlk Cuma

M. 622 yılında ilk defa cuma namazı kılındı. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hicret esnasında Kuba'dan hareket edip Medine'ye giderken Cuma emri gelmiş ve Ranuna vadisinde ilk defa kılınmıştır.

İlk Nüfus Sayımı

Medine'de hicretin 1. yılında Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* emriyle yapılmıştır. Medine'de bulunan Müslüman sayısı 1500 idi.

İlk Cenaze Namazı

Ensar'ın reislerinden Bera bin Marur *radıyallahu anh* için kılınmıştır.

İlk Kur'an'ı Kerim hocası

Musab bin Umeyr'dir *radıyallahu anh*. Akabe biatından sonra Kur'an öğretmek için Medine'ye gönderilmiştir.

Peygamberimizin Hanımlarıyla Olan İlişkisi Eşinin Fikrini Uygulayan Peygamber

Hudeybiye anlaşması Müslümanlara çok ağır gelmişti. Kâbe'ye varmadan geri döneceklerdi. Anlaşmayı yazma işi bitince Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabına kalkın kurbanlarınızı kesin. Sonra da traş olun buyurdu. Ancak müşriklerle yapılan bu anlaşmadan kimse memnun değildi. Bu sebeple kimse kalkmadı. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu emrini 3 kere tekrarladı. Yine kalkan olmayınca Ümmü Seleme validemizin çadırına girdi. Ashabın bu tutumunu ona anlattı. Ümmü Seleme *radıyallahu anha*: *"Ey Allah'ın Rasûlü! Bu emrini yerine getirmelerini mi istiyorsun? Öyleyse dışarı çık, hiç kimseye tek kelime konuşmadan kurbanını kes, berberini çağır başını traş etsin."* dedi. Peygamberimiz de *sallallahu aleyhi ve sellem* dışarı çıkıp hiç kimseyle konuşmadan tüm bunları yaptı. Kurbanını kesti, berberini çağırıp traş oldu. Ashab-ı Kiram da bu durumu görünce kalkıp kurbanlarını kestiler, birbirlerinin başlarını traş ettiler. Nerdeyse üzüntüden birbirlerini kırıp geçireceklerdi.

Açıklama

Her konuda ümmetine örnek olan Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* üzüntüsünü eşiyle paylaşmış, onunla istişare edip verdiği fikri uygulamıştır. Eşine değer vermemiş ya da onu hakir görmüş olsaydı üzüntüsünü paylaşmaz fikrini uygulamak bir yana, sormazdı bile. Saliha hanım, Allah tarafından erkeğe verilmiş en büyük nimetlerden biridir. Zira erkek hayatının sıkıntılarını, dertlerini ve yorgunluğunu eşinin yanında unutur. Erkek hanımının yanında huzura sükûnete ve insanın hayatında bulamayacağı bir saadete kavuşur. Abdullah bin Amr bin As'tan *radıyallahu anh* rivayetle Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Dünya geçici bir yararlanmadır. Dünyada en hayırlı yararlanılacak varlık ise saliha hanımdır." [1]

Yine erkeklere hitaben şöyle buyurmuştur:

"Müminlerin iman yönünden en kâmil olanı, ahlakı en güzel olanıdır. Sizin en hayırlınız hanımlarına en iyi davrananızdır." [2]

لَا اِلٰهَ اِلاَّ اللّٰه

LA İLAHE İLLALLAH sözü ağacın yapraklarının dökülmesi gibi hataları döker.

---

1. *Müslim*
2. *Tirmizi*

Yusuf *aleyhisselam* ve Kardeşleri

Küçük Yusuf'un *aleyhisselam* başına gelenleri pek çoğumuz biliriz. Babası onda bir farklılık olduğunu sezinlemiş ve onunla özel olarak ilgileniyormuş. Kardeşleri Yusuf'u *aleyhisselam* kıskanmışlar, babalarının haksızlık yaptığını düşünüyorlarmış. Kendi aralarında toplanıp Yusuf'u *aleyhisselam* öldürmeye karar vermişler ama içlerinden biri: *'Yusuf'u öldürmeyin. İlla bu işi yapacaksanız onu kuyunun dibine atın. Oradan geçen kervanlardan biri alıp götürsün onu.'* demiş. Sonunda onu bir kuyuya atmışlar[1]. Bundan sonra neler olmuş neler. Yusuf *aleyhisselam* kuyudan kurtulmuş ama başına gelmeyen de kalmamış. Aradan yıllar geçmiş Yusuf *aleyhisselam* Mısır hazinelerinin bakanı olmuş. Hazineyi o kadar güzel yönetmiş ki kıtlık olduğunda komşu diyarlardan onun ülkesine yiyecek istemeye gelenler olmuş. Bu gelenler arasında kardeşleri de varmış[2]. Acaba Yusuf *aleyhisselam* Peygamber, kardeşlerini görünce ne yapmış? Bundan sonrasını Kur'an'ı Kerim'de en güzel kıssa diye nitelendirilen Yusuf *aleyhisselam* suresinden okumaya ne dersiniz? Kıssada anlatılan Yusuf *aleyhisselam* Peygamberin kendisi gibi Peygamber olan babasının adını biliyor musunuz?

1. *12/Yusuf, 1-15*
2. *12/Yusuf, 55-58*

HER AYA BİR HADİS

YAZMASI BİZDEN UYGULAMASI SİZDEN

الطُّهور شَطْرُ الإيمان

TEMİZLİK İMANDANDIR

Rabb'imin Güzel İsimleri

Haydi çocuklar, her hafta Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bir güzel ismini ezberleyelim.

Bunun içinde okuduğumuz her güne artı (+), okuyamadığımız günlere eksi (-) koyalım.

Hergün okumaya devam edelim Rabb'imizi zikredelim.

1. Hafta	Es-Selam: Kullarını selamete çıkaran. Cennetteki bahtiyar kullarına selam veren.
2. Hafta	El-Mümin: Gönüllerde iman ışığı uyandıran. Kendisine sığınanları koruyup, rahatlatan.
3. Hafta	El-Müheymin: Gözeten ve koruyan.
4. Hafta	El-Aziz: Mağlup edilmesi mümkün olmayan, galip.

Pazartesi	Salı	Çarşamba	Perşembe	Cuma	Cumartesi	Pazar

لا إله إلا الله

Küçük Müslüman

Mutluluğa inanan

Sevgi dostluk yoluyum

Ben yüce Allah'ımın

Küçücük bir kuluyum

İpek gibi kalbimle

Mevlam'ın hikmetiyim

Son Rasûle inanan

Muhammed'in ümmetiyim

Ahirete, Kur'an'a

Meleğe var imanım

Rabbime çok şükür ki

Doğuştan Müslümanım

SAĞLIK

Uzmanlar beynin en önemli besin kaynağının neşe olduğunu söyledi. Alzheimer hastalığının sırrı araştırmalarla çözülüyor. Beyinde biriken *'Amiloid Beta'* türü protein molekülleri hastalığın temel nedeni olarak görülüyor. Depresyon ile Alzheimer ilişkisinin de bu yeni araştırma ile açığa çıktığını belirten uzmanlar, bireyin genetik riski yüksek olmasa da amiloid beta düzeyi arasında bir ilişki var. Yani depresyona ne kadar uzaksan Alzheimer yanınıza o kadar zor yaklaşır inşallah.

Bunları Biliyor musunuz?

- Elmada süper besleyici 150 madde vardır. Elma uçuk, kolesterol, tansiyon gibi birçok hastalığa iyi gelir.
- Balık yağı Omega 3 içerir. Hamilelik emzirme dönemlerinde kadına birçok faydası vardır. Çocuklarda ise dikkat eksikliği, bağışıklık, uyku sorunları, eklem hareketi gibi birçok rahatsızlığa iyi gelir.
- Kahve, düşünce akışını tetikler dikkati artırır. Morali düzeltir. Daha uzun süre uyanık kalmayı sağlar.
- Çay 2 dakika demlenirse uyarıcı etki yapar. 5 dakikadan fazla demlenirse sakinleştirici etki yapar.
- Bir plastik poşetin depoda çözülmesi 1000 yıldan fazla olabilir. Hollanda, Fransa, Kenya gibi birçok ülkede naylon poşet yasaklanırken, kâğıt poşette ücretlendirildi.

YEMEK TARİFİ: Antep Kuru Dolma

Malzemeler:

Kurutulmuş Biber, Patlıcan, Kabak vs.
Soğan
Pirinç
Salça
Yağ
Pul Biber
Baharat Çeşidi
Nar Ekşisi

Yapılışı:

Kurutmaları 10 dk. haşlıyoruz. Biberleri kaynayan suyun altını kapatınca suya batırıp biraz bekletiyoruz.

İç harcı için soğanı yağda kavuruyoruz. Salça, pul biber, pirinç ve 4-5 diş sarımsağı ekliyoruz. İsteğe göre limon tuzu ve nar ekşisi ilave edip tuz ve dilediğiniz baharat çeşidini ekleyerek biraz kavurup kurutmaları dolduruyoruz. Üzerine suyu bir parmak geçecek şekilde dolduruyoruz. Kaynamaya başlayınca kısık ateşte pişiriyoruz.

Afiyet olsun...

ALTERNATİF TIP

Hepimiz günlük hayatta pek çok sağlık sorunlarıyla karşılaşır ve sıkıntı yaşarız. Bazı zamanlar ne yapacağımızı bilemez sızlanır dururuz ya. İşte o zaman pratik öneriler inşallah bize yardımcı olabilir.

Baş Ağrısı: Bir tane kuru soğanın kabuklarını soyduktan sonra ince ince doğrayıp temiz bir tülbente sarılır. Bu tülbent ensenizde 20 dk. kadar bekletilip sonra sıcak havluyla ensenizi sarınız. Soğanın kokusu o şiddetli baş ağrısından iyidir, en azından dayanılır. Bazen de başınızın ağrıyacağını önceden hissedersiniz ya işte o zamanlar ayaklarınızı sıcak su da bekletin bekleme süresinde ağrının geçtiğini fark edeceksiniz. Ayrıca bir dal taze naneyi bir bardak kaynamış suda bekletip sıcak olarak için. Nanenin rahatlatıcı etkisini hemen hissedebilirsiniz. Baş ağrısı kan aldırmakla da tedavi edilir. Kan aldırmak mümkün değilse Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* önerdiği gibi hacamat yaptırmakta baş ağrısına iyi gelir.

PRATİK BİLGİLER

- Çaydanlığın içinde biriken kireç katmanını temizlemek için 15 dk. kadar sirkeli su ile kaynatın.
- Lavabodan gelen kötü kokuyu gidermek için bir avuç kaya tuzu atın koku kaybolacaktır.
- Yağda beklemiş şişeleri temizlemek için sirke ile kaya tuzu koyup çalkalayın.
- Fırındaki kötü kokular için derin bir kaba sirkeli su koyup fırını çalıştırın. Birkaç dakika sonra fırını kapatıp soğumaya bırakın.

BİLMECELER

- Bacakları uzun ince göçüp gider güz gelince (leylek)
- Açarsam dünya olur yakarsan kül olur (kitap)
- Dışı var içi yok dayak yer suçu yok (top)
- Sarıdır ayva gibi suludur elma gibi (limon)
- İki bacaklı keskin bıçak (makas)
- Uzaktan baktım bir kara taş yanına gittim dört ayak bir baş (kaplumbağa)
- Ağzı var odun yutar bacası var duman tüter (soba)

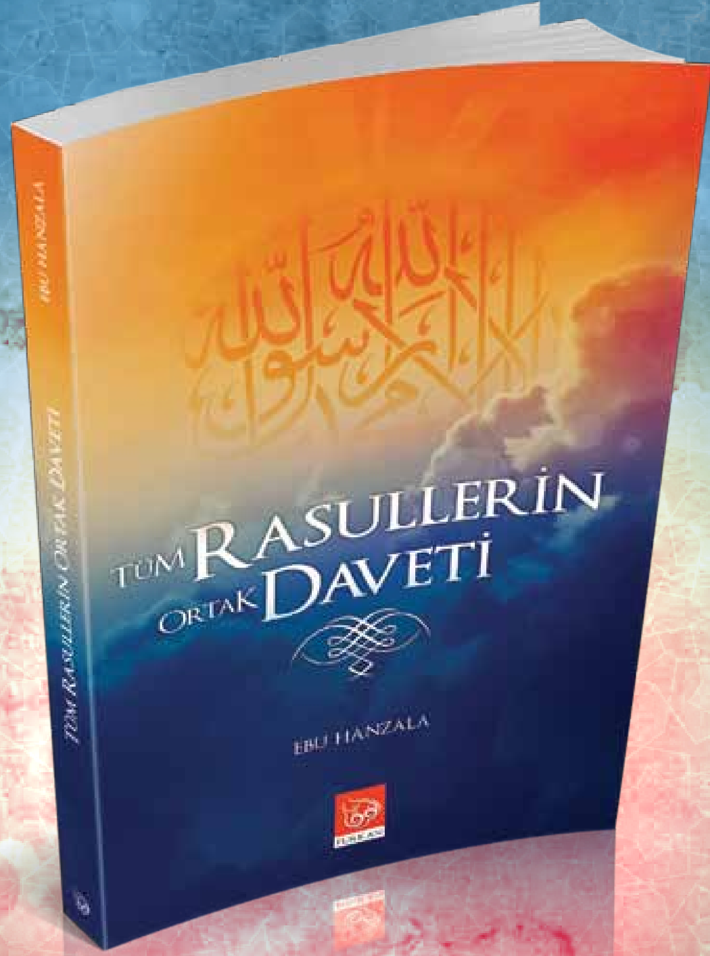
BİL - BUL - EĞLEN

Ö	G	C	A	M	İ	K	U	R	S	R	A	H	L	E
K	Ğ	K	A	R	N	E	D	E	R	S	İ	L	V	U
U	İ	R	O	K	U	L	R	Ö	T	Z	A	Y	I	F
R	Y	O	E	S	İ	Ü	N	Ğ	Ç	A	L	M	G	T
A	İ	R	T	T	K	Y	Ü	R	Z	H	T	K	H	A
N	K	T	S	K	M	R	İ	E	A	O	I	İ	Z	K
O	E	A	E	Z	Ğ	E	Y	N	M	C	D	T	L	T
T	P	Ş	M	Ü	K	Ü	N	C	A	A	E	A	D	İ
D	E	İ	D	C	B	B	A	İ	N	A	V	P	E	R
T	A	Y	E	T	E	Z	B	E	R	S	I	N	A	V

KARNE	İYİ	TATİL	NAMAZ	EZBER
OKUL	ORTA	TEŞEKKÜR	RAHLE	ÖDEV
CAMİ	ZAYIF	TAKTİR	KİTAP	SINAV
KURAN	ÖĞRENCİ	KURS	CÜZ	NOT
PEKİYİ	ÖĞRETMEN	HOCA	AYET	

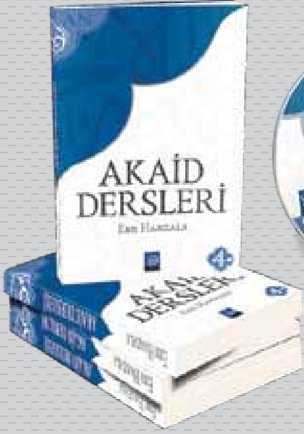
RESİMLER ARASINDAKİ 5 FARK

Çağın Fikir Karmaşasına, Vahyin Rehberliğinde ÇÖZÜM

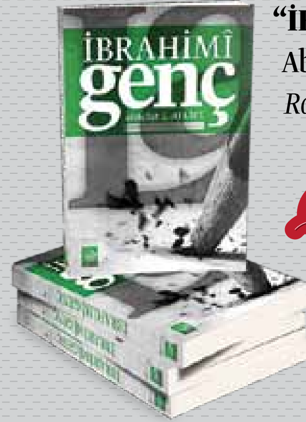
"Çağın Fikir Karmaşasına Vahyin Rehberliğinde Çözüm!"

"AKAİD DERSLERİ"
Ebu HANZALA
Roman Boy

CD Hediyeli
GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ yeni Baskı

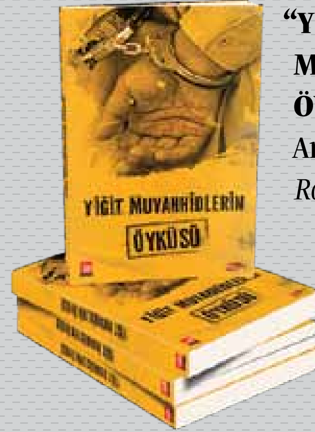
"İBRAHİMÎ GENÇ"
Abdullah Z. ATABEY
Roman Boy

Yeni

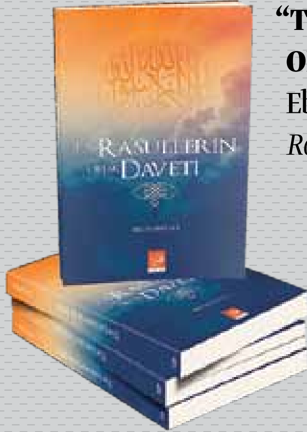
"GÜNCEL İTİKAD MESELELERİ"
Ebu HANZALA
Roman Boy

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ yeni Baskı

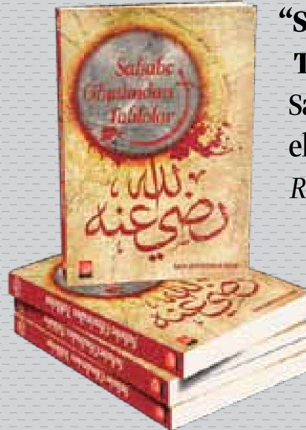

"YİĞİT MUVAHHİDLERİN ÖYKÜSÜ"
Anonim
Roman Boy

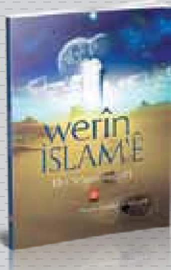
yeni Baskı

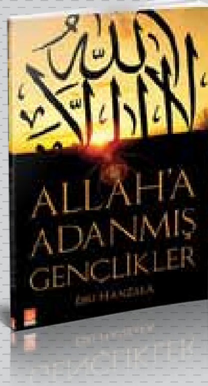
"TÜM RASULLERİN ORTAK DAVETİ"
Ebu HANZALA
Roman Boy

"SAHABE CİHADINDAN TABLOLAR"
Salâh Abdûlfettah el-Halîdî
Roman Boy

"WERÎN İSLAM'Ê"
(**Haydi İslam'a**)
Ebu Sehran es-Surî
Cep Boy
**Kürtçe*

"ALLAH'A ADANMIŞ GENÇLİKLER"
Ebu HANZALA

Yakında!..

TALEP ADRESLERİ:

POSTA İLE TALEP:
Emre UYAR P.K. 51
Güneşli-Merkez Postanesi
Bağcılar/İSTANBUL
WEB: *www.tevhiddergisi.com*
MAİL: *info@tevhiddergisi.com*
TEL: *+90 534 086 95 76*